

VLAAMS PARLEMENT

vergadering **22**
zittingsjaar 2009-2010

Handelingen

Plenaire Vergadering

van 3 februari 2010

INHOUD

OPENING VAN DE VERGADERING	5
VERONTSCHULDIGINGEN	5
INGEKOMEN STUKKEN EN MEDEDELINGEN	5
MEDEDELING VAN DE VOORZITTER	5
ACTUALITEITSDEBAT over de mogelijke bijdrage vanuit de Vlaamse bevoegdheden aan de aanpak van de leefbaarheids- en veiligheidsproblematiek in Brussel	5
REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN	6
ACTUALITEITSDEBAT over de mogelijke bijdrage vanuit de Vlaamse bevoegdheden aan de aanpak van de leefbaarheids- en veiligheidsproblematiek in Brussel	6
Actualiteitsmoties	27
ACTUELE VRAAG van de heer Matthias Diependaele tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over een eventuele aanpassing van het activerings- en schorsingsbeleid voor werklozen naar aanleiding van de economische crisis en het overleg ter zake met de federale regering in het kader van het samenwerkingsfederalisme	
ACTUELE VRAAG van de heer Koen Van den Heuvel tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over het antwoord van de Vlaamse Regering op de oproep van de federale regering om de aanpak van de economische crisis onderling te coördineren	27
ACTUELE VRAAG van mevrouw Patricia De Waele tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de toekomst van de renpaardensportsector in Vlaanderen, naar aanleiding van de dreigende sloop van de renbaan van Groenendaal	33
ACTUELE VRAAG van de heer John Crombez tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over het door de federale regering aan Europa overgemaakte stabiliteitsprogramma en de Vlaamse bijdrage aan de begrotingsinspanning	36
ACTUELE VRAAG van mevrouw Marijke Dillen tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het tekort aan opvangplaatsen in de gesloten jeugdinstellingen	39
REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN	42
ONTWERP VAN DECREET tot wijziging van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden – 113 (2009) – Nrs. 1 tot 3	
Algemene bespreking	42
Artikelsgewijze bespreking	46
ONTWERP VAN DECREET houdende instemming met het verdrag van de Raad van Europa inzake de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik, opgesteld in Lanzarote op 25 oktober 2007 – 135 (2009-2010) – Nrs. 1 en 2	
Algemene bespreking	46
Artikelsgewijze bespreking	47

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN	47
BELEIDSNOTA Buitenlands Beleid, Internationaal Ondernemen en Ontwikkelingssamenwerking 2009-2014, ingediend door de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid – 195 (2009-2010) – Nrs. 1 tot 6	
Bespreking	47
MOTIE VAN ORDE	
Opheldering over de stand van zaken	56
BELEIDSNOTA Mobiliteit en Openbare Werken 2009-2014, ingediend door mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Mobiliteit en Openbare Werken – 217 (2009-2010) – Nrs. 1 tot 6	
Bespreking	57
VLAAMSE TOEZICHTCOMMISSIE VOOR HET ELEKTRONISCHE BESTUURLIJKE GEGEVENSVERKEER	
Aanstelling van de voorzitter	65
ONTWERP VAN DECREET tot wijziging van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden – 113 (2009) – Nrs. 1 tot 3	
Hoofdelijke stemming	66
ONTWERP VAN DECREET houdende instemming met het verdrag van de Raad van Europa inzake de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik, opgemaakt in Lanzarote op 25 oktober 2007 – 135 (2009-2010) – Nrs. 1 en 2	
Hoofdelijke stemming	66
MET REDENEN OMKLEDE MOTIE van de heren Frank Creyelman, Karim Van Overmeire en Christian Verougstraete tot besluit van de in commissie besproken beleidsnota Buitenlands Beleid, Internationaal Ondernemen en Ontwikkelingssamenwerking 2009-2014 – 195 (2009-2010) – Nr. 2	
Hoofdelijke stemming	67
MET REDENEN OMKLEDE MOTIE van de heren Christian Verougstraete, Karim Van Overmeire en Frank Creyelman tot besluit van de in commissie besproken beleidsnota Buitenlands Beleid, Internationaal Ondernemen en Ontwikkelingssamenwerking 2009-2014 – 195 (2009-2010) – Nr. 3	
Hoofdelijke stemming	67
MET REDENEN OMKLEDE MOTIE van de dames Fientje Moerman en Ann Brusseele en de heren Bart Tommelein, Marnic De Meulemeester en Sven Gatz tot besluit van de in commissie besproken beleidsnota Buitenlands Beleid, Internationaal Ondernemen en Ontwikkelingssamenwerking 2009-2014 – 195 (2009-2010) – Nr. 4	
Hoofdelijke stemming	68
MET REDENEN OMKLEDE MOTIE van mevrouw Sabine Poleyn en de heren Paul Delva, Johan Verstreken, Marc Hendrickx, Matthias Diependaele en Jan Roegiers tot besluit van de in commissie besproken beleidsnota Buitenlands Beleid, Internationaal Ondernemen en Ontwikkelingssamenwerking 2009-2014 – 195 (2009-2010) – Nr. 5	
Hoofdelijke stemming	68

MET REDENEN OMKLEDE MOTIE van de heren Sas van Rouveroij en Marino Keulen, mevrouw Annick De Ridder en de heren Jean-Jacques De Gucht en Sven Gatz tot besluit van de in commissie besproken beleidsnota Mobiliteit en Openbare Werken 2009-2014 – 217 (2009-2010) – Nr. 2 Hoofdelijke stemming	68
MET REDENEN OMKLEDE MOTIE van mevrouw Karin Brouwers, de heer Dirk de Kort, mevrouw Griet Smaers, de heren Bart Martens en Jan Roegiers en de dames Lies Jans en Sophie De Wit tot besluit van de in commissie besproken beleidsnota Mobiliteit en Openbare Werken 2009-2014 – 217 (2009-2010) – Nr. 3 Hoofdelijke stemming	69
MET REDENEN OMKLEDE MOTIE van de heren Filip Watteeuw en Dirk Peeters tot besluit van de in commissie besproken beleidsnota Mobiliteit en Openbare Werken 2009-2014 – 217 (2009-2010) – Nr. 4 Hoofdelijke stemming	69
ACTUALITEITSMOTIE van de heer Luckas Van Der Taelen en mevrouw Ann Brussee tot besluit van het op 3 februari 2010 in plenaire vergadering gehouden actualiteitsdebat over de mogelijke bijdrage vanuit de Vlaamse bevoegdheden aan de aanpak van de leefbaarheids- en veiligheidsproblematiek in Brussel – 354 (2009-2010) – Nr. 1 Hoofdelijke stemming	70
ACTUALITEITSMOTIE van de heren Erik Arckens en Joris Van Hauthem en de dames An Michiels en Gerda Van Steenberge tot besluit van het op 3 februari 2010 in plenaire vergadering gehouden actualiteitsdebat over de mogelijke bijdrage vanuit de Vlaamse bevoegdheden aan de aanpak van de leefbaarheids- en veiligheidsproblematiek in Brussel – 355 (2009-2010) – Nr. 1 Hoofdelijke stemming	70
ACTUALITEITSMOTIE van de heer Boudewijn Bouckaert tot besluit van het op 3 februari 2010 in plenaire vergadering gehouden actualiteitsdebat over de mogelijke bijdrage vanuit de Vlaamse bevoegdheden aan de aanpak van de leefbaarheids- en veiligheidsproblematiek in Brussel – 356 (2009-2010) – Nr. 1 Hoofdelijke stemming	71
REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN	71
BIJLAGEN	
Aanwezigheden	74
Individuele stemmen Vlaamse Volksvertegenwoordigers	74
■	

OPENING VAN DE VERGADERING

Voorzitter: de heer Jan Peumans

– *De vergadering wordt geopend om 14 uur.*

De voorzitter: Dames en heren, de vergadering is geopend.

■

VERONTSCHULDIGINGEN

De voorzitter: Ik deel aan de vergadering mee dat er verontschuldigen zijn ingekomen van de volgende leden:

Sonja Claes, Chris Janssens, Tinne Rombouts: gezondheidsredenen;

Peter Gysbrechts, Ivan Sabbe: ambtsverplichtingen;

Martine Fournier: familieverplichtingen.

■

INGEKOMEN STUKKEN EN MEDEDELINGEN

De voorzitter: Dames en heren, de lijst met de ingekomen stukken en mededelingen werd op de banken rondgedeeld. (*Parl. St. VI. Parl. 2009-10, nr. 60/15*)

■

MEDEDELING VAN DE VOORZITTER

De voorzitter: Dames en heren, ik wil even uw aandacht in verband met Dikketruiendag 2010. U weet dat Milieuzorg op School van het Departement Leefmilieu, Natuur en Energie in 2005 de eerste Dikketruiendag organiseerde. Die viel niet toevallig samen met de inwerkingtreding van het Kyoto-protocol, op 16 februari. De recente top van Kopenhagen heeft ons bovendien nog meer met de neus op de feiten gedrukt. Verstandig energiegebruik en een vermindering van de CO₂-uitstoot zijn noodzakelijk. Het Vlaams Parlement neemt al sinds 2007, toen de Dikketruiendag werd uitgebreid tot de overheid en de bedrijven, deel aan deze actie. In 2010 valt Dikketruiendag op 12 februari. Het Vlaams Parlement zal volgende week woensdag, de dag van de plenaire vergadering voorafgaand aan de Dikketruiendag, een energiearme dag houden, ter ondersteuning van de actie. In de praktijk zal de thermostaat in de Koepelzaal en de aanpalende lokalen lager worden gezet. Aan parlementsleden, personeel en medewerkers zullen een aantal praktische tips voor een verstandig energiegebruik worden bezorgd. Meer informatie zal u per e-mail en via internet worden bezorgd.

Dames en heren, houd er dus rekening mee dat het volgende week woensdag iets frisser zal zijn in het halfroond. Alvast bedankt voor uw medewerking.

■

ACTUALITEITSDEBAT over de mogelijke bijdrage vanuit de Vlaamse bevoegdheden aan de aanpak van de leefbaarheids- en veiligheidsproblematiek in Brussel

De voorzitter: Dames en heren, het debat is geopend. We organiseren dit actualiteitsdebat omdat er ontzettend veel vragen zijn binnengekomen, van bijna alle partijen. Ofwel waren het actuele vragen, ofwel vragen om uitleg. Ik dacht dus dat het nuttig was om daar een debat over te organiseren.

De regering is nog niet aanwezig, dus stel ik voor om de vergadering even te schorsen.

■

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter: Dames en heren, we schorsen de vergadering.

– *De vergadering wordt geschorst om 14.02 uur.*

– *De vergadering wordt hervat om 14.05 uur.*

■

ACTUALITEITSDEBAT over de mogelijke bijdrage vanuit de Vlaamse bevoegdheden aan de aanpak van de leefbaarheids- en veiligheidsproblematiek in Brussel

De voorzitter: Mijnheer Decaluwe, de minister-president was verleden week ook 7 minuten te laat. Vandaag is minister Smet te laat.

Minister, ik heb vorige week ook een opmerking gemaakt ten aanzien van de minister-president. Van mij wordt geëist dat ik om 14 uur stipt begin. U weet dat er een actualiteitsdebat is. Ik wil vragen aan alle leden van de regering dat ze om 14 uur stipt aanwezig zijn. Als u een interview wilt geven aan Villa Politica, dan moet u de nieuwe truc toepassen die ik toepas. Ik geef het interview 5 minuten voor ze me vragen. Zo stoor ik de vergadering niet. Ik vind niet dat de parlementsleden hier een aantal minuten moeten wachten. (*Applaus bij CD&V, Vlaams Belang, Open Vld, N-VA en LDD*)

Mevrouw Ann Brusseel: Beste collega's, minister, de recente veiligheidsproblemen in Brussel hebben een algemeen debat over de samenlevingsproblemen in Brussel op gang getrokken, niet te vroeg als u het mij vraagt. Ik wil het met u hebben over een van de belangrijke oorzaken van de onveiligheid, namelijk schoolverzuim.

Ten eerste zorgt de grote groep spijbelaars voor flink wat overlast. Ze hangen rond. Vandalenstreken en verbaal geweld zijn hun voornaamste bezigheden. In bepaalde wijken hebben de bewoners er hun buik van vol.

Ten tweede is de steeds groeiende groep jongeren die de school verlaten zonder kwalificaties, zonder kennis of vaardigheden, een immens sociaal probleem. Het gaat immers over meer dan 20 percent van de Brusselse jongeren. Ze hebben geen toekomstperspectieven in onze kenniseconomie. Velen onder hen komen al heel jong terecht in de illegale economie, met de gekende gevolgen.

In november 2008 ondertekenden de vorige Vlaamse minister van Onderwijs en zijn Franstalige collega samen met de Brusselse burgemeesters een protocolakkoord om het spijbelen aan te pakken. Ouders wier kinderen niet in een Vlaamse of Franstalige school waren ingeschreven, kregen een brief. Wie niet reageerde op de brief, kreeg bezoek van de gemeente, om via overleg tot een oplossing te komen. Als deze stappen niet tot de oplossing leidden, werd het dossier aan het parket overgemaakt.

Deze werkwijze levert duidelijk niet de gewenste resultaten op. Uit recente cijfers blijkt dat een harde kern van 617 minderjarigen nog steeds niet in een Nederlandstalige of Franstalige school is ingeschreven, en daarmee hebben we het nog niet over de leerlingen die wel ingeschreven zijn en toch regelmatig spijbelen. Het Brusselse parket kent de namen van de hardleerse spijbelaars, maar liet begin december 2009 weten dat het niet de wettelijke middelen heeft om in te grijpen. De dossiers zouden vaak onvolledig zijn. De school meldt dan bijvoorbeeld wel dat een leerling spijbelt, maar geeft onvoldoende data en achtergrondinformatie. Wettelijk gezien mag het parket dan zelfs niet ingrijpen, zo meldt het ons.

In Brussel zijn er twee taalgemeenschappen, negentien gemeenten, zes politiezones, het parket en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest. Die zijn allemaal bevoegd, maar ze voelen zich blijkbaar niet verantwoordelijk of niet verantwoordelijk genoeg om een grondige aanpak van het spijbelprobleem te organiseren.

Minister, u hebt verschillende bevoegdheden: Onderwijs, Brussel, Gelijke Kansen en Jeugd. In deze zaak zijn al uw bevoegdheden de sleutel tot de oplossing van het probleem. Het is aan u om mee aan de kar te trekken, samen met uw Franstalige en Brusselse collega's van Onderwijs, Jeugd en Gelijke Kansen. Door het toenemende aantal incidenten in Brussel, moeten we dringend een conferentie over veiligheid in Brussel samenroepen, dat is het standpunt en de wens van Open Vld. Deze conferentie moet alle engagementen van politie, parket en politiek bundelen. Er is nood aan een structureel en globaal hoofdstedelijk veiligheidsplan. U moet daar ook uw rol in spelen.

Ik wil u daarom vragen, minister, wat u concreet zult ondernemen om op korte termijn stappen vooruit te zetten in deze problematiek. U had in december 2009 in de pers aangekondigd dat u overleg zou plegen met de minister van Justitie. Wat is hiervan de stand van zaken? (*Applaus bij Open Vld*)

De voorzitter: De heer Arckens heeft het woord.

De heer Erik Arckens: Voorzitter, minister, waarde collega's, als geboren Brusselaar, als inwoner van deze stad, als oud-lid van de Brusselse gemeenteraad, als oud-lid van het Brussels parlement, als lid van dit parlement, denk ik een klein beetje bevoegd te zijn om te spreken over de gang van zaken hier in Brussel, over wat er zich momenteel voordoet.

Er zijn enkele "kleine faits divers" en naar aanleiding van die "faits divers" wordt nu een debatje georganiseerd.

Men moet het mij niet kwalijk nemen, maar in de vorige legislatuur heb ik vijf jaar tevergeefs gewacht op een debat over Brussel. Vlaanderen intervenueert geweldig in Brussel, via het VIPA, het Brusselfonds, het Stedenfonds en ook op cultureel vlak. We richten ons tot een doelgroep van 300.000 mensen, dat is een groep die veel groter is dan het aantal Brusselse Vlamingen. Wij hebben dan ook het recht om in het debat een woordje mee te spreken.

U moet zich door de Franstalige arrogantie absoluut niet laten wegduwen. Op dat punt sta ik achter u. Ik ben hier geboren, ik ken ze. Ze spelen het persoonlijk. Ze zeggen: Pascal Smet is in Brussel weggelachen, en nu probeert hij revanche te nemen. Dat is een schandalige beschuldiging. Ik ben lid van het Vlaams Belang, maar ik ben wel een voorstander van de waarheid. Minister, u moet voor dat soort van uitspraken echt niet terugdeinzen.

Elke socioloog die naam waardig zal zeggen dat veiligheid het eerste punt is waaraan een maatschappij dient te beantwoorden. Eenmaal die veiligheid is georganiseerd, en dan pas, kunnen we denken aan de rest. Ik heb het daarover gehad met een heel bekende cultuursocioloog uit Leuven. Ik noem zijn naam niet, want inmiddels heeft hij misschien promotie gemaakt en mijn verwijzing naar hem kan hem misschien benadelen.

Wat de faits divers betreft, hebben we lang genoeg onszelf gecasteerd en gecensureerd, met behulp van de Antiracismewet en de politieke correctheid. Vandaag is daar een einde aan gekomen dans le Nord du Pays. Ik ben blij dat dit zo is. Laat de Franstaligen maar zeveren op hun RTBF. Ik ben blij dat de heer Van Der Taelen, mevrouw Idrissi en mensen in alle andere partijen ervoor pleiten om eindelijk te breken met de politieke correctheid, zoals dat in Nederland en in elk ander beschaafd land gebeurt. (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

Inmiddels zijn er lachwekkende sujetten zoals de burgemeester van Brussel-Stad, die de bijna-moord op een politieagent een fait divers noemt. Zou men hem hier op de Grote Markt niet eens zijn broek aftrekken en hem een pak slaag geven? Hij verdient het! Dit gebeurt nergens in Vlaanderen; dit gebeurt in Brussel. Wij denken alleen maar aan de Daerdens, maar Brussel loopt vol met dit soort van creaturen – al dragen ze een Vlaamse achternaam.

De voorzitter: De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz: U bent duidelijk in uw nopjes. Bent u dan ook blij dat in een wijk zoals Kuregem heel gemakkelijk kalasjnikovs worden verhandeld? (*Rumoer bij het Vlaams Belang*)

De heer Erik Arckens: Mijnheer Gatz, ik ben daar helemaal niet blij om. Ik ben blij dat u het woord neemt, want ik wil seffens wel eens de echte Sven Gatz horen. Ik ken u al een jaar of vijftien. U evolueerde van linkse Volksunieman naar een centrumrechtse Open Vld'er. Wie is de echte Sven Gatz en wat heeft hij als fractieleider van Open Vld over de samenlevingsproblemen te zeggen? (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

De toestand van de politie in Brussel is deplorabel. Niet enkel durft de politie in bepaalde buurten niet meer te komen, bovendien is er de voortdurende angst om voor racist uitgemaakt te worden. Dat laatste haalt de krant niet. Het Hoog Comité van Toezicht werkt. En de politieagenten voelen zich niet door hun oversten gesteund.

Mevrouw Ann Brussee: Sta me toe te zeggen dat u een beetje grof bent als u Brussel als een hel afschildert. Veel mensen in dit parlement kennen Brussel niet zo goed als u en ik. Ik zou het dan ook waarderen als u een waarheidsgetrouw relaas zou geven.

De heer Erik Arckens: Mevrouw Brussee, ik heb slechts 7 minuten spreektijd. Had ik 70 of 700 minuten, dan had ik die ook volgepraat, om u een heel gedetailleerd relaas te geven van hoe ik deze stad ken en hoe ze is geëvolueerd. Ik ben van 1961, ik kan dus wel iets zeggen over deze stad. Jammer genoeg heb ik daar de tijd niet voor.

Politie alleen als repressie, hoor ik sommigen al zeggen. Natuurlijk niet. De politie is ook een verhaal van aanwezigheid op het terrein, van kennis en ervaring met betrekking tot dat terrein. Het is een verhaal van nabijheid, ten behoeve van de burger.

Dames en heren, wees eerlijk. Al 15 jaar pleit het Vlaams Belang voor zerotolerantie, voor eengemaakte politiezones en dergelijke meer. We werden weggehoond, tot zelfs zeer recent nog. Is er iemand in deze zaal die nu nog tegen een eengemaakte politiezone in Brussel is? Dat hij spreekt.

Vandaag steken diezelfde, die tot voor een paar jaar tegen een eengemaakte politiezone waren, filippica's af voor een eengemaakte politiezone. Ik vind dat prachtig, alleen zou ik graag hebben dat u auteursrechten betaalt. Ik zal straks nog een aantal andere voorstellen doen. Er is een deurwaarder aanwezig, en er wordt een patent op genomen.

Ik kom tot een laatste, zeer pijnlijk punt: immigratie. Het zou onwezenlijk zijn om de immigratie in deze context weg te laten. Het zou ook onwezenlijk zijn om de zaak te veralgemenen, dat weet ik ook, maar iedereen die Brussel kent, weet dat veel problemen in Brussel gelinkt zijn aan de ongebreidelde immigratiepolitiek die in ons land is gevoerd. Elk jaar komen er 10.000 à 15.000 nieuwe Brusselaars bij, via naturalisatie, snel-Belgwet, asiel en dergelijke meer. Wie van die mensen zal zich bekeren tot de Vlaamse Gemeenschap? Heel weinig, denk ik. We moeten daar alle moed voor tonen, maar in ieder geval hebben we recht van spreken om ons nog veel meer te engageren in Brussel dan we tot nu hebben gedaan.

Vlaanderen heeft zich de voorbije jaren ten volle geëngageerd in Brussel – vaak zonder veel dank – via het Stedenfonds, het Brusselfonds, het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden (VIPA), de cultuurhuizen en zo verder. Vandaag krijgen wij via de lokale Franstalige potentaten à la Philippe Moureaux te horen dat Vlaanderen hysterisch is geworden. Waarom? Omdat wij de zaken bij naam noemen. Dan zeg ik u dat er in het noorden en het zuiden van dit land ook op dit vlak een verschil aan politieke cultuur en sociologie is gegroeid. Ik kan dat alleen maar toejuichen. Dit land valt uit elkaar. Het is een zeer blijde gebeurtenis. Ik ben blij, niet voor de feiten, maar wel hiervoor. (*Opmerkingen van de heer Eric Van Rompuy*)

U woont niet in Brussel, mijnheer Van Rompuy, ik wel. Ik kan u zeggen dat dit de zaken zijn waarover we het verder moeten hebben.

Collega's, volgende week bespreken we een met redenen omklede motie die wij hebben ingediend naar aanleiding van de besprekingen in de commissie Brussel. Jammer genoeg krijgen we daar maar 5 minuten tijd voor. We gaan het dan over woonzorgzones, scholen en dergelijke meer hebben. Wanneer gaan we in de plenaire vergadering eens een grondig debat voeren, niet in 7 minuten, over het Brusselbeleid dat Vlaanderen voert, over de relatie tussen Vlaanderen en de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC), en over welke politiek wij precies moeten voeren? Wij hebben in elk geval recht om te spreken in onze eigen hoofdstad, zelfs over die materies waarvoor we zagezegd niet bevoegd zijn. (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

De voorzitter: De heer Van Der Taelen heeft het woord.

De heer Luckas Van Der Taelen: Voorzitter, minister-president, ministers, ik ben heel blij om hier vandaag te kunnen spreken over het onderwerp dat mij misschien wel het meest aan het hart ligt, namelijk Brussel, de stad waar ik al 30 jaar woon, en waarover ik toch wel iets te zeggen heb.

Als ik het met één element van de vorige spreker eens ben, is het dat we meer over Brussel moeten praten. Brussel is tot nader bericht nog altijd de hoofdstad van Vlaanderen. Ook van België en Europa, maar ik hoop vooral dat het de hoofdstad van Vlaanderen blijft.

Een week is een korte tijd. Er is in zeven dagen veel gebeurd. De erfzonde van wat er deze week is gebeurd, is dat ik vorige week *Le Soir* opensloeg. Dat is de eerste krant die ik elke dag lees om te weten wat er in de hoofden van de andere gemeenschappen in dit land leeft. Daarin las ik een merkwaardig fait divers. Een 'fait d'hiver' kan ook een 'winterfeit' zijn. Ik denk dat de heer Thielemans dat bedoelde toen hij zei dat het neerschieten van een politieman niet meer is dan een 'winterfeit'. Helaas komt het ook voor in de andere jaargetijden.

Het fait divers waar ik over las, ging over een school in Anderlecht die de veiligheid van haar studenten niet meer kon garanderen. De studenten werden elke ochtend en avond lastiggevallen met wapens. De school had dan ook besloten weg te trekken uit Anderlecht en zich te huisvesten in Brussel-Stad. De enige reactie van de perfect eentalige burgemeester van Anderlecht, de heer Van Goidsenhoven, was: "Je n'ai pas les moyens." Over welke 'moyens' het dan ging, is mij niet helemaal duidelijk. Voor mij was dit in elk geval een point of no return, om het in algemeen beschaafd Nederlands te zeggen.

Wanneer wij in deze stad worden geconfronteerd met een situatie waarin een school niet meer kan garanderen dan studenten veilig naar school kunnen gaan, dan is er een probleem. Dat is het enige dat ik heb proberen aan te kaarten in een artikeltje in *De Standaard* waarvan ik in al mijn bescheidenheid had gedacht dat het zo voorbij zou gaan, zoals zoveel zaken voorbijgaan. Maar wat gebeurt er? Er breekt een storm los. En tot mij eigen grote verbazing blijkt dan dat daar een communautaire slijtzwam over ontstaat. Aan Nederlandstalige kant zegt men dat dit niet meer kan, dat de structuur van de stad niet meer aangepast is aan deze eeuw. Aan Franstalige kant zegt men: "Tout va très bien, madame la marquise, tout va très bien." Er is dus niets aan de hand, er is alleen wat meer geld nodig.

Het wordt tijd dat hierover een debat wordt gevoerd. Wat wij systematisch willen vergeten, is dat demografen hebben berekend dat in de volgende 20 jaar, er in Brussel ongeveer 200.000 mensen bij zullen komen. Zij zullen precies in die sikkel geboren worden die gaat van Molenbeek, over Anderlecht naar mijn gemeente Vorst. Dat is precies het gebied waar zich de grootste problemen voordoen.

Hoe lang nog, quousque tandem, kunnen wij aanvaarden dat in bepaalde delen van Brussel de werkloosheid hoger dan 30 percent ligt? Dat kunnen wij toch niet aanvaarden. Daar moet toch iets mee gebeuren. Het lijkt alsof men dat in Brussel begint te beschouwen als een

natuurlijke, onvermijdelijke toestand. Bepaalde politici profiteren daarvan om daar electoraal profijt uit te halen. Wel, ik behoor niet tot die politici. En ik hoop, minister-president, dat u ook niet behoort tot dat soort politici waarvan de Franstaligen zo graag een karikatuur maken, namelijk dat soort Vlamingen dat hoopt dat Brussel zodanig zou verrotten dat ze moeten komen bedelen bij de Vlaamse Gemeenschap om geld. Neen, ik hoop dat we het belang van Brussel eindelijk inzien en dat we met z'n allen proberen daar iets aan te doen.

En dan vraag ik me af wat er fout is met een volledig andere aanpak. Als ik dan hoor dat de Brusselse minister-president vandaag heeft gezegd dat hij zijn voeten zou vegen aan wat minister Smet van deze Vlaamse Regering zegt, dan is dat voor mij een diplomatiek incident. Dat is een reden te over om over te gaan tot een groot diplomatisch overleg.

Franstalige politici blijven de opmerkingen aan Vlaamse kant weglachen als hysterisch gedoe of als faits divers, dat kunnen wij niet langer nemen. Men kan inderdaad zeggen dat de onveiligheid het belangrijkste probleem is, maar dan moet men ook niet alleen pleiten voor een beleid van zero tolerance. Die stinkende zwam van de criminaliteit die groeit op sociale situaties, willen wij niet meer aanvaarden. Wanneer wij het menen dat Brussel onze hoofdstad moet blijven, kunnen wij niet langer aanvaarden dat hier hele generaties jongeren worden afgeleverd die geen toekomstperspectief hebben en die gedoemd zijn om in de werkloosheid terecht te komen.

En het kan dan misschien bepaalde Franstalige politieke partijen goed uitkomen dat zij dat legioen werklozen kunnen beschouwen als electoraal kiesvee, ik ben daar niet mee gediend. Voor mij zijn deze jongeren de toekomst van Brussel. Ik wil hen niet langer ontmoeten als rovende jeugdbendes, ik wil hen zien als de werkende klasse die van Brussel echt de stad gaat maken waarvan wij dromen: de hoofdstad van Vlaanderen, de hoofdstad van België en de hoofdstad van Europa. Dat is natuurlijk een vrome wens.

Minister-president, ik zou willen voorstellen dat u deze emotie, deze commotie, deze overtrokken woorden en die karikaturen, die aan weerskanten van de taalgrens worden gevehiculeerd, laat voorbijgaan. Ik stel voor dat u oproept tot een top over Brussel en dat u uw collega van de Brusselse hoofdstedelijke regering, de heer Charles Picqué, niet op het matje roept, maar eens opbelt en hem vraagt of hij wel goed weet wat dat in het Nederlands wil zeggen: "ik veeg daar mijn voeten aan". Misschien heeft hij iets anders willen zeggen, en misschien is dat niets anders dan een fait divers. Minister-president, zou u nu niet eens uw collega uitnodigen om te spreken over de toekomst van Brussel? Want met 200.000 extra inwoners de volgende jaren is het, om met een cliché te eindigen, 5 voor 12, als het al niet 5 na 12 is. *(Algemeen applaus)*

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Collega's, de voorbije dagen kwam het veiligheidsprobleem volop voor het voetlicht. De sprekers voor mij hebben daarop al gealludeerd. Opeenvolgende incidenten in een aantal wijken in Brussel brachten een maatschappelijk debat op gang en het is goed dat ook wij, hier in het Vlaams Parlement, een debat hierover kunnen voeren. Veiligheid is een grondrecht, een absoluut basisrecht. Een overheid die de veiligheid niet kan garanderen, faalt in haar opdracht en verliest het vertrouwen van de burgers.

Het veiligheidsprobleem is ernstig in het hele Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, maar in het bijzonder in een aantal gemeenten en wijken aan het kanaal, zoals Anderlecht, meer in het bijzonder Kuregem, en Molenbeek. De heer Van Der Taelen heeft er al naar verwezen. Wat daar gebeurt, collega's, zijn geen faits divers, zoals de socialistische burgemeester van Brussel stelt, het raakt het hart van onze samenleving, het raakt ieder van ons, het raakt de mensen voor wie wij moeten besturen.

De groeiende onveiligheid heeft veel oorzaken. Het is belangrijk dat wij ze allemaal voor ogen houden. Het valt op dat de moeilijkheden zich het sterkst voordoen in gemeenten en wijken waar heel veel jongeren wonen, waar grote armoede heerst, waar de werkloosheids-

cijfers angstaanjagend hoog liggen en waar veel jongeren niet of niet meer naar school gaan. Mevrouw Brusseele heeft terecht verwezen naar de problemen van schoolverzuim en spijbelgedrag. Statistieken geven bovendien aan dat net in die gemeenten en wijken de bevolkingsexplosie die Brussel te wachten staat het sterkste zal zijn. In die wijken van onze hoofdstad waar het vandaag niet goed leven is, zullen er tienduizenden jonge mensen zonder veel perspectief bijkomen. Ik neem dit thema vandaag expliciet op: onveiligheid vindt onder andere in sociale achterstelling een voedingsbodem. Als we het debat volledig willen voeren, moet ook dit aan bod komen.

Collega's, we hebben redenen genoeg om ons ongerust te maken. Daarbovenop komt nog de bestuurlijke complexiteit van Brussel. De versnippering van de bevoegdheden heeft veel oorzaken, onder andere de bijzondere aard van de functies van Brussel, hoofdstedelijk en internationaal. De structuren in onze hoofdstad moeten absoluut worden vereenvoudigd.

Wat moet er vandaag gebeuren, gelet op de problemen die er zijn? Ik denk dat er twee grote elementen zijn: overleg en actie. Ik zal beginnen met het overleg. We zijn altijd van mening geweest dat Brussel een bijzondere troef is voor Vlaanderen en dat Vlaanderen moet streven naar een goede samenwerking met onze hoofdstad. Het Vlaams regeerakkoord legt dan ook terecht de nadruk op de investeringen van Vlaanderen in Brussel inzake de gemeenschaps-materies zoals Onderwijs, Welzijn, Inburgering enzovoort enerzijds, en op de versterkte samenwerking op het gebied van gewestmateries anderzijds. Het gaat dus over samenwerking en blijven samenwerken, overtuigen, ook van de Franstaligen, met argumenten.

Maar, collega's, roepen of schelden aan de zijlijn lost niets, maar dan ook niets op. Het vergroot de afstand tussen Vlaanderen en Brussel, daar waar we in crisismomenten zoals deze allemaal, ook de politici, de rangen moet sluiten om naar oplossingen te zoeken. Mensen verwachten van politici oplossingen, geen conflicten. En we moeten dus ook deuren en vensters tussen Vlaanderen en Brussel openhouden. Permanent en diepgaand overleg tussen alle actoren is aan de orde. De communicatielijnen moeten dus openblijven. Waar ze vandaag gesloten zijn, moeten ze zo snel mogelijk opengemaakt worden.

Daarnaast zijn er de maatregelen. Er worden veel maatregelen voorgesteld. Er moet krachtig worden geageerd, dat is duidelijk. De Vlaamse partijen vragen onder andere een eengemaakte politiezone. Ik geef hierbij een aantal bedenkingen. Dat is natuurlijk een goede zaak. We hebben er echter ook alle belang bij dat we de interne denkoefening in Brussel ook mee in die richting kunnen sturen. Collega's, ik wil toch wel benadrukken dat een eengemaakte politiezone natuurlijk niet alle veiligheidsproblemen in Brussel zal oplossen. De problemen en de oorzaken liggen te diep en zijn te complex. Al onze hoop daarop stellen, is onvoldoende. Het moet ook gezegd dat er vandaag al politiezones zijn in heel moeilijke wijken, onder andere in Schaarbeek, waar wel goed werk wordt geleverd.

Voor die eengemaakte politiezone zijn twee elementen belangrijk. Ik wil het daar vandaag wel even over hebben. Ik hoop dat de beslissing daarover kan vallen. Het is echter niet omdat die beslissing zou vallen – en hopelijk gebeurt dat snel –, dat die politiezone ook goed zal werken, goed zal draaien, efficiënt zal zijn, gedragen zal zijn van onderuit. Ik ben ervan overtuigd dat de twee elementen – de beslissing en het goed functioneren van een dergelijke politiezone – heel nauw met elkaar zijn verbonden. De wijze van beslissing zal met andere woorden een effect hebben op de werking van een dergelijke politiezone.

De voorzitter: De heer Van Eyken heeft het woord.

De heer Christian Van Eyken: Collega, ik heb uw uiteenzetting en die van uw collega's goed beluisterd. U hebt allemaal gelijk als u verwijst naar het probleem van de veiligheid, van spijbelen, van werkloosheid. U zegt dat dat kan worden opgelost dankzij één zone.

Ik vraag me toch af of het samenbrengen van al die zones in één politiezone wel een oplossing biedt. Volgens mij biedt dat geen oplossing voor het spijbelen, voor de werkloosheid, voor de veiligheid. De situatie in Brussel is immers specifiek. De Brusselse

politie wordt vaak geconfronteerd met manifestaties. Er is hier bijna elke dag een manifestatie. Bij deze gelegenheid moet de lokale politie worden ingezet. Er zou ook een overeenkomst moeten worden gesloten, of een gesprek worden gevoerd over de verdeling van de taken van de federale politie en die van de lokale politie in Brussel. Het is duidelijk dat er een tekort is aan politiekrachten in Brussel. Of, zoals u zegt, één politiezone soelaas zal brengen, daar heb ik toch mijn twijfels over.

De heer Luckas Van Der Taelen: Er heerst een beetje een Babylonische spraakverwarring over het begrip ‘eengemaakte politiezone’. Ook ik heb gepleit voor een eengemaakte politiezone. Dat betekent niet dat dat de oplossing is voor alle kwalen.

Men zou het in dit verband veel beter hebben over een ééngemaakt politiebeleid op regionaal vlak. Daar gaat het over. Het gaat er niet over dat men met een groot centraal bestuur alles kan oplossen. Het gaat erover dat in Brussel de politiezones worden bestuurd door colleges die op hun beurt bestuurd worden door de burgemeesters. Daar is waar ‘le bât blesse’ zoals men dat in het Frans zegt, dan verstaan ze het misschien. Daar zit het probleem. De politiezones worden niet gedirigeerd vanuit een gewestelijke logica, maar vanuit een gemeentelijke logica die in 2010 volledig is voorbijgestreefd.

Laat ons het volgende onthouden. Wat hebben we vandaag geleerd? Een ééngemaakte politiezone is niet de oplossing, maar ik denk wel dat een ééngemaakt politiebeleid een stap is in de goede richting.

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck: Wat we ook hebben geleerd, is dat het punt dat de heer Van Eyken heeft aangehaald, federale materie is. Voorts dat er wel een grote eensgezindheid heerst in dit parlement, maar dat daar waar de beslissingen moeten worden genomen, we veruit in de minderheid zijn. We zijn inderdaad in de minderheid en zitten met een democratisch probleem.

Ik wil ook op het volgende punt duiden. Als we het debat over het aantal politieagenten zouden voeren, kijk ik met stijgende verbazing hoeveel agenten er in Brussel zijn en hoeveel er in metropolen als Parijs, Londen of New York zijn. Daar krijgt men ook te maken met massamanifestaties. En een ééngemaakte politie kan haar mankrachten efficiënter inzetten. Daarover gaat het, over het efficiënt inzetten.

De problemen van werkloosheid of spijbelen hebben inderdaad niets te maken met de politie. Wel moeten we nagaan in hoeverre de Vlaamse Gemeenschap haar verantwoordelijkheid in Brussel opneemt. Wij doen dat ook. Als 20 percent van de Brusselse kinderen naar Vlaamse scholen gaan, dan denk ik dat Vlaanderen, rekening houdend met de Brusselnorm die we hanteren, veel doet. Wij wensen dat ook te blijven doen.

Mevrouw Ann Brusseele: We hebben niet gezegd, mijnheer Van Eyken, dat een politiezone zaligmakend is en de enige oplossing zou zijn. We hadden het over een globaal veiligheidsplan. Het gaat niet alleen over het optreden van de politie. Het gaat ook over spijbelen aanpakken, beter onderwijs geven, leerlingen motiveren, ervoor zorgen dat mensen willen gaan werken en worden opgeleid om te gaan werken.

De vergelijking met Londen, Parijs of New York gaat volgens mij niet helemaal op. Als u mij kunt tonen waar in Parijs of Londen eenzelfde sikkels van armoede en werkloosheid als in Brussel is, kan ik u het volgende zeggen. Het komt niet alleen op een paar politieagenten aan. Als u een vergelijking wil maken, moet u geen appels met citroenen vergelijken. Brussel valt spijtig genoeg niet te vergelijken met Parijs of Londen. Helemaal niet.

De heer Sven Gatz: Ik wil mevrouw Brusseele bijtreden. Het verschil op sociaal vlak tussen Brussel en andere grote steden is dat in andere grote steden de sociale problemen zich buiten de stad of aan de randstad situeren wat een andere oplossing vergt, en bij ons binnen de stad. Dat is alles wat ze zegt. Dat vergt andere politionele oplossingen.

Ik deel de mening van de heer Delva en vond wat de heer Van der Taelen zei, interessant. Het zou ook interessant zijn om hier het technische debat te voeren over de politiezones en de veiligheid, maar we zijn daar niet voor bevoegd. We zijn een parlement dat zich zaken toe-eigent waar we niet bevoegd voor zijn. We kunnen dat jammer vinden. Het is dringend tijd dat de minister-president van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, samen met de federale ministers van Binnenlandse Zaken en Justitie en samen met de politiezones en de burgemeesters een veiligheidsconferentie zouden bijeenroepen om dat punt op te lossen.

Wat wij hier moeten doen, voorzitter, is focussen op de zaken waarin we een maatschappelijk aandeel hebben in Brussel. Wij investeren er, en u weet dat, in cultuur, onderwijs en welzijn. Ik neem aan dat u daarover nog wat zult zeggen. Daar moeten we naar kijken en zien wat ons aandeel kan zijn om mee de problemen op te lossen. Dat is wat we moeten doen.

Ik denk, minister Smet, dat zelfs met een uitgestoken hand, dat moeilijk is. Ik keur zeker de uitspraken van de heren Thielemans en Moureaux niet goed, net zomin als de uitspraken van de andere leden. Het is niet goed om een dergelijk gesprek tegemoet te treden door vooraf de minister-president van een ander gewest – van een ‘bevriende natie’, zullen we maar zeggen – een luie geprepensioneerde te noemen. Dat zal niet bijdragen tot een oplossing. Wij willen toch allemaal dat er oplossingen komen voor de veiligheid van Brussel.

De voorzitter: De heer Vanden Bussche heeft het woord.

De heer Marc Vanden Bussche: Voorzitter, ik wil nog even reageren op de woorden van de heer Van Der Taelen. We mogen niet de indruk wekken dat er zoiets als een veiligheidsoverleg bestaat. Een eengemaakte politiezone is veel beter. De colleges van burgemeester en schepenen zouden hierin worden vertegenwoordigd. De burgemeesters zouden zelf een veiligheidsplan moeten opstellen. De verschillende politiezones bieden nu al de mogelijkheid samen te werken. Een eengemaakte politiezone zou echter onder een college van burgemeesters en commissarissen vallen. Daarnaast zou er een vijfhoeksoverleg met de parketten zijn.

De heer Erik Arckens: Ik ben zeer blij dat de Open Vld niet meer weet op welk been ze moet staan. Ze wil oppositie voeren, maar eigenlijk wil ze dat ook niet. Ik ben blij dat de televisieploegen aanwezig zijn. Indien dit het liberale beleid is, ben ik blij dat ze zich vandaag ontmaskeren. Dit is geen alternatief voor de Vlaamse Regering.

Ik heb daarstraks gevraagd of iemand tegen een eengemaakte politiezone is. Niemand heeft toen zijn hand opgestoken. Blijkbaar is de heer Van Eyken tegen. Dat is net wat ik wil aantonen.

Ik weet dat de discussie over de politie gecompliceerder is. Onlangs is het aantal politieagenten met vijftig opgevoerd. Dat zal de problemen niet verhelpen. Er moet meer coördinatie komen. Er moet meer afstemming op de lokale overheden komen. Er moet zelfs worden nagedacht over de mate waarin de Brusselse gemeenten niet moeten fuseren. Dat is een debat dat we gemakkelijk kunnen aanvatten. We moeten het eerst zelf over bepaalde zaken eens worden.

Burgemeester Thielemans heeft blijkbaar geen agenten. Ik wil er echter op wijzen dat hij 700 agenten had om een betoging uit elkaar te slaan van 150 mensen die zich tegen de groeiende aanwezigheid van de islam verzetten.

De heer Sven Gatz: Het lijkt me belangrijk te benadrukken dat wij, als liberale partij, net als de andere partijen in het Vlaams Parlement, oplossingen voor de veiligheidsproblemen willen. Die oplossingen kunnen er enkel komen met de veiligheidsconferentie die ik net heb vermeld. Elke Brusselaar heeft recht op veiligheid. Dat is geen linkse, rechtse, Vlaamse of Franse discussie. Het gaat hier om de veiligheid. We moeten hier met zijn allen voor kunnen zorgen.

Mevrouw Ann Brusseel: Mijnheer Arckens, het enige wat ik u de voorbije maanden, sinds ik hier zit, concreet in de Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand heb horen voorstellen, is opnieuw Vlaamse leeuwen aan de schoolgebouwen en dergelijke te hangen. Dat is het enige. U wilt de Vlaamse vlag uithangen. Nu komt u hier de stoere man uithangen. Dit is plat populisme.

De heer Erik Arckens: Om evidente redenen die iedereen kent, zal ik niet op deze bemerking ingaan. Dit bewijst nogmaals het karakter van de Open Vld. Ik denk dat die ‘V’ voor ‘vulgair’ begint te staan. (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

De heer Paul Delva: Ik zou het hier opnieuw over de ‘V’ van ‘veiligheid’ willen hebben. Ik zou even willen inpikken op wat de heer Van Der Taelen heeft gesteld. Volgens hem zou het veiligheidsbeleid in Brussel beter op het gewestelijk niveau worden gevoerd. Dit zou een volgende nuttige stap kunnen zijn. Een politiezone zou door een college van negentien burgemeesters worden aangestuurd. Dit lijkt me geen goed idee. Met de heer Van Eyken verschil ik dan weer toevallig van mening. Dat gebeurt wel meer.

Tot slot wil ik nog twee zaken benadrukken.

Ten eerste, als het over de veiligheid gaat, spreken we momenteel allemaal over een betere politie. Sommigen hebben het over meer politie. De politie en het veiligheidsbeleid moeten efficiënter worden. Ik ben mijn betoog hiermee begonnen. Dit is absoluut nodig.

Volgens mijn partij vormt het fenomeen van de sociale achterstelling een voedingsbodem voor onveiligheid. Dit valt niet goed te praten. De torenhoge werkloosheid in de sikkels die de heer Van Der Taelen heeft besproken, vormt een van de cruciale elementen in het debat dat we nu voeren.

Ik wil hier echter aan toevoegen dat in het verleden al een aantal maatregelen zijn genomen. De vorige Vlaamse Regering heeft belangrijke akkoorden met het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest gesloten om de interregionale mobiliteit te bevorderen. Die akkoorden werpen vruchten af.

Denken dat al die jonge mensen uit die moeilijke wijken werk zullen vinden in Brussel, is niet realistisch. Het type werk voor laaggeschoolden is daar ook niet echt. Daarom blijft mijn partij bijzondere voorstander van de interregionale mobiliteit van werkzoekenden, een moeilijk woord om te zeggen dat mensen uit Brussel gemakkelijker aan werk zouden geraken in Vlaanderen en in Wallonië.

De heer Luckas Van Der Taelen: Mijnheer Delva, ik hoor u graag zeggen dat uw partij werk maakt van de interregionale werkgelegenheid. Ik ben daar uiteraard een groot voorstander van, maar dan zou u toch eens moeten vragen aan uw collega Schouppe hoe het zit met de trein naar Zaventem. Men zou denken dat men de Airport Express kan nemen naar Zaventem. Maar weet u dat op de tickets voor de trein naar Zaventem een extra taks wordt geheven, waarvan de wettelijkheid nog niet bewezen is, en die heet de Diabolotaks. Die taks zou ten goede komen aan de extra verbindingen naar de luchthaven. Die taks moet ook worden betaald door mensen die een abonnement of een rittenkaart nemen, en ook mensen die een ticket zouden kopen omdat ze werk gaan zoeken in Zaventem. Die mensen worden gepenaliseerd omdat er door de conducteur een extra taks wordt geheven. Dat gebeurt elke dag. Weinig mensen weten dat. Ik zou graag hebben dat u staatssecretaris Schouppe interpelleert om die vermaledijde taks af te schaffen.

De voorzitter: De heer Van Rompuy heeft het woord.

De heer Eric Van Rompuy: Mijnheer Van Der Taelen, u hebt een schitterende uiteenzetting gehouden, volgens mij tot nu toe de beste in deze zittingsperiode van het Vlaams Parlement. Ik feliciteer u daarvoor, maar uw laatste tussenkomst was verkeerd. Als er een taks geheven wordt, is dat omdat Diabolo een pps is, dus een samenwerking met privéfirma's. In het contract is opgenomen dat er een extra bijdrage komt als men naar de luchthaven gaat. Laat

ons uw laatste tussenkomst vergeten. Uw eerste was zeer goed, daar sta ik volledig achter, maar laat ons het debat nu niet herleiden tot de treintickets naar de luchthaven van Zaventem, want dan zijn we totaal verkeerd bezig.

De heer Luckas Van Der Taelen: Ik wist niet dat een deel van de NMBS geprivatiseerd was, maar dat zal wel aan mij liggen.

De heer Paul Delva: Wat is de rol van Vlaanderen in de moeilijke tijden die Brussel vandaag beleeft? Vlaanderen doet heel veel voor zijn hoofdstad. Het investeert in onderwijs, dat is al gezegd, in welzijn, en in inburgeringsprogramma's. Ook op cultureel vlak worden heel veel dingen ondernomen. Dat is belangrijk voor Brussel en de Brusselaars.

We moeten blijven investeren. Ten opzichte van de vele stemmen die opkomen in Vlaanderen dat het nu maar eens gedaan moet zijn met al die investeringen in een stad die zo ver van ons ligt, die er altijd zo vuil bijligt en waar het zo onveilig is, zeg ik: daar ligt onze verantwoordelijkheid, daar ligt de rol die wij kunnen opnemen ten aanzien van Brussel. Onze financiële middelen kunnen mee het verschil maken. Maar dat zal moeten gebeuren via samenwerking. Wij hebben middelen, we zetten die in. De andere gemeenschap heeft ook middelen en zet die ook in. Laten we zo veel mogelijk samenwerken met die andere gemeenschap en met het Brusselse gewest, dan zal onze rol in Brussel belangrijk blijven. Vlaanderen doet veel in Brussel en dat moet zo blijven. Ik roep vandaag alle mensen hier, alle Brusselse Vlamingen, ook in dit parlement en in onze Vlaamse Regering, op om meer dan ooit een goodwillambassadeur te zijn van hun stad, onze stad, die het vandaag zo moeilijk heeft. (*Applaus bij CD&V, de N-VA en Groen!*)

De voorzitter: Mevrouw Idrissi heeft het woord.

Mevrouw Yamila Idrissi: Voorzitter, minister-president, ministers, collega's, Brussel charmeert en Brussel enerveert. Dat hebben we de laatste dagen kunnen lezen, horen en aan den lijve ondervinden. Zoals elke metropool heeft ook onze hoofdstad haar problemen: achterstelling, illegale economie, kleine en grote criminaliteit. Wie van deze stad houdt, mag dit niet laten gebeuren.

Een drievoudige aanpak dringt zich op: een geïntegreerd veiligheidsbeleid, een radicaal sociaal plan en een bestuurlijke hertekening.

De charmes van Brussel heb ik, samen met vele anderen, in het verleden al vaak bezongen. Het is een bruisende, veelkleurige stad. Het soort stad waarvan je houdt omdat er altijd iets te beleven en te zien is. Het soort stad waar kansen op verrijking en ontwikkeling voor het grijpen liggen. Brussel is een mozaïek, een unieke ontmoetingsplaats voor generaties, culturen en gemeenschappen. Maar deze lofzang wordt in toenemende mate overstemd door valse noten. Recent waren de noten zeer vals, niet om aan te horen zelfs. Als we dit Brussel willen behouden en versterken, moeten we eensgezind de vele kwalen van deze grootstad onderkennen en aanpakken.

De problemen zijn gekend, en ze zijn niet gering. We moeten niet langer discussiëren, maar optreden als een school de lessen moet verplaatsen van Anderlecht naar het centrum omdat de studenten onderweg naar de klas het slachtoffer worden van racketeers. We moeten niet langer relativiseren, maar de strijd tegen de misdaad optimaliseren, als blijkt dat zware wapens vrijelijk te koop zijn voor een prikje: 50 euro voor een kalasjnikov. En als daarmee drieste hold-ups worden gepleegd door daders die bij het gerecht gekend zijn.

Een misdaadvrije samenleving is een utopie. De kans dat zich meer misdrijven voordoen in een dicht bevolkte metropool dan op het platteland is een statistisch feit. Maar of het probleem efficiënt wordt aangepakt, is geen kwestie van statistiek, maar van politieke keuzes en verantwoordelijkheid. Als een overheid de veiligheid van haar bewoners, burgers en bezoekers in de publieke ruimte niet meer kan garanderen, betekent dat het failliet van de democratische rechtstaat.

Sp.a pleit al langer voor de integratie van de zes Brusselse politiezones tot één zone. Het is hier misschien niet meteen het forum, maar toch spreek ik de burgemeesters van Brussel aan: “Beste burgemeesters, een grootstad verdraagt geen dorpspolitiek. Een gespierd beleid in de ene gemeente is een maat voor niets als de achttien andere burgemeesters niet mee willen of kunnen.” Een eengemaakte politiezone, met één zonaal veiligheidsplan, moet bijdragen tot een oplossing. Het lokale bestuur, politie en justitie zijn evidente partners, maar ook maatschappelijke instanties, scholen, buurtcentra, welzijnsorganisaties, werkwinkels en zelfs sportclubs kunnen een belangrijke rol spelen bij het signaleren en direct of indirect remediëren van criminaliteit en geweld op straat.

Een sluitend veiligheidsbeleid is voor ons een sociaal project. Het garandeert dat elke Brusselaar gelijke kansen krijgt om zich in een veilige en nette omgeving met voldoende basisinfrastructuur en gemeenschapsvoorzieningen ten volle te ontplooiën. Onveiligheid gedijt in een grootstedelijk klimaat waar te veel sociale indicatoren vandaag in het rood staan: hoge werkloosheid en armoede, spijbelgedrag, slechte huisvesting. Ook dat is in eerste instantie een politieke verantwoordelijkheid. Brussel heeft de jongste bevolking van het land. Vandaag geen maatregelen nemen betekent dat je die jonge bevolking in de steek laat, dat je de toekomst van die jongeren hypothekeert.

Is het gebrek aan perspectief niet altijd een directe aanleiding voor geweld en misdaad, het draagt zeker niet bij tot een veiligere leefomgeving. Dat treft de slachtoffers van geweld en misdaad hier en nu, maar het legt ook een hypotheek op de toekomstige generatie. Deze grootstad heeft nood aan een substantiële injectie in huisvesting, ruimtelijke ordening, onderwijs en arbeidsmarkt. We kunnen niet blijven pochen dat Brussel het kloppende hart van Europa is, terwijl we zelf de vitale aders dichtknijpen.

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Mevrouw Idrissi, ik luister geboeid naar uw betoog. Gelooft u echt dat de criminaliteit waarmee Brussel nu geconfronteerd wordt, opgelost zal worden door meer kansen te geven en meer sociale huisvesting? Het gaat nog altijd over een politieagent die recent beschoten is met een kalasjnikov. Ik denk niet dat de schutter op zoek is naar een sociale woning, hoor.

Mevrouw Yamila Idrissi: De tijd dringt. We moeten deze stad op de sporen krijgen met een coherent plan waarvan de drie pijlers – het sociale, de veiligheid en het institutionele kader – als raderen in elkaar grijpen. Deze stad schreeuwt om een staten-generaal van alle betrokken overheden, omdat ook op het terrein alle raderen in elkaar grijpen. De federale en lokale overheden moeten zorgen voor een slagvaardige politie en justitie, de gemeenschappen voor onderwijs, vorming en opvangplaatsen voor minderjarigen, het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest voor een activerend arbeidsmarktbeleid. En ga zo maar door. De analyses hebben we inmiddels, incident op incident, al ettelijke keren gehoord. Het is tijd voor actie. Ik roep dan ook alle Brusselse politici met een sociale agenda, over de taal- en partijgrenzen heen, op om een coalitie van de verandering te vormen. Ik vraag de Vlaamse minister-president om overleg te plegen met zijn Brusselse collega om deze problemen opnieuw aan te pakken. *(Applaus bij de meerderheid)*

De voorzitter: De heer Segers heeft het woord.

De heer Willy Segers: Voorzitter, minister-president, ministers, dames en heren, ik sluit me aan bij de woorden van de heer Van Der Taelen, dit is een ‘point of no return’. Dat zeg ik vanuit een persoonlijk standpunt. Ik heb in Brussel meer dan 10 jaar onderwijs genoten en meer dan 20 jaar les gegeven. Dit is voor mij een ‘point of no return’. Als het basisrecht op onderwijs voor minderjarigen, kinderen of jongvolwassenen niet meer kan worden gegarandeerd door een gebrek aan veiligheid, dan moet er worden ingegrepen. Ik ga niet alle andere feiten aanhalen die de collega’s hier al naar voren brachten, evenmin als de gewelddadige incidenten van het afgelopen weekend.

Het zijn allemaal harde thema's waarmee Brussel op een negatieve wijze onder de aandacht kwam. De politieke reacties op heel dit gebeuren zijn opvallend verschillend. We horen haast eensgezinde politieke analyses en beleidsvoorstellen vanuit Nederlandstalige hoek. Oorspronkelijk kwam er geen reactie vanuit Franstalige hoek, en als die er na lang aandringen vanuit de Vlaamse media toch kwam, beperkte die zich tot dooddoeners, simpele oneliners en faits divers. Nochtans, beste collega's, gaat het hier om onze Vlaamse hoofdstad. Een stad met internationale uitstraling en functies. Een stad die we als Vlaanderen om meerdere redenen niet willen en mogen loslaten.

Aan Franstalige zijde lijkt men niet te snappen wat er de voorbije weken en dagen zo speciaal is geweest. Uitspraken als die van burgemeester Thielemans "dat gebeurt hier elke dag", bewijzen dit ten volle. We zouden erom kunnen lachen, mocht het niet gaan om de veiligheid van inwoners, ordehandhavers en scholieren. We kunnen echter stellen dat het Belgische politieke bestel er sinds dit weekend een nieuw BHV-dossier bij heeft: het Brusselse hoofdstedelijke veiligheidsprobleem! Naast de dramatische toestanden in de Brusselse straten en wijken, legt het ook een reeds langer sluimerend en serieus institutioneel probleem bloot.

Als de voorbije weken en feiten iets hebben aangetoond, dan is het een ontstellend gebrek aan beleidskracht van de Brusselse instellingen. Het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest keek argeloos opzij en bleef afwezig in het debat. De negentien gemeentelijke baronieën trokken zich terug op hun eiland en verstarde in hun anonimiteit. Precies terwijl een stad van dit formaat snakt naar een moderne, strategische en frisse beleidsaanpak.

De N-VA wenst deze veiligheids crisis dan ook niet los te zien van de institutionele crisis. Het bevestigt wat wij reeds lang stellen: dit land is op de grenzen van zijn federaal model gestoten.

De heer Wim Wienen: Mijnheer Segers, heb ik het goed begrepen dat de Brusselse instellingen een gebrek aan daadkracht en beleid vertonen? Mag ik dan concluderen dat u het een historische fout vond dat Brussel een volwaardig derde gewest is geworden?

De heer Willy Segers: Ik hoef dit op zich geen historische fout te vinden. Ik kom daar seffens op terug, omdat ik dat wil kaderen in het geheel van uitspraken dat daarover onlangs is gedaan.

De voorbije jaren en maanden leerden ons dat het water te diep was om de gedachtegang over de Brusselse instellingen opnieuw te laten vloeien, maar intussen blijken de geesten gerijpt. Enkele weken geleden argumenteerde Brussels oud-staatssecretaris Vic Anciaux dat het model was uitgediend. Er waren ook andere kritische geluiden te horen en te lezen in de pers. Oud-schepen Vandebossche uit Anderlecht, of Luckas Van Der Taelen in de pers en ook hier in zijn toespraak: het zijn allemaal zaken die ons hoopvol stemmen, omdat de geesten gerijpt zijn en de mentaliteit aan het veranderen is. Als we de voorbije 20 jaar iets hebben geleerd, dan is het wel dat er iets moet veranderen.

Minister Smet, gisteren hebben we met aandacht geluisterd naar uw uitspraken in Terzake, en we hebben ook gelezen wat u daarover vandaag in de pers hebt verkondigd. We gaan akkoord met een groot deel van die uitspraken, maar we verschillen wel van mening over het opgeven van een gegarandeerde vertegenwoordiging voor de Vlamingen. Dat is een brug te ver. Maar we zijn zeker al tevreden dat deze mentaliteitswijziging er eindelijk is gekomen. We weten dat u daar al een aantal jaren voorstander van bent, maar nu durft u het als Vlaams minister voor Brussel openlijk verkondigen. Het is precies die rol die we als politiek verlengstuk van Vlaanderen moeten spelen. Wat dat betreft, bent u goed geplaatst als minister van Jeugd, Onderwijs en Gelijke Kansen.

Wat de mogelijke oplossingen voor de huidige veiligheidsmalaise betreft, staat de N-VA pal achter wat de meeste Vlaamse partijen ook voorstellen. Wij hebben dit zelf ook nooit onder stoelen of banken gestoken en onze vertegenwoordigers in het Brusselse en het federale parlement hebben het altijd al verdedigd: de nultolerantie, de fusie van de zes Brusselse

politiezones tot één centraal gestuurd politiekorps, met de correcte inhoud van dat begrip, waarbij onder eenheid van bevel de problemen coherenter kunnen worden aangepakt. Ook snelrecht, jeugdsanctierecht, gepaste strafuitvoering en strafinfrastructuur zijn thema's die we allemaal kennen. Maar dit zal niet volstaan.

Onze hoofdstad is duidelijk toe aan een nieuw institutioneel verhaal. Ook in dit veiligheidsdossier blijken de cijfers aan te duiden dat het vooral om een probleem van aanpak en organisatie gaat. Er zijn hier cijfers genoemd, waarmee we ons mogen spiegelen aan een stad als New York, wat het aantal politieagenten betreft. Het gaat dus niet om de getallen, maar om de organisatie en de aanpak.

Wij steunen als N-VA dan ook alle voorstellen die in de richting gaan van afslanken van het ingewikkelde kluwen van politieke besluitvorming in onze hoofdstad, het wegwerken van de dubbelzinnige situaties tussen gewest en gemeenten, meer betrokkenheid vanuit onze Vlaamse bevoegdheden naar de eigen hoofdstad. Eén stad, één politiezone, met sterk gedecentraliseerde gemeenschapsvoorzieningen. Het failliet van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest geeft ons een bijkomende verantwoordelijkheid. De Vlaamse Gemeenschap kan en moet een belangrijke rol blijven spelen in de hoofdstad, inzake onderwijs, inburgering, kinderopvang, en waarom niet de begeleiding van werklozen, arbeidsbemiddeling, justitie enzovoort.

Het spreekt voor zich dat Vlaanderen hier nu volop moet op inzetten. Niet over enkele weken of maanden, maar nu. Minister-president, we vragen dan ook dat u, gesteund door de leden van uw Vlaamse Regering, het debat proactief aangaat. Laat ons niet wachten op een initiatief vanuit het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, maar laten we als Vlaanderen een standpunt innemen over onze Vlaamse hoofdstad. We schrijven ze niet af, we schrijven die één miljoen mensen niet af. We houden van deze stad, en dus vragen we daadkracht. (*Applaus van de meerderheid*)

De voorzitter: De heer Bouckaert heeft het woord.

De heer Boudewijn Bouckaert: Voorzitter, minister-president, geachte leden, als laatste constateer ik het afgemaaide grasperk van opmerkingen. Veel van wat ik kon zeggen, is hier al gezegd. Ik wil echter even doorgaan op de openingszin van mevrouw Idrissi. Brussel charmeert. Dat staat toch in de toeristische folders. Brussel enerveert. Dat zien we hier vandaag. Als het echter zo doorgaat, kunnen we daar een derde frase aan toevoegen: Brussel crepeert.

Brussel, en zeker de westrand van de stad, verzinkt in een sfeer van rechteloosheid en wetteloosheid. We zien daar een samenleving ontstaan die aan totaal andere normen en wetten beantwoordt dan aan de normen en wetten die gelden in de rest van het land. We zien een economie die een combinatie is van een zwarte, vergangsterde economie en een uitkeringseconomie. Dat is het soort samenlevingsopbouw dat we nu meemaken in de westelijke rand.

De heer Arckens heeft gezegd dat de meeste sociologen vinden dat veiligheid en orde noodzakelijk zijn. Was het maar waar: het sociologendom en het criminologendom denkt er anders over. Lees vandaag de bijdrage in De Standaard van mevrouw Jenneke Christiaens, verlichte geest, die zegt dat al dat geblèr over repressie autoritair is en geen oplossing biedt, dat we moeten mikken op samenlevingsopbouw, straathoekwerkers en sociale woningen, dat veiligheid en orde maar een deel van het verhaal is. Mijnheer Arckens, jammer genoeg hebt u geen gelijk.

Wij hebben altijd gezegd dat veel van die maatregelen met betrekking tot het tewerkstellingsbeleid, de sociale woningbouw, het antidiscriminatiebeleid allemaal mogen. Ze zijn voor ons geen taboe. De absolute en primaire voorwaarde in elke samenleving is echter 'law and order'. Men moet de wet doen naleven, met een zerotolerancebeleid. Dat is

gedurende jaren miskend door een hele reeks politiek correcte denkers, sociologen en politieke partijen.

De heer Erik Arckens: Mijnheer Bouckaert, u hebt uiteraard deels gelijk. Ik ken dat wereldje ook zo'n beetje. Er is echter ook een en ander aan het veranderen. U leest ook af en toe wel eens een boek. U volgt ook wel de debatten in Nederland. Hier kennen we professor Laermans en Mark Elchardus. Die laatste is al beter geweest. Hij is wat aan het verzwakken. Die mensen zullen u zeggen dat het allereerste basisrecht het veiligheidsrecht is. Iedereen blijkt het hier eens te zijn over van alles. Van velen horen we het melige betoog dat er eerst moet worden gezorgd voor werk en woningen. Neen! Eerst moet dat veiligheidsprobleem opgelost geraken. Ik ben het volledig met u eens, al behoren we uiteraard tot twee verschillende politieke formaties: wie dat inzicht niet heeft, is volledig fout. Ik hoop echt dat mensen in Vlaanderen, sociologen, ook meer de boeken gaan lezen die in Nederland verschijnen. U weet net zo goed dat de geesten daar totaal aan het veranderen zijn. Ik hoop dat we tot een nieuw intellectueel-politiek klimaat komen. *(Applaus bij het Vlaams Belang)*

De heer Boudewijn Bouckaert: Laten we hopen dat het zo is.

Ook wil ik even ingaan op de onvoorstelbare reactie van de Brusselse politici, de emirs van Brussel, de Thielemansen, de Picqués, de Moureauxs. Hier is iets meer aan de hand dan schuldig verzuim of de vrees voor postjes. Ik vermoed dat hun opmerkingen zijn ingegeven door electorale vrees. Blijkbaar zijn ze bang om een deel van het publiek dat wordt gedomineerd door een criminele cultuur, tegen de borst te stuiten.

Dat betekent eigenlijk dat we evolueren, en dit is een schrikbeeld in Brussel, naar wat Fritz Lang in de jaren twintig de 'Herrschaft des Verbrechens' noemde: de criminaliteit wordt een drukingsgroep op zichzelf die doorwerkt in het politieke beleid. Dat is een doembeeld dat in Brussel dreigt en dat jammer genoeg wat bewaarheid wordt door de onvoorstelbare uitspraken van de Brusselse politici.

Voorzitter, ik wil er u ook op wijzen dat de parabel van de verloren zoon hier vandaag tien maal wordt herhaald.

De voorzitter: De heer Yüksel heeft het woord.

De heer Veli Yüksel: Mijnheer Bouckaert, u hebt het over "criminele cultuur". Bedoelt u eigenlijk dat de allochtone gemeenschappen crimineel zijn? Dat zegt de woordvoeder van uw partij, Piet Deslee, immers ook: "De allochtonen zijn crimineel".

Ik denk dat criminaliteit geen nationaliteit heeft. Criminaliteit moet worden aangepakt, in welke religie, cultuur of stad dan ook. *(Applaus bij de meerderheid en bij Groen!)*

De heer Boudewijn Bouckaert: Mijnheer Yüksel, laten we niet hypocriet doen. Het is uiteraard zo dat allochtonen en criminaliteit niet gelijkstaan, de meeste allochtonen zijn doodbrave mensen die niet anders willen dan in vrede en in orde leven. In mijn stad, Gent, zijn er ook heel veel Vlamingen van allochtone oorsprong en is er geen groot veiligheidsprobleem.

Maar u moet durven toegeven dat er zich in Brussel een cultuur van criminaliteit heeft gevestigd. Daar zijn netwerken bezig die volledig opereren tegen de gangbare normen, netwerken die bijvoorbeeld verhinderen dat er belastingen worden betaald of dat er socialezekerheidscontroles zijn. Criminaliteit is geen optelsom van individuele feitjes, maar kan ook een cultuur worden. Dat moet men durven zeggen, mijnheer Yüksel, dat taboe moet men durven doorbreken. Het is alleen maar door de problemen te benoemen dat een begin van oplossing zal worden verkregen, maar dat heeft men gedurende tientallen jaren niet willen doen! En het gaat onder meer om degenen die hier voor uw opmerking hebben geapplaudisseerd. *(Applaus bij het Vlaams Belang en bij LDD)*

De heer Veli Yüksel: Mijnheer Bouckaert, ik denk dat u één ding vergeet, namelijk dat heel veel van die jongeren hier geboren zijn, Vlaming zijn of Belg zijn, dat ze in een westerse

omgeving grootgebracht zijn en een westerse opvoeding hebben gekregen. (*Rumoer bij het Vlaams Belang. Opmerkingen van de heer Boudewijn Bouckaert*)

Vraagt u zich eens af waar het misgelopen is en waar het misloopt: die jongeren krijgen geen perspectief. Ik wil hier absoluut geen afbreuk doen aan het beteugelen van de criminaliteit of aan een zero tolerance en dergelijke meer, maar dat moet u toch ook eens bekijken. (*Opmerkingen van de heer Boudewijn Bouckaert*)

En ik wil hier ook de PS niet beschermen. Ik ben eigenlijk blij dat collega's van links, van Groen! en van sp.a, eindelijk afstand nemen en zich distantiëren van het pamperen van de allochtonen.

De voorzitter: De heer Tack heeft het woord.

De heer Erik Tack: Voorzitter, ik denk dat de heer Yüksel de realiteit niet altijd onder ogen wil zien. Ik hoorde twee dagen geleden de heer Audenaert nog vertellen dat het vooral gaat om 20- tot 30-jarigen, ongeschoolden en mensen van allochtone afkomst. Ik denk dat dat de realiteit is, dat we dat onder ogen moeten zien.

Mijnheer Yüksel, u maakt de opmerking dat het allemaal Vlamingen zijn, dat ze in Vlaanderen geboren zijn. Inderdaad, maar of ze zich de Vlaamse mentaliteit, de Vlaamse cultuur, de Vlaamse leefgewoonten eigen hebben gemaakt, daar stel ik me heel grote vragen bij.

Ze kunnen allemaal naar school gaan, ze hebben hier allemaal kansen. Als ze ongeschoold zijn, dan betekent dat dat ze de school eigenlijk achter zich hebben gelaten en dat ze het niet de moeite waard vonden om naar school te gaan. Ze hebben de kansen. De scholen bestaan, ze worden ingericht, maar als ze niet naar school willen gaan, dan is dat voor een stuk ook hun eigen verantwoordelijkheid. Laten we toch eens ophouden met altijd de schuld op ons te steken, laten we toch eens beginnen met te kijken wie er al kansen krijgt en wat ze daarmee willen doen, in hoeverre ze de bereidheid hebben om daar iets mee te doen en om inderdaad Vlaming onder Vlaming te willen worden. (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

De heer Paul Delva: Voorzitter, ik denk dat het voor de sereniteit van het debat nuttig is om twee dingen te scheiden. Er is vooreerst in Brussel een acuut veiligheidsprobleem. Het is niet tolereerbaar, we kunnen er niet krachtig genoeg tegen ageren. Natuurlijk is zero tolerance goed. Mensen hebben schrik gekregen in hun samenleving en dat zou niet mogen. Er moet krachtig ingegrepen worden. Dat is één. En dat kan niet wachten, dat moet snel gebeuren en liefst zo snel mogelijk.

Maar daarnaast is er nog een tweede stuk van hetzelfde verhaal, maar u mag de hoofdstukken niet mengen. Daarnaast is en blijft het een feit dat sociale achterstelling, armoede, slecht onderwijs enzovoort, bronnen zijn van crimineel gedrag.

Men moet dus beide denksporen volgen. De eerste op zeer korte termijn, zeer krachtig uitgevoerd en met een duidelijke taal begeleid. De tweede, betreffende de achterstelling, moet men ook durven bespreken. Men mag dat niet onder het tapijt vegen; beide zijn belangrijk. De slinger is jarenlang naar één kant doorgeslagen; dat is jammer. Het zou evenwel te betreuren zijn als de slinger nu naar de andere kant zou doorslaan, want dan blijven we in hetzelfde bedje ziek. (*Applaus bij de meerderheid*)

Mevrouw Yamila Idrissi: Ik wil even reageren op wat de heer Yüksel zei. Het is belangrijk dat we dit probleem bekijken door de ogen van de inwoners van Brussel, en niet door de bril van een 'allochtoon' of een 'autochtoon'. Weet u wie de belangrijkste slachtoffers zijn? De leerlingen van die school. En die hebben meer dan twintig nationaliteiten. En de jongen die op een haar na is ontsnapt aan een tweede Joe Van Holsbeeck-drama is van Marokkaanse origine.

De heer Boudewijn Bouckaert: Mevrouw Idrissi, ook allochtonen zijn het slachtoffer van die criminele cultuur. Maar we moeten toch de zaken durven zeggen zoals ze zijn: in de

wijken waar de allochtone bevolking domineert, heerst die criminele cultuur waar natuurlijk ook allochtonen het slachtoffer zijn. Er heerst daar een cultuur van wetteloosheid en het niet-respect voor onze normen. We moeten daar niet aseksueel over doen en zeggen dat dit niets te maken heeft met immigratie en dergelijke: dat is daar ten dele het gevolg van. Ik heb het nu niet over de te nemen maatregelen, maar men moet het probleem ten minste durven benoemen. Jarenlang is dat niet gebeurd wegens de politieke correctheid, en nu zitten we met de gebakken peren.

De heer Erik Tack: Voorzitter, ik wil nog even terugkomen op het luik onderwijs. De minister van Onderwijs is hier: ik veronderstel dat hij zal bevestigen dat er nogal wat onderwijsmiddelen van Vlaanderen naar Brussel gaan, en ook dat via het GOK-decreet nogal wat geld precies naar die zwakke groep gaat. Betekent dit nu dat het geld voor onderwijs verkeerd wordt uitgegeven? Men geeft hier immers het onderwijs de schuld van de problemen.

De heer Boudewijn Bouckaert: De parabel van de verloren zoon wordt hier tien keer herhaald. Gisteravond hoorde ik minister Smet bezig over de politiezones. Elke zin, elk woord, elke lettergreep, elke letter kon ik beamen. Ik ben zelf nog lid van de Hoge Raad voor Justitie geweest. Wat de politiezones betreft, heb ik de audit van het parket van Brussel uitgevoerd. Ik heb vastgesteld hoe de politiezones met hun gemeentelijke cultuur elkaar tegenwerken. Ik heb vastgesteld hoe moeilijk het is om de politiezones bijvoorbeeld inzake pv's op een lijn te krijgen. De transactiekosten van die versnippering zijn enorm en staan een goed beleid in de weg.

Minister, u ondergaat wel een late bekering. In een vorig leven was u toch een Brusselse minister? Waarom hebt u daar toen niet voor gepleit? Waarom hebt u toen uw slag niet thuisgehaald? Voor Open Vld geldt hetzelfde. De partij zit al sinds de installatie van het standbeeld van Manneken Pis in de Brusselse regering. Maar nu pakt de partij plots uit met een formidabel tienpuntenplan. Een plan dat we helemaal kunnen onderschrijven. Maar het is dus ook een late aha-erlebnis, want ook Open Vld deed mee met de diabolisering van iedereen die opkwam voor law and order.

De heer Van der Taelen had een bordje moeten meedragen met daarop 'Ik ben politiek correct, spuw niet op mij'. Als u daarmee door Kuregem had gelopen, dan had u die pijnlijke bocht niet moeten maken. Wat u vandaag zegt, staat haaks op alles wat u vroeger hebt gezegd en wat neerkwam op de politiek correcte boodschap. (*Applaus bij LDD, Open Vld en van de heer Johan Sauwens*)

De heer Lukas Van Der Taelen: Dank u, mijnheer Bouckaert, dit persoonlijk feit staat me toe een en ander recht te zetten. In de hemel is meer vreugde voor een bekeerde zondaar dan voor een begijntje. Maar wat volgt, mag toch eens geboekstaafd worden. Ik denk toch dat er een groot verschil is met wat enkele jaren geleden door bepaalde partijen is gezegd. Toen verspreidde men een zuiver racistisch discours. Laat ons dat toch eens zeggen. Men verwierp de multiculturele maatschappij en men wou die mensen naar hun zogenaamd land van herkomst terugsturen.

Ik heb dat nooit gezegd, mijnheer Bouckaert. Ik heb gezegd dat ik voor een multiculturele maatschappij ben. Ik zal altijd verdedigen dat de jongeren, ook al zijn het nu probleemjongeren, de toekomst zijn van Brussel.

Het is een beetje gemakkelijk om nu te zeggen dat ik mijn kar heb gedraaid. Dat is niet waar. Het is gemakkelijk om vanuit uw grote rechtse gelijk alle andere argumenten weg te lachen. Ik zeg alleen dat het van kennis van de Brusselse realiteit getuigt om te durven zeggen dat er de laatste jaren inderdaad zaken verslechterd zijn. En de oorzaak daarvan ligt niet bij de etnische afkomst van bepaalde mensen. Maar er is wel een probleem.

Ik vraag me nog altijd af hoe het in godsnaam mogelijk is dat we niet tegelijkertijd over een zerotolerancebeleid op het vlak van criminaliteit kunnen praten én het sociale aspect en het onderwijs benadrukken. Waar ligt daar in hemelsnaam de tegenstelling?

Nooit zult u mij erop kunnen betrappen dat ik een discours van het vermaledijde Vlaams Blok zou achternalopen. Nu gaan zeggen dat alle mensen die hier geboren zijn, terug moeten gaan naar hun zogenaamde land van herkomst, dat heb ik nooit gezegd, en ik zal het ook nooit zeggen. (*Applaus bij CD&V, sp.a, de N-VA en Groen!*)

De heer Boudewijn Bouckaert: U richt zich tot de verkeerde spreker, mijnheer Van Der Taelen, want onze partij heeft ook nooit beweerd dat zij naar hun thuisland moeten worden teruggestuurd.

Onze partij heeft ook voorstellen. Zoals u weet, is er een groot probleem met de jeugd-criminaliteit in Brussel. Het gerecht kan dat niet aan. De parketten seponeren bijvoorbeeld meer dan 68 percent van de aangiften. De parketten anticiperen daarmee op het verzadigd zijn van de rechtbanken. Op die manier krijg je te maken met het fenomeen van de draaideurcriminelen, criminelen die justitie weglachen. De politie pakt ze op, en een uur later zijn ze de politie aan het uitlachen op de straat.

De Open Vld heeft destijds een schitterend wetsvoorstel voorbereid om de jeugdrechter ook een strafrechtelijke bevoegdheid te geven. Men wou dat wetsvoorstel indienen, maar het is weggeduwd door de PS, die het fascistisch en dergelijke meer vond. De heer Verhofstadt gunde zijn toenmalige minister van Justitie het succes niet, en dus werd het in de la gestopt.

Indien men op federaal vlak – en onze partij zal daartoe een initiatief nemen – jeugdrechters een algemene bevoegdheid zou geven, ook op strafrechtelijk vlak, zou eventueel kunnen worden gedacht aan het inrichten van heropvoedingskampen, boot camps, een strengere vorm van instelling dan de gewone jeugdinstellingen, maar minder streng dan gevangnissen.

Die boot camps, een voorstel van onze partij, zouden ook in Brussel kunnen worden ontwikkeld. Dat zou een vorm van samenwerkingsfederalisme kunnen zijn. Men zou die veranderde jeugdwet, die destijds door minister Verwilghen werd ingediend maar onder druk van Di Rupo teruggetrokken, kunnen aangrijpen om tot een samenwerkingsfederalisme te komen. Vlaanderen zou bijvoorbeeld zijn duit in het zakje kunnen doen voor de veiligheid van Brussel, door een stuk van die boot camps die in Brussel worden georganiseerd, samen met de Franstalige Gemeenschap te organiseren. Dan zouden we misschien wat vooruitgang boeken in het doen afkalven van die no-go zones. En dat is een absolute voorwaarde opdat elke andere vorm van beleid zou kunnen slagen. (*Applaus bij het Vlaams Belang en LDD*)

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Voorzitter, collega's, ik ben veertien jaar geleden als plattelandsjongen in Brussel komen wonen. Ik heb altijd iets van een stad in mij gehad. Ik ben heel lang in Antwerpen geweest, ik woon nu veertien jaar in Brussel. Ik heb mij dat op geen enkel moment betreurd. Dat maakt dat ik als inwoner van deze stad betrokken ben. Het maakt ook dat ik als Vlaams minister voor Brussel betrokken ben.

Ik wil vandaag niet, zoals sommigen dat hebben gedaan, aan Brussel-bashing doen. Daar ben ik niet in geïnteresseerd. Ik ben bekommerd om Brussel. Ik denk dat de hele Vlaamse Gemeenschap bekommerd moet zijn om Brussel. Want wanneer het slecht gaat in Brussel, gaat het ook slecht in Vlaanderen. De toekomst van Vlaanderen is gebonden aan die van Brussel. Ik ben het ermee eens dat Brussel dat al te vaak vergeet. Onze toekomst ligt samen, al was het maar, zoals de heer Van Der Taelen terecht heeft gezegd, omdat veel van die jonge Brusselaars het pensioen van de hardwerkende Vlaming van vandaag, morgen zullen betalen. We hebben er dus een eigenbelang bij dat het in deze stad goed gaat.

Ik ben dus bekommerd, als Brusselaar en als Vlaming. Dat is belangrijk want wie bekommerd is, is ook betrokken. Er zijn vandaag door de minister-president van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest harde woorden over mij gesproken.

We hebben gisteren gemerkt dat men eerst heeft geprobeerd om het debat te communautariseren. De Vlamingen stellen een politiezone voor, zij willen een machtsputsch in Brussel uitvoeren. Welnu, ik geloof niet dat er veel Vlamingen zijn die dat willen. Vandaag heeft men geprobeerd om het debat te personaliseren. Ik zou gefrustreerd zijn. Ik denk niet dat ik eruit zie als iemand die gefrustreerd is. Ik ben zeer gelukkig, voor wie daar nog zou aan twijfelen.

Maar ik ben een product van het katholiek onderwijs. In het Instituut Onze-Lieve-Vrouw Onbevlekt Ontvangen in Sint-Niklaas hebben ze me geleerd dat men moet kunnen vergeten en vergeven. Dus de woorden die minister-president Picqué vandaag over mij heeft gezegd, die vergeet en vergeef ik. Het gaat immers niet over mij, niet over Pascal Smet, niet over Charles Picqué. Het gaat over de stad, haar inwoners, de pendelaars die hier dagelijks komen werken en gewone mensen, ongeacht hun kleur, die op elk moment van de dag zonder enig probleem buiten willen komen.

Het gaat, zoals wij dat in Vlaanderen noemen, over efficiëntiewinsten. Hoe kan men het geld dat in deze stad wordt uitgegeven door Brussel, door de gemeenten, door het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, maar ook door de Vlaamse Gemeenschap, zo efficiënt mogelijk besteden? Daarover gaat het.

Ik ben blij dat er in Vlaanderen een consensus bestaat over het feit dat er een politiezone moet komen. Dat is goed bestuur. Steden als New York, Parijs en Londen zijn veel groter dan Brussel maar hebben toch ook maar één politiezone. Ik weet niet of iemand al een probleem heeft gehad met de politie in een van die steden. Ik heb het al meegemaakt. In een stad als Parijs stel je dan vast dat de politie heel lokaal is georganiseerd. Wanneer we dus zouden gaan naar één politiezone, betekent dat niet dat de nabijheid verloren gaat. Ik ben het er echter mee eens dat wij hier vandaag niet de techniciteit moeten bespreken van zo'n politiezone. Dat is voor het federale parlement.

Mijnheer Gatz, ik heb de minister-president van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest geen luie gepensioneerde genoemd. Ik heb gezegd dat ik vraag dat de heer Picqué, minister-president van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, die een coördinatiefunctie heeft, iedereen bijeen zou brengen. Hij moet zijn verantwoordelijkheid nemen. Ik betreur het gekibbel dat daarover is ontstaan. Want nogmaals, het gaat niet over mij of over Picqué maar over de stad en haar inwoners.

In het Vlaams regeerakkoord staat dat we van een Vlaamse aanwezigheidspolitiek in Brussel naar een Vlaamse betrokkenheidspolitiek willen gaan. De Vlaamse Regering wil actief meewerken aan haar hoofdstad. Dat betekent dat we via Onderwijs, Welzijn en allerlei andere domeinen zullen blijven investeren in die stad. Wij hebben de hand gereikt, niet alleen voor de gemeenschapsmateries maar ook voor de gewestmateries. Daarover moet het gaan.

Gisteren heb ik in Terzake gevraagd om een pact over Brussel waarbij alle overheden samenwerken. Daarover moet het gaan.

Collega's, The Economist, niet meteen mijn lijfblad maar je moet het wel lezen voor de analyses, bracht een paar jaar geleden een mooi artikel over succesrijke steden in de wereld. Daarin kwamen twee kritische succesfactoren naar voren: onderwijs en bestuur. Laat nu net dat de twee factoren zijn waarop Brussel heel zwak scoort.

Bestuur is misschien niet onmiddellijk onze directe verantwoordelijkheid, maar we doen er wel aan mee: via de Vlaamse Gemeenschapscommissie en rechtstreeks via vele acties. Ook andere gemeenschappen en vele gemeenten komen tussen. Het is een zaak van de Brusselaars om dat, samen met ons, aan te pakken.

Voor onderwijs ben ik als Vlaams minister bevoegd in deze stad. Er is inderdaad een probleem van spijbelen. Mijn voorganger, de heer Vandenbroucke, heeft tijdens de voorbije legislatuur terecht het initiatief genomen om met het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest en de Franse Gemeenschap samen te zitten en eindelijk informatie uit te wisselen. Zo kwam er eindelijk een einde aan die absurde toestand waarbij men dacht: “Die kleine zit niet bij ons in de Franstalige school, hij zal wel in een Vlaamse school zitten.” En de Vlamingen, die misschien al iets beter georganiseerd waren, wisten dat dit niet het geval was, maar het gebeurde dan maar. Wij weten nu hoeveel kinderen problematisch afwezig zijn. Dat gaat soms met horten en stoten. Het is niet altijd gemakkelijk om met die gemeenten samen te werken. Twee weken geleden, mevrouw Brussee, hebben mijn medewerkers in die gemeenschappelijke commissie afgesproken dat we met de gemeenten zullen afspreken hoe die informatie-uitwisseling beter kan verlopen.

Vandaag zijn er in deze stad 617 kinderen die niet naar school gaan. We hebben hun namen overgemaakt aan het parket. De procureur des konings heeft mij een laconieke brief geschreven om te zeggen dat hij niet bevoegd is om op te treden. Dat is een beetje raar want in Vlaanderen doen de procureurs het wel. Ik heb dan gearzeld. Zou ik rechtstreeks met de minister van Justitie contact opnemen, of met de procureur? Neen, ik ben rond de tafel gaan zitten met mijn Franstalige collega, mevrouw Simonet van de Franse Gemeenschapsraad. We hebben afgesproken dat we willen samenwerken in Brussel, samen met het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, om het onderwijs beter te organiseren. Wij zullen ook een gezamenlijke demarche doen ten aanzien van de procureur des konings. Alvorens de minister van Justitie aan te schrijven, wil ik eerst de procureur zien, ik ken hem nog uit een vorig leven, om te proberen tot een oplossing te komen en ervoor te zorgen dat het parket in Brussel optreedt in het kader van de spijbelproblematiek.

Ook daar geldt, mevrouw Brussee: “It takes two to tango.” Ik vind het een beetje raar dat het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest geld geeft aan de spijbelproblematiek zonder dat mevrouw Simonet er iets van afwist en zonder dat ik er iets van afwist. Wij steken de hand uit naar het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest om samen te werken. Wij zullen dat doen in alle bescheidenheid en in alle nederigheid. Deze Vlaamse Regering wil werken aan een nieuw pact in deze stad.

Aan de mensen van de N-VA wil ik zeggen, om elk misverstand te vermijden: ik ben uiteraard niet tegen de gegarandeerde vertegenwoordiging van de Vlamingen in de hoofdstad. Die is gekoppeld aan de federale regeling inzake de pariteit in de federale regering tussen Nederlandstaligen en Franstaligen. Die koppeling is er en ze moet bestaan. Maar als we met zijn allen vandaag, gisteren en morgen pleiten voor minder politici in Brussel, betekent dat automatisch ook dat je minder Nederlandstalige politici zult hebben. Dat is de logica der dingen. We moeten erover nadenken hoe we de gegarandeerde vertegenwoordiging kunnen blijven garanderen. Dat is het enige wat ik in dat verband heb gezegd.

Tot slot, dames en heren, en mijnheer Bouckaert, nog één iets. Ik ben nogal coherent in mijn leven. De parabel van de verloren zoon is inderdaad een heel mooie parabel. We kennen die parabel nog van in het katholiek onderwijs. Ik ben coherent. Ik heb als Brussels minister niets anders gezegd. Ik heb als Brussels minister inspanningen gedaan om daartoe te komen. We hebben vooruitgang geboekt. Ik weet hoe moeilijk dat is. Dat is dus niet het issue.

Ik hoop dat wij vanuit de Vlaamse Regering met de Brusselse regering maar ook met de Franse Gemeenschapsregering samen kunnen zitten om samen de problemen van deze hoofdstad op te lossen. Want Brussel, of we dat nu willen of niet, is de toekomst van Vlaanderen. En diegenen die Vlaanderen willen loslaten, laten hun eigen toekomst los. Dus geen Brussel-bashing, maar bekommerd zijn om Brussel: daar ga ik voor. *(Applaus bij de meerderheid en Vlaams Belang)*

De heer Sven Gatz: Minister, ik neem akte van uw goede bedoelingen, die wij delen. We zullen natuurlijk kijken naar de mogelijke resultaten, al bent u voor bepaalde resultaten afhankelijk van de samenwerking met anderen.

Ik wil het echter ook nog even hebben over uw taalgebruik. U hebt inderdaad niet gezegd dat de minister-voorzitter van het hoofdstedelijke geweest een luie geprepensioneerde is. Dat is een dichterlijke vertaling, die ik mezelf heb veroorloofd te maken. U hebt echter wel gezegd dat het tijd is dat hij in actie schiet, want “hij is toch zeker niet op prepensioen”. Er is in de politiek soms een dunne lijn tussen een aantal begrippen. U zit al lang genoeg in de politiek en bent communicatief en communicator genoeg om te weten wat u kunt zeggen in een tv-studio en wat niet. De Pascal Smet die ik daarnet op het spreekgestoelte heb gehoord, die bevalt me wel, omdat hij zoekt naar oplossingen. Degene die ik gisteren heb gezien, daar heb ik mijn grootste twijfels bij. Men kan niet met iemand gaan praten als men hem op de vooravond van een gesprek op de een of andere manier beledigt. Als het uw bedoeling was, dan is het doortrap. Als het niet uw bedoeling was, dan was het onhandig.

Ik zal er verder geen zaak van maken. Het belangrijkste is, en ik neem aan dat we het daar allemaal over eens zijn, dat als wij kunnen bijdragen tot de veiligheid in Brussel, zelfs als dat in eerste instantie de verantwoordelijkheid van de mensen in Brussel zelf is, en ze zouden dat dringend moeten gaan beseffen, we dat ook moeten doen. Als dat de conclusie is van dit debat, dan ben ik alvast tevreden.

De heer Luckas Van Der Taelen: Voorzitter, ik heb het woord gevraagd om een actualiteitsmotie aan te kondigen, maar vooral om een antwoord te krijgen op mijn vraag. Mijn actuele vraag is omgevormd tot een debat, wat ik een goed idee vind. Ik had echter wel een actuele vraag gesteld aan de minister-president. Minister-president, mijn vraag luidde heel eenvoudig of u van plan bent om contact op te nemen met uw ambtgenoot van de Brusselse regering om een topoverleg te houden over Brussel. Ik denk dat dat belangrijk is.

We hebben hier allemaal mooie dingen gezegd over Brussel. Op bepaalde details na is er bijna een unanimitieit. Dat is een evidentie, dat weten we. Maar een nieuw feit zou zijn dat de minister-president zijn nek uitsteekt en vraagt hoe het nu zit in Brussel, dat hij zegt dat hij wil praten met minister-voorzitter Picqué. Ik zou daar graag een antwoord op hebben.

De heer Paul Delva: Het veiligheidsprobleem moet heel dringend aangepakt worden. Het ligt ook gevoelig. Het heeft immers een impact op, onder andere, de verhoudingen tussen Vlaanderen en Brussel. Ik zou iedereen die met dit thema bezig is – beleidsmakers, ministers, echt iedereen –, willen oproepen om een zekere galanterie of voorzichtigheid aan de dag te leggen in taal- en woordgebruik. Voor we het weten, drijven we van elkaar weg. Mensen willen dat niet. Mensen willen alleen oplossingen. Mensen willen geen conflicten tussen politici. Ik zou er echt bij iedereen op willen aandringen om met een grote voorzichtigheid maar ook met een duidelijk taalgebruik te tonen dat samenwerken met elkaar over de gewestgrenzen en gemeenschapsgrenzen heen de oplossing zal bieden.

De voorzitter: De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk: Minister, ik wil toch nog even ingaan op één punt. Over de schoolinschrijvingen en het spijbelen heeft dit parlement zich heel duidelijk gebogen. Toenmalig minister Vandenbroucke heeft toen heel wat initiatieven genomen. Mij stoort het nu mateloos dat het parket niet vervolgt terwijl er 617 jongeren afwezig zijn. Als men die allemaal samen zet, dan gaat het niet om een kleine school. Eventueel zullen we het daar in de commissie nog over hebben. Ik vraag met aandrang dat dit op de voet wordt gevolgd. Het gaat om een basisrecht voor kinderen. Dat met de voeten treden, kan niet. Ik vertolk de mening van velen. Degenen die hierin verantwoordelijkheid dragen, moeten ze ook ten volle opnemen. Na het uitklaren van de lijsten gaat het hier zeer duidelijk om de procureur.

Mevrouw Ann Brusseel: Ik dank de minister voor het antwoord. Ik vind het echter enigszins dunnetjes. Ik vind het fijn dat hij niet, zoals sommigen hier graag doen, aan Brussel-bashing

wil doen. Zijn demarche en die dialoog kunnen interessant zijn. Eigenlijk vind ik dat hij weinig concreets zegt. We weten niet wat dit zou inhouden. Hij geeft niet aan welke concrete oplossingen hij in gedachten heeft. Ik mis dat een beetje. Ik hoop dat in de loop van de komende weken alsnog te horen.

De heer Erik Arckens: In de eerste plaats wens ik een actualiteitsmotie aan te kondigen. Daarnaast wil ik nog een paar zaken rechtzetten.

Er heeft hier niemand aan Brussel-bashing gedaan. Ik zou anders graag horen wie Brussel hier heeft afgestoten.

Bij zijn aantreden in de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) heeft de minister verklaard dat er in Brussel vijfhonderd storende jongeren zijn. Er is enkele minuten geleden naar verwezen. Ik wil het hier niet over dit getal hebben. Er is duidelijk een harde kern. We moeten, zoals de heer Bouckaert heeft gesteld, de zaken durven benoemen. Dat had de minister ook moeten doen toen hij nog lid van de VGC was. Wat die groepen betreft, moeten we een harde aanpak durven bewerkstelligen.

Ik ben blij dat de politieke correctheid in Vlaanderen gedeeltelijk is doorbroken. Het is in mijn ogen nog niet voldoende. Het is een waar genoegen dat de heer Bouckaert hier zit. Ik zou graag tien mensen van zijn genre zien. Het maakt niet uit welke ideeën ze verkondigen. Ze mogen extreem-links of zo zijn. Hij is iemand die de vrije gedachte echt verdedigt. Een maatschappij als Vlaanderen heeft zo iemand nodig.

Er wordt over de relatie tussen immigratie en criminaliteit gesproken. Dit is een teer punt. Volgens mij is er een dergelijk verband. De vraag is gewoon welk verband er is. Er is geen automatisch, direct causaal verband. Het gaat hier om de desintegratie van de allochtone structuren. Auteurs hebben het meermaals over de desintegratie van Marokkaanse families. Ze hebben het niet over de Turken.

Daar bestaan boeken en tijdschriften over. In Nederland bestaat alles. In Vlaanderen is dat niet het geval. Dit debat moet hier worden gevoerd. Het mooie is dat dergelijke debatten in Nederland door links worden gevoerd. Daar zijn wij vandaag nog niet aan toe.

De heer De Wever heeft zijn mond vandaag nog niet geopend. Ik lees zijn opiniestukken graag. Om de een of andere reden heeft hij nog niet gesproken. Ik kan hem ook niet dwingen te spreken.

Tot slot wil ik opmerken dat het volgens sommige mensen om een point of no return gaat. Ik heb in Brussel persoonlijk al honderden points of no return meegemaakt. Ik weet waar ik ga en waar ik niet mag gaan. Sommigen weten dat niet. Het is misschien beter dat ze daar niet komen. Ik doe echter niet aan Brussel-bashing.

Het was een ‘fructueus’ debat, zoals men dat in het Frans zou zeggen. Ik hoop dat er nog meerdere dergelijke debatten zullen volgen. *(Opmerkingen)*

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Wat de vraag van de heer Van Der Taelen betreft, wil ik even naar de vergadering van het Overlegcomité van deze ochtend verwijzen. Minister-president Picqué en ikzelf hebben deze vergadering bijgewoond. We hebben even van gedachten gewisseld. Ik heb verklaard dat we de zaken verder kunnen en willen bekijken. Daar moet nog een vervolg op komen. Dat moet natuurlijk in overleg met andere ministers, onder wie minister Smet, gebeuren. Eigenlijk is de vraag al beantwoord nog voor de heer Van Der Taelen ze had gesteld. We moeten dit nog wel concretiseren. We moeten bepalen waarover verder kan worden gesproken.

De voorzitter: Vraagt nog iemand het woord? *(Nee)*

Het debat is gesloten.

Actualiteitsmoties

De voorzitter: Door de heer Van Der Taelen, door de heer Arckens en door de heer Bouckaert werden tot besluit van dit actualiteitsdebat actualiteitsmoties aangekondigd. Ze moeten uiterlijk om 16.15 uur zijn ingediend.

Het parlement zal zich daarover straks uitspreken.

Het incident is gesloten.

■

ACTUELE VRAAG van de heer Matthias Diependaele tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over een eventuele aanpassing van het activerings- en schorsingsbeleid voor werklozen naar aanleiding van de economische crisis en het overleg ter zake met de federale regering in het kader van het samenwerkingsfederalisme

ACTUELE VRAAG van de heer Koen Van den Heuvel tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over het antwoord van de Vlaamse Regering op de oproep van de federale regering om de aanpak van de economische crisis onderling te coördineren

De voorzitter: De heer Diependaele heeft het woord.

De heer Matthias Diependaele: We hebben vorige week vrijdag in Brussel een betoging meegemaakt van ongeveer 30 000 vakbondsmilitanten. De betoging was uiteraard georganiseerd door de vakbonden. Een van de eisen was om het controlebeleid op de bereidwilligheid van werkzoekenden te schorsen. Ik begrijp tot op een zekere hoogte de frustraties van de vakbonden gezien de huidige economische situatie. Het is niet plezierig mee te maken dat er in 2010 alleen al 60 000 werklozen zullen bijkomen. Daar komt nog de vaudeville bovenop bij AB InBev. Ik kan de frustratie begrijpen, maar de eis voor de schorsing van RVA-controles niet.

Er zijn onmiddellijk reacties op gekomen vanuit de federale, politieke hoek. De heer Di Rupo is in de betoging meegelopen. De Waalse minister van economie, Marcourt, heeft gereageerd en de federale minister van Werk, Milquet, heeft ook gezegd dat ze het een goed idee vond. Minister Milquet heeft wel onmiddellijk het verstand gehad te zeggen dat het niet de bedoeling was om te raken aan het activeringsbeleid op zich. Vanmorgen is er echter een Belgabericht verspreid waarin ze haar eigen gezonde verstand onmiddellijk heeft tegengesproken. Maar dat laat ik voor haar rekening. Premier Leterme heeft ook gereageerd door te stellen dat de RVA-controles inderdaad moeten worden aangepast aan de economische realiteit.

De N-VA is ervan overtuigd dat het geen goed idee is en het niet past in het activeringsbeleid van de Vlaamse Regering. We hebben hier in verschillende actualiteitsdebatten en andere debatten rond de crisis van gedachten mogen wisselen. Eén punt kwam altijd naar voor. Een punt waarvoor we moeten opletten is dat de crisismaatregelen die op korte termijn worden genomen, ook ingepast moeten worden in de langetermijnvisie van de regering. We moeten er vroeg of laat rekening mee houden dat er een heropleving van de economie komt en dat we op dat moment hoogstwaarschijnlijk, bijna zeker, met een schaarste op de arbeidsmarkt zullen kampen.

In dat kader past de eis van de vakbonden en de reactie van de federale politici absoluut niet in het Vlaams activeringsbeleid. Deze vraag wilde ik aan minister Muylers stellen. Er is vanmorgen in De Standaard een nota uitgelekt. Hoe is het overleg verlopen met uw federale collega's? Zeker in verband met de RVA-controles wilde ik graag meer weten.

De voorzitter: De heer Van den Heuvel heeft het woord.

De heer Koen Van den Heuvel: Voorzitter, minister-president, collega's, deze week wordt belangrijk voor het economische beleid in Vlaanderen. Vandaag is er overleg geweest met de federale regering. Vrijdag wordt de Staten-generaal voor de Industrie georganiseerd. Dat is terecht want deze economische crisis snijdt diep in het economische weefsel en vereist niet alleen conjuncturele maatregelen, maar ook structurele ingrepen die duurzaam inwerken op de lange termijn.

Ik wil het eerst en vooral hebben over de uitnodiging van de federale premier om samen te werken en op die manier elkaars beleid te versterken. Ik denk dat de Vlaamse Regering terecht heeft beslist om daarop in te gaan en daar een positief antwoord op te formuleren. Volgens onze fractie is het ook wel belangrijk dat er twee zaken meespelen. De samenwerking is wel geen volwaardig alternatief voor de staatshervorming, maar is begrijpelijk in afwachting van de staatshervorming die de bevoegdheidspakketten zo zal herschikken dat elke beleidsniveau daadkrachtiger en slagvaardiger kan ingrijpen.

En voorts moet men werken aan concrete oplossingen die vooruitgang kunnen boeken. We hebben inderdaad vanmorgen kennis gemaakt met lijstjes in de krant. Ik denk dat het heel belangrijk is dat op het vlak van de arbeidsmarkt er een aantal punten worden aangeraakt.

De heer Diependaele heeft over activering gesproken. Ook over de 55-plusproblematiek die in het noorden en het zuiden van het land erg verschillend is, moet door de Vlaamse Regering worden gesignaleerd dat de federale overheid zich dienstbaar moet opstellen. Ook op het vlak van opleiding en vorming moet er een exclusieve bevoegdheid komen voor de gewesten en de gemeenschappen. We moeten daarvoor een dienstbare federale overheid hebben.

Dat moet ook zo zijn op economisch en innovatievlak. De minister-president heeft zelf enkele weken geleden al de douaneproblematiek gesuggereerd om de logistieke schijf Vlaanderen verder uit te bouwen. Ik denk ook aan de onzinbelastingen. Vorige legislatuur hebben we al de discussie gevoerd over de defiscalisering van gewestsubsidies. Dat zijn concrete voorbeelden waar de twee beleidsniveaus niet optimaal met elkaar samenwerken.

Mijn vraag aan de minister-president is: welke prioriteiten worden door de Vlaamse Regering naar voren geschoven om die samenwerking beter op elkaar af te stemmen? Wat is de timing om op concrete punten vooruitgang te boeken?

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Zelf zal ik ingaan op het onderwerp dat de heer Diependaele heeft aangebracht en de minister-president zal ingaan op wat de heer Van den Heuvel heeft aangebracht.

Laat me beginnen met te zeggen dat het geen twijfel lijdt dat de crisis de economie treft. Ik heb deze week nog een gesprek gehad met mensen uit de textielsector en de houtsector. Als de omzet van de houtsector met bijna 20 percent is gedaald de voorbije 2 jaar en van de textielsector met bijna 30 percent de voorbije 2 jaar, kan ik er begrip voor hebben dat er vragen worden gesteld of we het schorsingsbeleid van de RVA niet moeten aanpassen. Ik heb begrip omwille van het feit dat je volgende indruk scheidt: je gaat mensen activeren, maar er zijn toch geen jobs. Dat is een fundamentele misvatting.

In 2004 is er tussen de RVA en de VDAB een samenwerkingsakkoord gesloten dat heel duidelijk stelt dat er geen transmissie bij werkonwilligheid gebeurt in Vlaanderen op basis van het feit dat iemand lang werkloos is. In het verleden was dat wel het geval. Wie langer dan anderhalf maal het gemiddelde werkloos was, werd automatisch geschorst. Dit is niet meer het geval. Waarom word je wel geschorst? Omdat je niet ingaat op een vraag van de VDAB, niet ingaat op een jobvoorstel of niet ingaat op een voorstel van opleiding. We zien het effect van de crisis: waar in 2006-2007 4 percent van de transmissies gebeurde op basis van weigering van job of opleiding, is dat nu nog maar 1 percent. De rest zijn transmissies

omdat mensen weigeren om een gesprek te hebben met de VDAB. Dat mag toch altijd gevraagd worden. Crisis of geen crisis, wie een jobaanbod of een opleidingsaanbod krijgt, moet daarop ingaan. Het zou een fout signaal zijn mochten we die schorsingsprocedure weigeren.

Wij hebben dat vanmiddag aangekaart in ons gesprek met de federale regering. De minister-president en de andere aanwezige ministers of kabinetschefs hebben te horen gekregen dat er geen plan is om het schorsingsbeleid van de RVA aan te passen. Ze gaat er wel mee akkoord om in te gaan op onze vraag om het samenwerkingsakkoord van 2004 opnieuw te bekijken en dat waar nuttig en mogelijk, nog meer aan te passen aan het activeringsbeleid dat wij in Vlaanderen voeren.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Voorzitter, collega's, mijnheer Van den Heuvel, het is heel belangrijk dat we vanmiddag een contact hebben gehad met de federale collega's, de premier in het bijzonder, naar aanleiding van zijn schrijven van 11 januari. De Vlaamse Regering heeft dat, zoals steeds, goed voorbereid. Wij hadden een document van een tiental bladzijden waarin we heel concreet op de verschillende onderdelen zijn ingegaan. Mocht het parlement geïnteresseerd zijn in dat document, kan ik dat overmaken, dan hoeft u zich niet te beroepen op De Standaard, hoewel dat natuurlijk wel een heel goede krant is.

Mijnheer Van den Heuvel, u spitst uw vraag terecht toe op het economische aspect, maar het eerste deel, de voorbereiding van de Europese Raden en die van 11 februari in het bijzonder, gaat over post-Kyoto, post-Lissabon en 2020, naast Haïti en andere punten. Wij hebben uitdrukkelijk gevraagd om heel de problematiek van GM Opel daar ook aan te snijden omdat we ervan uitgaan dat het belangrijk is om dat Europees eens grondig tegen het licht te houden. We gaan ervan uit dat de staatssteun van de lidstaten niet zonder meer kan en zeker niet zoals in het GM-dossier wordt uitgevoerd.

Wat het economische betreft, hebben wij verwezen naar het werkgelegenheids- en investeringsplan. We hebben heel uitdrukkelijk gesteld en ik citeer uit de nota, die ik u kan overmaken: "Wij vragen dat het beleid van de federale overheid wordt afgestemd met en ten dienste staat van het beleid van de Vlaamse overheid om de concurrentiekracht van onze ondernemingen te versterken op het vlak van de kosten, productiviteit, innovatie en kennis. Zeker in het licht van de Opelcrisis dient ons concurrentievermogen versterkt te worden door onder andere de loonkosthandicap aan te pakken."

Dat is een heel belangrijk element, naast heel concrete zaken die ook aan bod zijn gekomen. We hebben het nog eens gehad over de douane, over het innovatiebeleid, waar we moeten vaststellen dat de defiscalisering van de gewestelijke ondersteuningsmaatregelen nog altijd niet volledig rond is, over het ondernemingsloket, waar een ontwerp tot samenwerkingsakkoord zo snel mogelijk gefinaliseerd moet worden en over preventief bedrijfsbeleid. Op al die domeinen hebben we heel concrete voorstellen gedaan, niet te vergeten de verlaging van de btw voor infrastructuur, zeker voor scholen en welzijns- en gezondheidsvoorzieningen.

De bedoeling is nu dat de federale regering deze nota grondig bekijkt. De afspraak is dat er in maart een nieuw onderhoud is. Op basis van de insteek die we daarstraks gedaan hebben, verwachten wij concrete voorstellen en resultaten. Het is belangrijk dat er wordt samengewerkt in afwachting van de staatshervorming, die een aantal bevoegdheden duidelijk legt waar ze moeten liggen, zijnde op het Vlaamse niveau. Er moet worden samengewerkt met respect voor de respectieve bevoegdheden en met een duidelijke resultaatgerichte aanpak. Het heeft geen zin om hoogmissen te organiseren om elkaar te zien als daar geen stappen vooruit worden gezet in concrete dossiers. In maart verwachten we tekst en uitleg over de methodologie en de concrete dossiers en kunnen we verdere stappen zetten in het belang van de Vlaamse sociale en economische situatie, aanvullend op wat we al beslist hebben in het werkgelegenheids- en investeringsplan.

De heer Matthias Diependaele: Dank u wel, minister en minister-president. Ik ben heel blij om te horen dat de federale collega's hebben toegegeven dat die eis van de vakbonden er niet zal komen en dat we dus kunnen blijven vasthouden aan het Vlaams activeringsbeleid, dat tot nu toe al heel wat succes gehad heeft. Het is waarschijnlijk nog wat te vroeg om aan te nemen dat de federale regering zich inderdaad heeft neergelegd bij de rol van dienstbaarheid aan de Vlaamse Regering, maar het is misschien toch al een stapje in de goede richting.

De heer Koen Van den Heuvel: Ik wil de minister-president en minister Muylers ook danken voor hun antwoord. De minister-president heeft onderstreept dat we in afwachting zijn van de staatshervorming. Dit is daarvoor geen volwaardig alternatief. De nadruk wordt gelegd op concrete stappen en concrete resultaten. De defiscalisering van de gewestsubsidies sleept al jaren aan. Enkele jaren geleden zijn er stappen voorwaarts gezet. Dat moet worden afgewerkt.

Het is ook heel goed dat de Vlaamse Regering de concurrentiekracht van de Vlaamse ondernemingen naar voren heeft geschoven. De volgende maanden moet ook op federaal niveau tussen de sociale partners een overleg georganiseerd worden. Laat ons hopen dat dat lukt. Op Vlaams niveau gaat dat blijkbaar vlotter. Het Werkgelegenheids- en Investeringsplan is samen met de SERV-partners tot stand kunnen komen. Ik hoop dat dit Vlaamse voorbeeld met de daadkracht van de Vlaamse sociale partners een verlengstuk krijgt op federaal niveau.

De voorzitter: De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem: Minister-president, minister van Werk, het zal een gigantische klus zijn om tot een overeenkomst te komen omdat men zowel met overlappende als met exclusieve bevoegdheden zit, onder meer de defiscalisering van gewestelijke subsidies.

Uit uw uitleg heb ik begrepen dat u nog niet veel verder bent geraakt dan het afgeven van een lijst met een aantal terechte verzuchtingen. In de Senaat heeft men op 23 december 2009 een wetsontwerp – dat van de Kamer kwam – ter ondersteuning van de werkgelegenheid goedgekeurd. Is dat ook ter sprake gekomen? Daarmee werd de oprichting van een budgettaire fonds goedgekeurd, namelijk het Fonds voor de Vorming en de Werkgelegenheid (FVW) binnen de schoot van de RVA, met het oog op de ondersteuning van inspanningen inzake de inschakeling op de arbeidsmarkt van de risicogroepen die nog zullen worden bepaald door de federale regering middels een KB. De Raad van State heeft al gezegd dat het een verwarrend ontwerp is wat de bevoegdheden betreft. Vorming en werkgelegenheid zijn exclusief gewestelijke bevoegdheden. Stond dat op uw lijst als niet uit te voeren? De wet is helaas al goedgekeurd. Ze moet nog worden uitgevoerd. Ik neem aan dat u nauwgezet gaat toezien op de uitvoeringsbesluiten. Zult u indien nodig een belangenconflict indienen?

De voorzitter: Mevrouw Ceysens heeft het woord.

Mevrouw Patricia Ceysens: In plaats van altijd te kijken naar wat men hiertegenover doet, zouden we eens kunnen kijken naar wat we zelf doen. Ik las gisteren een artikel over de 'wallonisering' van de Vlaamse economie. Gedelegeerd bestuurder van de VDAB Fons Leroy, die terecht met prijzen wordt overloden – hij is een knap ambtenaar –, zei dat het niet meer opgaat dat Vlaanderen zich beperkt tot de activering van 50- tot 52-jarigen. Herinner u het debat dat we gevoerd hebben over het Vlaams Werkgelegenheids- en Investeringsplan (WIP). Die leeftijd moet hoognodig worden opgetrokken tot 56 jaar. U bent daar niet in geslaagd met uw sociale partners. U moet niet ja knikken, u moet het doen! In het WIP hebt u dat niet gedaan. U hebt een consensus met de sociale partners, maar als u niets vraagt, is het natuurlijk niet moeilijk om een consensus te bereiken.

Minister-president, u zegt dat u zoals altijd goed voorbereid bent. Ik zou wel eens willen weten of de staten-generaal van vrijdag zo goed voorbereid is. Ik heb opgevangen dat het voorbereidend werk holderdebolder werd gedaan. De uitnodigingen zijn pas deze ochtend in de bus gevallen. Dat is nogal kort om zich op vrijdag vrij te maken. U zegt dat u niet houdt van hoogmissen.

De voorzitter: Mevrouw Ceysens, die vraag over de staten-generaal werd afgewezen.

Mevrouw Patricia Ceysens: De heer Van den Heuvel heeft ernaar verwezen.

De voorzitter: Deze actuele vraag gaat over het samenwerkingsfederalisme en niet over de staten-generaal.

De heer Van Malderen heeft het woord.

Mevrouw Patricia Ceysens: Ik zal voorzitter Thyssen citeren.

De voorzitter: De heer Van Malderen heeft het woord.

Mevrouw Patricia Ceysens: Op de website van CD&V las ik dat mevrouw Thyssen zegt: “Kris Peeters, als architect heb je je werk gedaan, maar ...

De voorzitter: Mevrouw Ceysens, u kunt volgens het reglement slechts één bijkomende vraag stellen.

Mevrouw Patricia Ceysens: Maar er waren ook twee vraagstellers. Thyssen zegt dus: “Je bent architect geweest, Kris, word nu aannemer.” Wij hebben de indruk dat u die stap niet zet, u wordt nu een studiebureau. Ik lees immers op de website dat u vrijdag zult reflecteren en studeren. Wij zeggen: doe het nu gewoon, Kris.

De heer Bart Van Malderen: Ik neem er akte van dat er een verschil is tussen wat vanmorgen in een persbericht stond en wat een paar uur later in een vergadering werd gezegd, namelijk of men wel dan niet de intentie had om de RVA-controle te herbekijken. Ik wil mij ervoor hoeden om vanaf deze bank een fout signaal te verspreiden, een signaal dat inhoudt dat werklozen het hoofd moeten laten hangen en niet meer op zoek moeten gaan naar een job. We moeten in Vlaanderen volop blijven inzetten op begeleiding, zowel curatief als preventief. Daar hoort controle bij. In het huidige landschap gebeurt dat door de RVA.

Dat betekent niet dat we blind moeten zijn voor de realiteit en dat we die zaken niet kritisch moeten bekijken. Er is nogal wat kritiek op de RVA-controles. Minister, u hebt verwezen naar het samenwerkingsakkoord, maar los daarvan doet de RVA ook autonome controles. Daar zou ruimte moeten zijn voor een wat meer persoonsgerichte aanpak. Dat is ook gebleken uit de resultaten van de proeftuinen.

Vooraf uit de aanpak van de VDAB, dat wel zicht heeft op de individuen achter de cijfers, blijkt dat een groot deel van de werkzoekenden om medische, persoonlijke of psychische redenen niet klaar is voor de arbeidsmarkt. Het lijkt me broodnodig dat we bij de RVA en in verdere besprekingen aankaarten dat men rekening houdt met de inzichten die op regionaal niveau zijn verworven, en dat men die mensen niet nodeloos in een carrousel van controle stopt. Dit lijkt me een groep waar we andere zaken moeten op inzetten dan alleen controle.

De voorzitter: De heer Vereeck heeft het woord.

De heer Lode Vereeck: Minister-president, we hebben deze morgen nog gesproken over de asymmetrische informatie die we als oppositie en meerderheid hebben. Gelukkig hebben we de Standaard nog om te weten wat er in zo'n non-paper allemaal staat. Nu gaat u die ook nog aan ons overhandigen, waarvoor dank.

Ik begrijp dat u dat samenwerkingsfederalisme ziet als een fase vóór de eigenlijke staats-hervorming. Ik heb een aantal argumenten waarvan ik denk dat ze met elkaar in conflict zijn. Uw eigen partij heeft altijd gezegd dat we meer regionale bevoegdheden moeten hebben, dat we moeten regionaliseren om op korte termijn uit de crisis te geraken. Nu zeggen ze dat we meer moeten samenwerken. De essentie van het samenwerkingsfederalisme is coördinatie, maar dat gebeurt natuurlijk door de federale staat, niet door een van de lagere entiteiten.

Minister-president, de essentie van uw non-paper is dienstbaarheid. Er zit op z'n minst wat spanning tussen de coördinerende rol die de federale overheid wil blijven volhouden, en de dienstbaarheid die u in die non-paper naar voren schuift. Daar staat in: geen afzwakking van

de RVA-controles, niet inzetten op maatregelen die ons 55-plusbeleid doorkruisen. De federale minister van Werk moet de Vlaamse minister van Werk gewoon volgen. En u zegt ook dat er een tegenbeweging moet worden ingezet tegen de krachten die het buitenlands en handelsbeleid terug in federale handen willen krijgen.

Minister-president, wat was de reactie van de premier, toen u dit lijstje overhandigde?

De voorzitter: Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw Mieke Vogels: Ik hoor vooral ergernis en bezorgdheid over het feit dat het activeringsbeleid zou worden teruggedraaid, en over uitspraken van vakbonden en nationale excellenties.

Ik was vrijdag op die betoging, en ik heb daar heel veel woedende mensen gezien, die zich vooral ergerden aan de uitspraken van de werkgevers in het begin van die week. Dat is hier nog niet ter sprake gekomen. Die werkgevers denken wellicht dat de vlucht vooruit de beste verdediging is. Op het moment dat GM duizenden mensen op straat zet, en dat het Inbev-conflict volop woedt, zeggen die dat de werklozen sneller bij de lurven moeten worden gevat: daartegen was de felle reactie gericht, en die begrijp ik best.

We blijven altijd een beetje in hetzelfde rondje draaien met de 55-plussers – mevrouw Ceysens heeft het altijd over het ge-WIP (Vlaams Werkgelegenheids- en Investeringsplan) naar de 52-plussers.

Minister Muylers, ik wil u vragen om op het overleg niet uit het oog te verliezen dat er steeds meer jonge mensen, die recht van school komen, op dit moment werkloos zijn. De vraag is of u hen al opnieuw moet bijscholen en activeren. Ik wil wel, maar dan moet u ze ook perspectief kunnen bieden. Dat perspectief is er op dit moment bij de jonge generatie niet. Laten we ons niet alleen vastpinnen op die 52- en 55-plussers, maar ook de jonge werklozen niet uit het oog verliezen.

De voorzitter: Minister-president Peeters heeft het woord.

Minister-president Kris Peeters: Voorzitter, straks zal minister Muylers de andere vragen beantwoorden. Om te beginnen wil ik nogmaals onderstrepen dat wij voor samenwerking zijn, maar samenwerking met respect voor ieders bevoegdheden. Concreet komt dat erop neer dat er een maximale afstemming komt, waarbij wat wij doen complementair is aan wat de federale overheid doet, met de bevoegdheden die daar nog zitten. Er werd hier gewaagd van een veeleer coördinerende functie. De nota die we hebben opgemaakt, is heel duidelijk. We hebben een aantal beslissingen genomen. De federale overheid heeft een aantal bevoegdheden. Kunnen we dat maximaal op elkaar afstemmen, met meer resultaat dan wat we nu al beogen met onze bevoegdheden? Dat is heel belangrijk.

Mijnheer Van Hauthem, het Fonds voor de vorming en de werkgelegenheid binnen de RVA is uitdrukkelijk in de tekst opgenomen. Dat is daar ingediend. We verschillen ter zake van mening. We bekijken welke acties we zullen ondernemen als daar niet adequaat op wordt gereageerd.

We hebben de nota toegelicht. Dat is een eerste stap. De collega's waren daarbij aanwezig en hebben daar voort commentaar bij gegeven. Het is nu natuurlijk uitkijken naar de reactie van de federale regering. Het kan niet zo zijn dat, na het toelichten van die nota, tijdens het onderhoud zelf wordt gezegd welke punten in orde zijn. Ze hebben akte genomen van al die punten. Ze hebben ook die nota gekregen. We hebben afgesproken dat er begin maart opnieuw een contact zal zijn, om te bekijken welke reactie de federale regering heeft gegeven op onze nota.

Minister Philippe Muylers: Mevrouw Ceysens, het is niet omdat iemand iets tien maal herhaalt, dat dit ook klopt. Het is niet omdat u tien maal zegt dat we geen stap verder staan, dat dit klopt. Ik lees het WIP en heb u al gevraagd dat ook te doen. In dat plan staat heel duidelijk dat we in het voorjaar van 2010 'Samen op de bres voor 50+' zullen evalueren. Nu

gaat dat tot 52 jaar. Op basis van die evaluatie zullen we dat naar boven kunnen uitbreiden. Dat is gepland. Dat zullen we nog in de loop van dit jaar uitvoeren.

Mijnheer Van Malderen, u hebt natuurlijk gelijk: vandaag zijn de VDAB en de Vlaamse Regering alleen in staat om de transmissie te doen. Het is de RVA die beslist al dan niet te schorsen. Dat is verre van de beste situatie. Het ware logischer dat de personen die mensen volgen en hen het best kennen, ook de laatste stap zouden mogen zetten. Daar zijn we nog niet. Ik neem uw zorg mee in overweging – ik deel die overigens.

Mevrouw Vogels, elke werkloze jongere is er absoluut een te veel. Wel blijkt uit recente studies dat zelfs in 2009 jongeren met een diploma van secundair onderwijs of hoger nog altijd het gemakkelijkst een baan vinden. Natuurlijk worden er vandaag weinig banen aangeboden. Dat blijft een moeilijkheid. We houden daar rekening mee. Er is het Jeugdwerkplan. Dat wordt nog altijd voort uitgevoerd, met zeer goede resultaten.

Wat de jongerenwerkloosheid betreft, zitten we nog ver onder het Europese gemiddelde. We mogen natuurlijk niet wachten tot we aan dat gemiddelde zitten om actie te nemen. We houden daar dus rekening mee, maar ik denk dat we voor jongeren nog steeds op een zeer goede manier aan het werken zijn.

De heer Matthias Diependaele: Mevrouw Ceysens, u probeert hier natuurlijk de politieke maagd uit te hangen door een WIP – hét WIP, excuseer – af te wijzen. (*Gelach*)

Ik heb Open Vld ook niet gehoord toen de federale regering in december een werkpremie van 1666 euro heeft goedgekeurd. U mag nog zo lang als u wilt blijven mopperen in het Vlaams Parlement, federaal bent u mee het probleem.

Ik wil nog een slotopmerking maken over ons activeringsbeleid. Ere wie ere toekomt: het is Johan Vande Lanotte die het heel mooi heeft gezegd in De Zevende Dag. Ik hou me normaliter heel ver van sportmetaforen, maar hij zei dat, als een renner na de laatste wedstrijd van het seizoen in zijn zetel gaat zitten en tv kijkt, hij het niet zal halen als hij pas opnieuw begint te trainen als de eerste wedstrijd er is.

Wij moeten ervoor zorgen dat wanneer op lange termijn de economie weer aantrekt, we klaarstaan met ons arbeidsmarktbeleid.

Als men aan Waalse zijde wil toegeven aan dat laxistisch beleid, aan dat beleid van ‘laissez faire, laissez passer’, als ze zich bij de crisis willen neerleggen, dat is dat hun keuze, maar dan moeten ze er ook de gevolgen bij nemen en vooral de financiële gevolgen. En dan moeten we het arbeidsmarktbeleid maar zo snel mogelijk regionaliseren. (*Applaus bij de N-VA*)

De heer Koen Van den Heuvel: Ik wil het heel kort hebben over de activering. Ik denk dat het vroeger met het artikel 80 een eerder willekeurig criterium was, de schorsingen. Nu is het een activeringscriterium. Het zou inderdaad, zoals de heer Diependaele al heeft gezegd, maar ook bij sp.a duidelijk naar voren wordt geschoven, zonde zijn en een beleidsfout indien we werklozen niet zouden begeleiden en niet zouden aanzetten tot activeren. Hen aan hun lot overlaten, dat zou pas een heel erg grote fout zijn. Ik denk dat dit activeringsbeleid onverkort moet worden voortgezet.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

ACTUELE VRAAG van mevrouw Patricia De Waele tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de toekomst van de renpaardensportsector in Vlaanderen, naar aanleiding van de dreigende sloop van de renbaan van Groenendaal

De voorzitter: Mevrouw De Waele heeft het woord.

Mevrouw Patricia De Waele: Voorzitter, minister, collega's, mijn vraag gaat over het geven van een toekomst aan de renpaardensport in Vlaanderen. Deze week konden we via de krant vernemen dat de sloopwerken van de reninfrastructuur in Groenendaal, deelgemeente van Hoeilaart, nog niet doorgaan.

Op zich is dat goed nieuws voor de paardensportliefhebber, voor de 'Turfist', maar niet het minst voor de gemeente Hoeilaart. Het is natuurlijk de bedoeling dat ze hun beroep en hobby in eigen streek verder kunnen beoefenen.

De niet-ingewijde denkt misschien dat er toch ook renbanen zijn in Oostende en Kuurne. Vandaag is echter niets minder waar. De Oostendse renbaan was eerst een heel mooie renbaan, maar voldoet niet meer en kan absoluut niet meer alle rennen laten doorgaan. Een volwaardige renbaan biedt ook de mogelijkheden om de galopsport te combineren met zowel hinderniskoersen als met steeplechase. In Groenendaal krijgen we al die mogelijkheden tezamen.

In Groenendaal staat ook een infrastructuur die 27 jaar geleden gebouwd werd en die indertijd ongeveer 500 miljoen oude Belgische frank gekost heeft. Ik zeg u dat alleen maar om u een idee te geven van wat noodzakelijk is en welke kosten ermee gemoeid zouden zijn, indien zou blijken dat op een andere plaats in Vlaanderen een dergelijke infrastructuur zou moeten worden gebouwd.

Beste collega's, wetende dat de paardensportsector een niet onbelangrijke economische sector is, wetende dat er een grote maatschappelijk en sociale functie aan verbonden is en wetende dat de sector vandaag hoofdzakelijk op het buitenland aangewezen is, waardoor wij vandaag in Vlaanderen heel wat inkomsten missen en er uit een studie blijkt dat er toch wel 5000 jobs voor laaggeschoolden op de helling staan, richten we alle hoop op u, minister, om Groenendaal te redden. U bent voor de paardensportsector zowat de superminister, want u bent bevoegd voor Economie, voor Werkgelegenheid, voor Sport en daarenboven ook voor Ruimtelijke Ordening.

Daarom vraag ik u, mijnheer de minister, of u bereid bent actief naar een alternatief te zoeken als Groenendaal niet kan worden gered.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Ik wil beginnen met de paardensportliefhebbers te zeggen dat de minister-president verantwoordelijk is, want paardensport is een bevoegdheid van de minister van Landbouw en Economie. Op basis van mijn bevoegdheid inzake ruimtelijke ordening kan ik wel een antwoord op uw vraag geven.

Men heeft me duidelijk gemaakt dat de renbaansport zich in een neergaande lijn ontwikkelt. De renbaan van Groenendaal is eigenlijk al in de jaren negentig in onbruik geraakt. De gebouwen staan er alsmaar meer vervallen bij. Ruimtelijke ordening zocht daarom een andere bestemming. Op het gewestplan is een bosgebied aangeduid, en er is een structuurvisie van de drie gewesten over de zaak uitgewerkt. Daaruit is een sloopvergunning voortgekomen die is afgeleverd door de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar, behalve voor de koninklijke loge en het boekmakersafdak, want die zijn beschermd.

Mevrouw Patricia De Waele: Ik ben er natuurlijk van op de hoogte dat er een sloopvergunning is. Maar het is niet zo dat er geen interesse is voor de paardenrenbaansport. Ik heb het nu specifiek over de galopsport, de steeplechase, de hagenkoersen en de drafsport. Eigenlijk bent u slecht geïnformeerd, want in 2004 heeft dit parlement nog het decreet-Denys goedgekeurd waarin voor de nodige impulsen aan de paardensport wordt gepleit. Nog geen jaar later is het decreet-Denys door het Grondwettelijk Hof vernietigd.

U zegt dat de paardensport in dalende lijn zit. Maar zegt u me eens of u de organisatoren zult dwingen om koersen te organiseren zonder dat er een vergunning is. Hoe zult u remediëren

aan het feit dat het decreet-Denys vandaag niet bestaat en dus geen juridische zekerheden biedt?

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Voorzitter, ik zou een lans willen breken voor het belang van de structuurvisie op het Zoniënwoud. Groenendaal ligt in het Zoniënwoud. Onlangs hebben de drie gewesten een ambitieuze structuurvisie over de toekomst van het Zoniënwoud uitgewerkt. Ik pleit ervoor dat plan zoveel mogelijk te respecteren. Er is hard aan gewerkt en het bevat een coherente visie op de toekomst van het woud.

Ik wil ook de aandacht vestigen op het feit dat naast de renbaan een priorij ligt waar onder meer Jan Van Ruusbroeck nog heeft geleefd. Ik ben ervan overtuigd dat er nog veel toeristisch potentieel schuilt in die site, die eigendom is van de Vlaamse Gemeenschap, als ze tenminste wordt ontwikkeld.

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Mevrouw Gwenny De Vroe: Ik wou even ingaan op de sloop. In de krant stond dat die is uitgesteld, maar ik vernam dat de gemeente Hoeilaart, die in beroep was gegaan, door het Agentschap voor Natuur en Bos (ANB) nog niet officieel op de hoogte is gebracht. Kunt u bevestigen en onderschrijven wat ANB in het persartikel verklaarde?

Ik wil ook verwijzen naar het Vlaamse actieplan voor de paardenhouderij. Op bladzijde 21 verwijst onze minister-president – naast een heel mooie foto overigens –, naar overleg over de site, met de vzw Recreatieve Site Groenendaal en de ministers van Leefmilieu en Ruimtelijke Ordening.

Dat overleg was gepland in de eerste helft van 2009, maar ik heb vernomen dat het nog steeds niet heeft plaatsgevonden.

Wij zijn ook voorstander van een recreatieve en toeristische ontwikkeling van de site, uiteraard met respect voor de natuur, en met een plek voor de paardensport. Wat daar ook perfect mogelijk is in de natuurlijke omgeving, is paardentherapie voor gehandicapten. Er zijn dus heel veel mogelijkheden. Overleg met de gemeente Hoeilaart is in elk geval op zijn plaats, want dat is blijkbaar ook nog niet gebeurd.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Ik begrijp mevrouw De Waele niet wanneer ze eerst verwijst naar het decreet-Denys, en daar dan onmiddellijk aan toevoegt dat het decreet eigenlijk niet bestaat omdat het vernietigd is door de Raad van State.

Minister, we hebben hier toch te maken met een dossier dat in een beroepsprocedure zit, en dat eigenlijk bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen zit. Ik weet niet of het nu een goed moment is om daar een debat over te houden.

Minister Philippe Muylers: Ik ben alleen op de hoogte van het feit dat er een vergunning tot slopen is afgeleverd. Daar wil ik het bij houden. Als er een beroep is, is dat inderdaad niet meer bij mij, maar bij de raad. Daar zal het dan verder worden behandeld.

Mevrouw De Vroe, u verwees naar het overleg dat was gepland voor de eerste helft van 2009. Ik zal dat nadien opnieuw opnemen met de minister-president. Op dat moment was ik nog geen minister van Ruimtelijke Ordening.

Mevrouw Patricia De Waele: Ik ben eigenlijk niet helemaal voldaan met uw antwoord, minister. U bent ook minister van Sport, en wij hadden gehoopt dat u wat meer hart zou hebben voor getoond voor deze sector, die nochtans alle hulp kan gebruiken. Ik denk dat de sector u eerstdaags zal uitnodigen om eens te gaan kijken hoe actief ze nog kunnen zijn.

Ik wil mevrouw De Vroe bedanken omdat ze op dezelfde golflengte zit. Het gaat inderdaad om een zeer grote noodzaak. We moeten misschien niet alleen aan Groenendaal denken, maar

ook aan een andere site in Vlaanderen waar de hele paardensportsector geïntegreerd en hand in hand kan samengaan. En dan rekenen wij wel op u.

U bent waarschijnlijk ooit al eens naar Waregem Koerse geweest. Neen? Dan ben ik ervan overtuigd dat u dit jaar voor de eerste keer naar Waregem Koerse zult gaan. Veel collega's zijn daar al verschillende keren geweest. Ik wil u vragen om, als u de paarden daar ziet lopen, eens na te denken waar de paarden vandaan komen, wie er met die paarden rijdt, waar ze getraind worden, op welk grondgebied ze getraind worden en door welke trainers. Dat zijn geen Vlamingen. Men gaat het heil over de grens zoeken, namelijk in Frankrijk. Het zou echt beschamend zijn om u daar te mogen ontmoeten met een glas champagne in uw hand. *(Applaus bij LDD)*

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

ACTUELE VRAAG van de heer John Crombez tot de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid, over het door de federale regering aan Europa overgemaakte stabiliteitsprogramma en de Vlaamse bijdrage aan de begrotingsinspanning

De voorzitter: Het antwoord wordt gegeven door minister Muylers.

De heer Crombez heeft het woord.

De heer John Crombez: Voorzitter, minister, gisterenmiddag werd, een beetje bij verrassing, het nieuwe stabiliteitsprogramma van België voorgesteld in de Kamer. Dat bleek al te zijn overgemaakt aan Europa. Het was verrassend omdat ik dacht dat het de bedoeling was om in de hele sfeer van samenwerking samen met de verschillende bevoegde overheden te werken aan een samenwerkingsakkoord, en dat dan te vertalen in een nieuw stabiliteitsprogramma. Dat zou je toch kunnen verwachten.

De Hoge Raad voor Financiën heeft niet zo lang geleden een rapport opgesteld met als doel dat nieuwe stabiliteitsprogramma te helpen schrijven. Op bladzijde 20-21 zegt de raad heel duidelijk wat er nodig is voor de begrotingen. Alle overheden zouden een begrotingsprogramma moeten hebben met maatregelen, en dit om drie redenen. Ten eerste moet internationaal worden getoond dat die begrotingen gezond zijn ook als er nieuwe tegenslagen zouden komen. Ik denk dan aan Griekenland. Dat is belangrijk voor de kost van de schuld, ook van de Vlaamse schuld. Ten tweede moet het vertrouwen van de consument hersteld worden. Een goede en geloofwaardige begroting is daarbij essentieel. Ten derde moet het vertrouwen van investeerders worden herwonnen.

Eigenlijk is dat een nogal straffe boodschap van de Hoge Raad voor Financiën aan alle begrotingen die dat niet hebben gedaan. Alleen de Vlaamse begroting heeft een duidelijk pad en traject om snel naar een evenwicht te gaan en snel nieuwe budgetten te creëren.

Mijn verbazing was groot toen ik zag wat er gisteren werd voorgesteld in de Kamer van Volksvertegenwoordigers. Het traject van de Hoge Raad voor Financiën werd niet gevolgd. Volgens de raad moet de federale regering in 2011 naar een tekort gaan van 3,3 procent. Zij doet dat niet, zij gaat naar een tekort van 3,6 procent. De federale overheid staat zichzelf een groter tekort toe omdat ze de inspanning van de Vlaamse begroting en een bijkomende inspanning die wordt gevraagd van de steden en gemeenten, volledig voor zichzelf houdt. Dat is bijzonder vreemd.

Een tweede punt uit het rapport van de Hoge Raad voor Financiën dat niet wordt nagekomen in het nieuw stabiliteitsprogramma, is de uitdrukkelijke vraag aan de federale regering om voor de zomer van 2010 met concrete maatregelen te komen om de geloofwaardigheid van die begrotingen te herstellen. Dat is niet gebeurd.

Minister, hoe is er verder afgesproken, aangezien het programma al is overgemaakt, om tot een samenwerkingsakkoord te komen? De Vlaamse inspanning wordt opgenomen in die begroting. Zijn er al afspraken over het terugkeren van die inspanningen tijdens de komende jaren?

De enige maatregel die de federale overheid aankondigt aan Europa is een hervorming van de pensioenen van de lokale ambtenaren. Dat zit bij entiteit 2, bij ons dus. Is er afgesproken hoe dat zal gebeuren?

Wat vindt u van het traject waarbij we in 2015 tot een evenwicht moeten komen en waarbij in het huidige traject vooral entiteit 2, de regio's en de lokale overheden, een inspanning zullen moeten leveren?

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Ik zal u kort verslag uitbrengen van de vergadering die we vanmorgen hebben gehad. We waren zelf verbaasd dat het stabiliteitsprogramma is overgemaakt aan de EU. Dit is een federale bevoegdheid. Het is de federale overheid die een stabiliteitsprogramma moet overmaken. Wij hadden verwacht dat daar afspraken over gemaakt zouden worden, maar dat was niet het geval.

Het stabiliteitspact moet nog altijd worden afgesloten. Over dat pact zijn er vandaag nog twee discussiepunten. Ten eerste is er discussie over de termijn waarin Vlaanderen heel duidelijk stelt wat zij tijdens deze regeerperiode wil doen. Wij willen naar een begroting in evenwicht in 2011. Ook het Waalse Gewest en de Franse Gemeenschap hebben hun pad uitgetekend en wensen daar niet verder op in te gaan. Wij doen nu meer dan voorzien is. Anderen zullen dus achteraf meer moeten doen dan voorzien. Als wij op nul blijven, zitten we op een ander pad dan dat van de Hoge Raad voor Financiën. Op zich is dat geen probleem, op voorwaarde dat ieder op beurt zegt wanneer hij een zwaardere inspanning kan leveren. De federale overheid wil tot op vandaag niet ingaan op een termijn langer dan 2012.

Een tweede discussiepunt betreft de lokale overheden. Op een bepaald moment is gezegd dat de lokale overheden naar een tekort mogen gaan van 0,3 procent. In de laatste versie is dat 0,2 procent. De vraag is nu of die 0,1 procent een inspanning is die minder moet worden geleverd op federaal niveau of dat die binnen entiteit 2 blijft.

Dat zijn de twee discussiepunten. Aangezien daarover vandaag noch bij ons, noch bij het Waalse Gewest, noch bij de Franse Gemeenschap eensgezindheid bestaat met de federale overheid, is er vanmorgen afgesproken om dit verder uit te klaren in werkgroepen, of om dit te proberen. Dat zal de volgende dagen en weken gebeuren.

De heer John Crombez: Minister, waarom is dit zo belangrijk? Omdat die 0,3 procent die de federale regering zich toe-eigent in 2011 – ook het jaar is niet onbelangrijk – betekent dat het de jaren nadien, waarvoor Vlaanderen een duidelijk traject heeft voor de besteding van de eigen middelen, steeds moeilijker wordt om een evenwicht te bereiken zonder bijkomende inspanningen te vragen. Het is dus bijzonder jammer en zelfs vreemd dat de federale regering de ruimte die op andere plaatsen wordt gecreëerd nu neemt als een inspanning die zij zelf minder moet doen.

Zij schrijven aan Europa dat er een hervorming moet komen van het systeem van de pensioenen voor de lokale ambtenaren. Ik vraag nog eens: is er een planning met betrekking tot de manier waarop dat zal worden aangepakt? Hoe wil men dat bewerkstelligen?

De voorzitter: De heer Van Mechelen heeft het woord.

De heer Dirk Van Mechelen: Voorzitter, ik heb begrepen dat in het Stabiliteitspact 2011-2012 was verwerkt wat in onze initiële begroting was opgenomen. Ik zou zeggen: "Pas moins, pas plus. Niets meer, niets minder."

In datzelfde Stabiliteitspact staat dat gemeenten en steden voor 2011 een tekort mogen hebben van 0,2 procent. Blijkbaar is de discussie nu dat men vraagt om dat in 2011, op een moment dat de economische parameters en de conjunctuur verbeteren, te verslechteren naar 0,3 procent. Als we snel rekenen, dan praten we bij 0,1 procent over ongeveer 300 miljoen euro. Minister, ik wil er toch uw aandacht op vestigen dat indien dit land niet snel komt tot een samenwerkingsakkoord met betrekking tot het Stabiliteitspact, onze rating enorm onder druk komt te staan. Als de rating morgen voor de federale overheid verslechtert met – ik zeg maar iets – 20 of 40 basispunten, zal dat ook een impact hebben op Vlaanderen. Dan zijn we over 600 miljoen euro aan het praten.

De voorzitter: De heer Vereeck heeft het woord.

De heer Lode Vereeck: Voorzitter, minister, op 27 januari 2010 maakte de federale regering met een communiqué bekend dat zij een nieuw budgettair stabiliteitspact had goedgekeurd. Daarin was inderdaad sprake van dat tekort. Maar in dat communiqué stond ook dat indien de hoger dan verwachte economische groei niet zou volstaan om het nieuwe begrotingspad te volgen, er uitzonderlijke maatregelen zouden worden genomen. Er stond ook heel duidelijk in dat er voor de deelstaten en de lokale overheden niets zou veranderen. Begrijp ik het dan goed dat men op dat communiqué een beetje terugkomt?

Ik had ook graag uw reactie gehad op de uitspraken van viceminister-president Lieten bij het naar buiten gaan uit het Overlegcomité. Zij noemde de houding van de federale regering in deze ‘arrogant’. Is dat ook uw appreciatie?

De voorzitter: De heer Tack heeft het woord.

De heer Erik Tack: Voorzitter, het is voor u waarschijnlijk niet gemakkelijk om in alle richtingen te kijken.

De voorzitter: Ik kijk heel veel naar rechts en ik kijk naar links. Sorry.

De heer Erik Tack: Naar rechts kijken is beter.

Ik heb hier veertien dagen geleden al de minister-president ondervraagd over de houding die de Vlaamse Regering zou aannemen in verband met dat Stabiliteitspact. Een paar weken geleden verscheen een Belgabericht waaruit bleek dat er voor de deelstaten niets zou veranderen. Plots wordt Europa op de hoogte gesteld van de nieuwe beslissing van de federale regering, zonder dat de gemeenschappen en de gewesten hierover werden geraadpleegd. Dat is een beetje een eigenaardige manier van werken.

Ik ben ook verrast door de reactie van minister Lieten. Zij zegt dat de inspanningen van de gewesten enerzijds en de federale overheid anderzijds niet evenwichtig verdeeld worden. Wat bedoelt zij daarmee? Betekent dat dat Vlaanderen te weinig betaalt? Of dat Vlaanderen te veel betaalt? Is er daarover onenigheid binnen de Vlaamse Regering?

Minister Philippe Muylers: De situatie is nogal duidelijk. Vlaanderen wil zijn regeerakkoord nakomen. Het regeerakkoord zegt dat er vanaf 2011 een begroting in evenwicht moet zijn. Dit houden we op nul, ook de volgende jaren.

Als we dat vergelijken met het pad dat de Hoge Raad van Financiën voor ons uittekent, houdt dat in dat we in de beginfase te veel doen en in de volgende fase te weinig. Blijkbaar is het moeilijk bespreekbaar bij de federale overheid. Men wil graag nu een discussie voeren over de eerste twee jaar, maar niet over de volgende twee jaar. Men wil wel akte nemen van de volgende twee jaar, maar er nu niet op ingaan. Dat heeft natuurlijk voor gevolg dat we de eerste twee jaar meer doen dan is uitgetekend en de twee volgende jaren minder dan uitgetekend. Dat betekent dat iemand meer zal doen. Want nu doet iemand anders minder dan is uitgetekend. Dat is de hele situatie. Daarover willen wij een discussie te gronde, ook met de federale overheid. Dat geldt niet alleen voor ons. Ook de collega's van Wallonië en de Franse Gemeenschap hebben dezelfde vraag gesteld. De Vlaamse Regering heeft een gemeenschappelijk standpunt over vier keer een begroting in evenwicht.

Een van de redenen waarom de federale overheid niet heeft gewacht op de ontmoeting van vandaag, heeft, denk ik, te maken met de rating. Ik had het misschien wel eleganter gevonden. Maar misschien is dat de reden waarom men dat heeft doorgestuurd. Er is in elk geval een stabiliteitsprogramma ingediend bij Europa. Ik ga ervan uit dat er vandaag geen probleem is met die ratings.

U vraagt me naar de reactie van minister Lieten. Ik kan natuurlijk niet zeggen wat haar intenties waren. Ik kan u wel zeggen dat we vandaag hebben gediscussieerd op het scherp van de snee. Niet alleen wij hebben dat gedaan, maar ook de Franstalige collega's. Als in een dergelijke discussie de argumenten pro en contra met meer of minder luisterbereidheid heen en weer gaan, kan men bij het buitengaan op de een of andere reageren over de manier waarop men iets aanvoelt. Blijkbaar heeft minister Lieten gezegd hoe dat bij haar is overgekomen.

Voor ons is het standpunt duidelijk. Wij blijven bij de stelling van vier keer een begroting in evenwicht vanaf 2011.

De heer John Crombez: De opmerking over de rating is heel belangrijk. Dat was ook een van de drie punten van de Hoge Raad van Financiën. Daar draait het allemaal om. De federale minister van Begroting is verantwoordelijk voor de coördinatie en het slagen van het samenwerkingsakkoord en moet dat probleem vermijden. Dan is het bijzonder vreemd dat hij eerst een document opstuurt naar Europa en daarna aan de regio's zegt hoe ze het moeten doen. Dan is het niet vreemd dat er sterke woorden worden gebruikt. Dit is een van de belangrijke zaken, ook voor de volgende jaren, voor elke niveau.

Minister, over het stabiliteitsprogramma zegt de federale overheid dat de enige maatregelen die genomen zullen worden, gebeuren bij de steden en gemeenten. Ik dring erop aan dat er gedurende de volgende dagen en weken duidelijkheid wordt geschapen over de manier waarop ze dat denken te doen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

ACTUELE VRAAG van mevrouw Marijke Dillen tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het tekort aan opvangplaatsen in de gesloten jeugdinstellingen

De voorzitter: Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen: Voorzitter, minister, collega's, de discussie over het gebrek aan plaatsen in de gesloten jeugdinstellingen is niet nieuw. Al jaren horen we de noodkreet dat de instellingen overvol zitten, dat ze uit hun voegen barsten. Als jonge criminelen dan verdacht worden van een aantal misdadige feiten, werkelijk opgepakt worden, wat niet altijd evident is, en voor de jeugdrechter verschijnen, moet de jeugdrechter ze opnieuw vrijlaten, zodat ze opnieuw op straat belanden en weer kunnen toeslaan. Dat zijn de fameuze zogenaamde draaideurcrimineeltjes. Dat haalt nog weinig de pers, behalve als het gaat over spectaculaire feiten, zoals vorige week in Dendermonde, toen een zeventienjarige crimineel een gewapende bankoverval pleegde, de bediende gedurende een tijd gijzelde, met een wapen bedreigde en uiteindelijk verdween met een paar duizend euro. Door een aantal inspanningen van de politie werd die jongen na een paar dagen opgepakt. Hij moest dan voor de jeugdrechter verschijnen.

De jeugdrechter was gedwongen om de jongeman opnieuw vrij te laten. Hij moest wel onder sociaal toezicht staan, maar daar lachen de jongeren mee. Men heeft hem moeten vrijlaten wegens plaatsgebrek ondanks het feit dat het geen onbekende was voor het gerecht. Hij werd op dat ogenblik ook al verdacht van een andere overval op een verzekeringskantoor.

Terecht is daarover grote verontwaardiging ontstaan, zowel bij de politie, het slachtoffer dat zich vogelvrij verklaard voelt als de Vlaamse samenleving. De mensen zijn op de eerste plaats kwaad, en ook ik begrijp niet hoe dat mogelijk is.

Ik leg een link naar de discussie van vorige week over de jeugdgevangenis in Tongeren die volgens de berichten nog leeg blijkt te staan. Daar zijn zestig cipiers voor acht minderjarigen. De mensen stellen de vraag waarom deze jongeman daar dan niet terecht kon. Alvorens mij terecht te wijzen, minister Vandeurzen, moet ik zeggen dat de man sinds gisterenmiddag in een gesloten instelling vastzit. Maar dat verandert niets aan de discussie want het kan morgen opnieuw gebeuren.

Ik zal niet zeggen dat er niets is gebeurd. Er is het globaal plan, de beleidsnota, er zijn initiatieven genomen. Maar het is zeker niet voldoende en het wordt tijd dat we in Vlaanderen aan deze jonge criminelen en kandidaat-criminelen duidelijk maken dat er geen plaats is voor straffeloosheid. Vandaar mijn vraag. Op welke wijze gaat u het plaatsgebrek definitief wegwerken?

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Wat u aanhaalt, zijn zaken die niet mogen gebeuren. En ik begrijp de gevoelens van de slachtoffers en de politiemensen zeer goed. De betrokkene is opgenomen in een gemeenschapsinstelling en voorts wil ik de misverstanden uit de weg ruimen in verband met de situatie in Tongeren.

In de federale instelling in Tongeren is een opstartfase in een capaciteit van 17 plaatsen voorzien. In de loop van het jaar zal dat worden opgedreven tot 34. Van de 17 plaatsen kunnen er 6 worden gebruikt om jongeren die, als Everberg vol zit, in Tongeren op te nemen. Daar zijn op dit moment vijf van de zes plaatsen bezet. Elf plaatsen zijn voor de uithandengegevenen. Dat zijn jongeren die als volwassenen beschouwd worden in termen van het strafrecht. Er zitten er op dit moment zeven. Het is de bedoeling dat de capaciteit voor jonge criminelen in Vlaanderen en ook op het federale niveau ook de volgende maanden nog, wordt opgedreven. Als de investeringen in Saint-Hubert rond zijn, zullen er een aantal Franstalige jongeren vanuit Everberg naar Saint-Hubert kunnen gaan. Dat betekent dat we in de maand juni de capaciteit voor Vlaamse jonge delinquenten in Everberg van 24 naar 40 zien opklimmen. In de loop van het jaar zal de capaciteit voor de uithandengegevenen ook naar 34 gaan.

In 2013 is de opening van de succursale gepland, dat betekent nog eens een capaciteit van 40 in termen van gemeenschapsinstellingen. Dat zijn allemaal uitbreidingsinitiatieven. Ik heb al aangekondigd dat op de iets langere termijn de capaciteit voor Vlaamse jongeren van 40 naar 126 zal gaan. Laat ons de investeringen consequent doorzetten. Dat vraagt omkadering en een budgettaire inspanning. We moeten de capaciteit ook niet isoleren uit een meer globaal verhaal van bijzondere jeugdzorg.

Dit incident had natuurlijk niet mogen plaatsgrijpen, maar ik denk dat de inspanningen om de capaciteit uit te breiden op een serieus tempo liggen. Het moet dan ook kunnen dat dergelijke situaties zich binnen afzienbare tijd slechts nog uitzonderlijk, of helemaal niet meer zullen voordoen.

Mevrouw Marijke Dillen: Ik dank de minister voor zijn antwoord. Het is een feit dat gisterenmiddag de jongeman in een gesloten instelling is geplaatst. Dat verandert echter niets aan de kern van de discussie. Het feit dat het in Vlaanderen mogelijk is dat een jonge man vrijkomt die zeer zware feiten heeft gepleegd, namelijk een gewapende bankoverval waarbij een bediende met een wapen is bedreigd, is totaal onaanvaardbaar. Geen enkele verklaring kan dat verantwoorden.

Als ik naar de huidige situatie in Everberg kijk, houd ik mijn hart vast. Er is daar veel sociale onrust. Gisteren is er gestaakt. De situatie dreigt uit de hand te lopen. Het zal niet evident zijn snel aan een verdere uitbreiding te werken.

Mij lijkt het hoog tijd prioritair werk te maken van de plannen in verband met een versnelde doorvoering van de bijkomende plaatsen. Ik ken die plannen. De Vlaming begrijpt absoluut niet dat dit mogelijk is. De Vlaming is die toenemende criminaliteit beu. Er is een schreeuw om veiligheid. We horen dat dagelijks in verband met andere dossiers.

Minister, ik dring erop aan dat u hier werk van maakt. U moet de samenleving beschermen. U moet dit doen uit respect voor de slachtoffers en voor de politie, het parket en de magistraten. Zij leveren, vaak in moeilijke omstandigheden, goed werk.

De voorzitter: Mevrouw Van der Borght heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borght: Voorzitter, mijn fractie betreurt deze gang van zaken. We zijn bezorgd om het feit dat minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd, de zogenaamde MOF'ers, omwille van het gebrek aan plaatsen niet in jeugd-gevangenissen of in gesloten instellingen kunnen worden geplaatst. Zoals mevrouw Dillen al heeft verklaard, wakkert dit het gevoel en de perceptie van straffeloosheid bij de bevolking sterk aan.

Minister, in september 2009 heb ik u hierover een schriftelijke vraag gesteld. Ik citeer uw antwoord: "Ik streef ernaar om meer dynamische instrumenten en om een gerichte versterking van het aanbod te realiseren. Naast het hertekenen van de programmienormen moet een bijzondere aandacht gaan naar het deblokken van processen, van doorstroom, het mogelijk maken van flexibele trajecten en het creëren van de nodige ruimte voor innovatie om te leiden tot een efficiënter inzetten van de beschikbare middelen en de capaciteit."

Ik zou graag vernemen of u in verband met deze engagementen al iets verder staat.

Minister Jo Vandeurzen: Mevrouw Van der Borght, ik wil er toch op wijzen dat we de bespreking van de beleidsnota pas gisteren hebben afgewerkt. Over de problematiek van de bijzondere jeugdzorg is in de commissie uitvoering gedebatteerd. We hebben gepraat over wat we zullen doen. We zullen onze instellingen meer capaciteit verlenen. We zullen herprofilen. We zullen de multifunctionele centra evalueren. We zullen nagaan hoe we kunnen flexibiliseren.

Ik heb het gehad over de buffer die we volgende maand zullen lanceren en over nieuwe investeringen in centra. Ik heb over de uitbreiding van de capaciteit voor Youth at Risk gesproken. We hebben het gehad over de samenwerking en over onze pogingen om kortlopende trajecten mogelijk te maken. We hebben een uitvoerig debat gevoerd.

Dit punt is hier terecht aan de orde gesteld. Het is maatschappelijk niet aanvaardbaar dat jongeren die een veiligheidsrisico vormen niet kunnen worden opgevangen. Om hier iets aan te doen, zullen we in een hoog tempo investeren.

Vanuit ons perspectief vormen de plaatsen in Tongeren een overloopbuffer voor de capaciteit in Everberg. Een substantieel traject moet ons dit jaar nog toelaten in Everberg een zestiental bijkomende plaatsen te creëren. Op middellange termijn, als de federale minister van Justitie en de Regie der Gebouwen erin slagen hun werk te doen, zouden we in Everberg naar een capaciteit van 126 plaatsen kunnen gaan. Dit lijken me zeer substantiële inspanningen.

Het punt is hier terecht ter sprake gebracht. Ik hoop iedereen met verwezenlijkingen op het terrein ervan te kunnen overtuigen dat de Vlaamse overheid en de FOD Justitie adequaat aan het capaciteitsvraagstuk werken.

Mevrouw Marijke Dillen: Ik heb nog een korte bedenking. Ik dank de minister voor zijn antwoord. Ik hoop dat hier heel snel en zelfs versneld werk van zal worden gemaakt. Ik hoop dat we de volgende weken niet opnieuw soortgelijke debatten zullen moeten voeren.

Ik wil afsluiten met een citaat van de heer Desmet, voor de meesten hier een onverdachte bron. In een hoofdartikel heeft hij het zo geformuleerd: “Een rechtsstaat kan niet toestaan dat zelfs op de elementaire veiligheid op de openbare weg niet langer wordt toegezien. Als de zekerheid niet langer bestaat dat crimineeltjes gezocht, opgespoord en gestraft worden, sloopt men een belangrijk fundament van de rechtszekerheid van de burger, een van de belangrijkste kerntaken van de overheid.” Ik veronderstel dat iedereen het hiermee eens kan zijn.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter: Dames en heren, we schorsen de vergadering.

– *De vergadering wordt geschorst om 16.57 uur.*

– *De vergadering wordt hervat om 17.10 uur.*

■

ONTWERP VAN DECREET tot wijziging van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden – 113 (2009) – Nrs. 1 tot 3

Algemene bespreking

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de algemene bespreking van het ontwerp van decreet.

Mevrouw Coppé, verslaggever, heeft het woord.

Mevrouw Griet Coppé: Voorzitter, collega's, in de commissie voor Welzijn werd op dinsdag 5 januari 2010 het ontwerp van decreet tot wijziging van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden besproken. Deze wijziging werd aangenomen met acht stemmen voor, één tegen en vier onthoudingen.

Het huidige VIPA-decreet (Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden) van 1994 blijkt moeilijk of niet verzoenbaar met een aantal aanvragen tot subsidiëring van infrastructuurdossiers. Deze wijziging komt er op vraag van de sector. Ze beoogt op de eerste plaats het faciliteren van de subsidiëring van projecten in de sector van persoonsgebonden aangelegenheden die in de vorm van een pps worden opgezet en uitgevoerd en waarbij de voorziening niet noodzakelijk als bouwheer van het project optreedt. Het is geenszins de bedoeling om de eigenlijke zorgactiviteit te privatiseren.

Concreet wil de voorliggende wijziging volgende aanpassingen realiseren: het vervangen van het historisch geladen begrip ‘initiatiefnemer’ door het begrip ‘aanvrager’; het decreetaal verankeren van de eisen in hoofde van de aanvrager; het schrappen van de definities ‘leasing’ en ‘financier’; in de mogelijkheid voorzien om de aankoop van infrastructuur zonder verbouwingwerkzaamheden te subsidiëren; het opnemen van het principe dat een voorziening die een subsidie wenst te krijgen in het kader van de VIPA-regeling slechts moet kunnen aantonen dat zij gedurende een periode die minstens gelijk is aan de boekhoudkundige afschrijvingsduur met de minimale periode van 20 jaar voor onroerende goederen, het genotsrecht zal hebben op de infrastructuur die het voorwerp uitmaakt van de aanvraag tot subsidie; het inbouwen van het verbod op ongeoorloofde verwantschap tussen de aanvrager en de eigenaar van de gronden of degene die zakelijke rechten heeft op de gronden waarop het project wordt gepland; het voorzien in de mogelijkheden voor de Vlaamse Regering om met proefprojecten te werken; het werkbaar maken van de waarborgregeling voor woon-

zorgcentra waarvoor geen subsidies worden aangevraagd bij het VIPA; het mogelijk maken van prefinanciering in de sector van de ouderenvoorzieningen en de thuiszorgvoorzieningen.

In de commissie was er algemeen een zeer positieve indruk en een positieve kritiek op het ontwerp van decreet. Pps in VIPA wordt verwelkomd omdat het wordt ingevoerd op vraag van de sector. Wel was er discussie over het criterium ongeoorloofde verwantschap in subsidiabele pps-constructies. De Open Vld-fractie diende dan ook een amendement in op artikel 10. De commissieleden Van der Borgh en Gysbrechts pleitten voor het schrappen van het verbod op verwantschap en voor het invoeren van een controlesysteem om na te gaan in welke mate de gebruikstoelagen marktconform zijn. Volgens het antwoord van de minister in de commissie is dit amendement operationeel onhaalbaar. Het amendement verduidelijkt daarbij niet wat bedoeld wordt met 'marktconform karakter van de gebruiksvergoedingen'. De minister beloofde echter het criterium 'ongeoorloofde verwantschap' te specificeren in de uitvoeringsbesluiten met de bedoeling te verhinderen dat de middelen op een kunstmatige manier worden verschoven. (*Applaus*)

De voorzitter: Mevrouw Van der Borgh heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Minister, voorzitter, collega's, we hebben het ontwerp van decreet, dat de verslaggever goed en bondig heeft weergegeven, besproken in de commissie. Omdat het een zeer belangrijke decreetswijziging is, houd ik eraan om onze visie hier kort weer te geven.

Wij betreuren als Open Vld dat er geen fundamentele discussie wordt gevoerd over het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden (VIPA). Nochtans zijn er tal van argumenten die daarvoor pleiten. Zo blijken veel initiatiefnemers in de zorgsector VIPA-middelen links te laten liggen en zelf de volledige investeringskost op zich te nemen. Op die manier vermijdt men lange aanbestedingsprocedures en allerlei extra uitgaven voor studie bureaus, die zorgstrategische plannen moeten opmaken om aan het VIPA voor te leggen.

Bouwen met het VIPA vereist dat men hogere infrastructuurnormen respecteert dan als men met eigen middelen bouwt. Die hogere normen wegen op de bouwkost en komen vooral ten goede van architecten en aannemers, die zich uiteraard niet geremd zien door enige budgettaire beperkingen van de initiatiefnemer, gelet op het feit dat de overheid toch in grote mate de investeringskost subsidieert.

Dan zwijgen we nog over de administratieve procedures die doorlopen moeten worden: het indienen van financieel-technische en zorgstrategische plannen, het verkrijgen van een goedkeuring van het dossier door de coördinatiecommissie en vervolgens het verkrijgen van een principiële akkoord. Nadien moeten de initiatiefnemers elk jaar opnieuw de jaarlijkse gebruikstoelage aanvragen bij het VIPA, welteverstaan degenen die in het systeem van de alternatieve financiering zitten. Geen wonder dus dat specialisten in de sector, gaande van de VVSG tot de banken, de nadelen van het VIPA belichten.

Met de wijziging van dit decreet diende zich een goede opportuniteit aan om eerst uitvoerig een diepgaande studie te organiseren naar de zwaktes en de sterktes van het VIPA om zo de elementen die vatbaar zijn voor aanpassing of verbetering te kunnen aanduiden. Die kans heeft de regering niet gegrepen, en dat betreuren wij enorm.

Dit ontwerp van decreet heeft wel de verdienste dat het voor het eerst een echte pps-formule integreert in de VIPA-reglementering. De alternatieve financiering kon men bezwaarlijk als een pps-formule beschouwen, omdat alleen de manier van subsidieverlening werd gewijzigd. De formule die hier voorligt, laat toe dat in het hele zorgproces elkeen doet waarin hij goed is. De exploitant van het rustoord concentreert zich op het verlenen van zorg en ondersteuning. De bouwheer ontwerpt, bouwt en zorgt eventueel voor het onderhoud.

Het ontwerp komt dan ook tegemoet aan een oude eis van Open Vld, namelijk dat bij het sluitend toekennen van een investeringswaarborg de exploitatie van het rustoord en de eigendom van de grond en de gebouwen niet langer tot dezelfde rechtspersoon moeten behoren. Die vereiste maakte dat tot nu toe geen beroep werd gedaan op de formule.

Collega's, in het decreet zijn er twee elementen die ons verontrusten en waarvoor ik uw aandacht vraag. Ten eerste is er de regeling van de prefinanciering. Voorzieningen kunnen starten met de bouw van een voorziening en, indien zij daarbij de VIPA-reglementering respecteren, kunnen zij op een later ogenblik alsnog in aanmerking komen voor een investeringswaarborg of -subsidie. Met andere woorden, voorzieningen prefinancieren hun investering zelf en proberen later de nodige subsidies binnen te rijven. Op zich vind ik dat niet slecht, maar het decreet zegt zeer duidelijk dat er geen garantie is dat het VIPA ook effectief over de brug zal komen met een waarborg of met subsidies.

Dit is natuurlijk geen ongevaarlijk procedé. Indien VIPA op een later tijdstip budgettair zo onder druk komt te staan, is het perfect denkbaar dat het niet langer kan tegemoetkomen aan zulke vragen. Hoe gaan OCMW's, vzw's en private spelers de financiering van dergelijke projecten in de praktijk moeten begroten, zonder enige concrete garantie op subsidie? Men scheidt met andere woorden verwachtingen die initiatiefnemers incalculeren bij het ondernemen van projecten. Als die verwachtingen dan niet worden ingelost, creëert men natuurlijk een aanzienlijk budgettair probleem. En misschien nog erger, men zadelt toekomstige ministers van Welzijn op met een politiek probleem.

Een tweede probleem is de voorwaarde die men stelt voor het verkrijgen van investerings-subsidies; namelijk de patrimoniumvennootschap en de exploitant van het rustoord moeten twee verschillende rechtspersonen zijn. Er mag geen verwantschap bestaan tussen beide. Met verwantschap verwijst men naar het zitten in de raden van bestuur van beide organisaties. De bedoeling is te vermijden dat niet-marktconforme prijzen worden aangerekend door de patrimoniumvennootschappen aan de exploitant. Die doelstelling onderschrijft Open Vld. We vragen ons wel af of de methode van de Vlaamse Regering om dit te vermijden wel de goede is. Wij zijn er alvast van overtuigd dat dit niet het geval is.

Vooreerst moet een maatregel zijn doel bereiken. Hier is dat niet het geval. Blijkbaar wil de regering alleen maar onderzoeken of aangerekende prijzen marktconform zijn indien er verwantschap is. Als er geen verwantschap is – en we kunnen ons in Vlaanderen in bepaalde vzw's en zuilen heel wat constructies indenken waarbij volgens de maatstaven van de Vlaamse Regering geen verwantschap bestaat – wel, dan is het blijkbaar zonder enig probleem toegelaten prijzen aan te rekenen die niet marktconform zijn.

Vervolgens vraag ik me af of het wel een efficiënte maatregel is, of de methodiek makkelijk te hanteren valt. Het antwoord is duidelijk “neen”. Gaat men nu echt waar in elke pps-constructie alle leden van de raad van bestuur van de patrimonium- en van de exploitatievennootschap onderzoeken op verwantschap? Zoiets kan enorm arbitrair worden bepaald en laat ruimte voor regelingen ‘à la tête du client’. Tijdens de bespreking in de commissie is erop gewezen dat verwantschap zelfs moeilijk te vermijden is wanneer bijvoorbeeld lokale besturen werken met autonome gemeentebedrijven. Zulke maatregelen leiden er alleen maar toe dat men nog meer ambtenaren zal moeten inzetten om onzinnige dingen te gaan controleren. Voor Open Vld is dit dan ook niet aanvaardbaar.

We hebben met de steun van de volledige oppositie in de commissie een amendement ingediend, waarmee we terugkeren naar de essentie en voorzien in een controlemechanisme op de prijzen om erover te waken dat de prijzen inderdaad marktconform zouden zijn. Ik denk niet alleen dat die maatregel veel efficiënter is, maar iedereen ook op gelijke wijze behandelt, en in elk geval heel wat minder administratieve rompslomp met zich zal meebrengen dan wat in dit ontwerp wordt voorgesteld. Het amendement werd spijtig genoeg verworpen door de meerderheid. Er wordt dus gekozen voor een inefficiënte en kosten-inducerende maatregel die uiteindelijk niet eens garandeert dat de doelstelling wordt bereikt.

Vanuit die optiek zal Open Vld zich bij de stemming onthouden. We zullen met veel interesse opvolgen, minister, hoe u in de praktijk zult omgaan met dit instrument.

De voorzitter: Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw Mieke Vogels: Voorzitter, minister, collega's, we zullen dit ontwerp van decreet niet goedkeuren om zes redenen. De eerste is een principiële, ideologische reden. We zijn altijd een heel koele minnaar geweest van pps in de welzijns- en gezondheidssector. In 2006 hebben we de alternatieve financiering mogelijk gemaakt door een eerste wijziging van het VIPA-decreet. Ik hoor van de vereniging van de social-profitondernemers, Verso, heel wat vragen en klachten. Er is minder zekerheid door die vorm van debudgettering voor de voorzieningen. Ze moeten een groot risico nemen. Het is voor kleinere voorzieningen minder vanzelfsprekend om met het VIPA te investeren.

We hadden gedacht dat, voor we een volgende stap zouden nemen, die van Design Build Finance Maintain (DBFM), we de eerste stap toch grondig zouden evalueren. Dat is niet gebeurd. Ik kan me dan ook niet van de indruk ontdoen dat men een decreet maakt om in te gaan op enkele individuele vragen en bezig is met bricolage in plaats van ernstig werk om de toekomst van de investeringen in de welzijns- en gezondheidssector te garanderen.

Bovendien blijven er na de besprekingen heel wat onduidelijkheden. De M van DBFM staat voor 'maintain', dat is het onderhoud. In de welzijns- en gezondheidssector kunnen de normen al eens wijzigen 'en cours de route'. Wat als de normen wijzigen? Wie zal dat onderhoud en die wijzigingen doen? Het antwoord zal zijn dat je dat in de overeenkomst moet bepalen. Ik denk niet dat de sector gewoon is of de mankracht heeft om keihard te onderhandelen met de grote spelers van DBFM. Dat blijft onduidelijk.

Er is ook de ongeoorloofde verwantschap tussen de aanvrager en de eigenaar, waar mevrouw Van der Borghet het al over had. We hebben samen een amendement ingediend om dat op een andere manier te regelen. Dat is niet gevolgd, en daar heb ik het moeilijk mee.

Men spreekt over proefprojecten. DBFM gaat ervan uit dat iedereen doet wat hij of zij het beste kan. Degenen die het beste gebouwen kunnen neerzetten, zetten gebouwen neer. De mensen uit de welzijnssector exploiteren en doen de verzorging. Misschien is dat in een kantoor nog wel het geval, maar in de welzijns- en gezondheidssector kun je die twee niet uit elkaar trekken. De manier waarop je een gebouw neerzet, zowel qua indeling als qua 'look and feel', heeft alles te maken met de manier waarop je later de verzorging van die personen doet. Die twee uit elkaar trekken is absoluut geen goed idee. Daarom zullen we dit ontwerp van decreet niet goedkeuren.

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Degenen die de prefinanciering verkiezen, lopen uiteraard een beperkt risico, omdat een externe de overheid niet kan engageren voor subsidies die zullen worden gegeven. Die bepaling is ontstaan op het moment dat er grote achterstanden waren bij het VIPA. Ondertussen is dat niet meer het geval, behalve voor de ziekenhuissector. Het is een mogelijkheid en geen verplichting, dat degenen die weten dat een financieel-technisch plan rond is, weten dat ze in VIPA zullen worden gehonoreerd. Dat is geen juridische zekerheid. Ze zijn daar niet toe verplicht, maar ze kunnen dat risico nemen. Ze moeten de toestand van het VIPA zelf inschatten en zich afvragen of er een tijdsdruk is die dat kan verantwoorden.

De ongeoorloofde verwantschap zullen we moeten specificeren in een besluit, en op een rechtszekere manier. Ik kan begrip opbrengen voor uw argumentatie, maar dit is een ontwerp van decreet dat door de vorige Vlaamse Regering is goedgekeurd. Die verkoos toen die formule. Ik heb alleszins niets toegevoegd aan het compromis of het evenwicht dat toen was gevonden.

Uiteraard zullen we criteria moeten bepalen om een aantal experimenten te doen om daaruit te leren. Dat is heel duidelijk. Ik ben het er niet helemaal mee eens dat deze formule geen maatwerk of klantvriendelijke concepten met zich zou kunnen meebrengen. Dat lijkt me niet echt het geval te zijn. Nogmaals, mevrouw Vogels, niemand verplicht de initiatiefnemers om deze formule te kiezen. Dat is optioneel. Het is gewoon een kwestie van een aantal kansen te kunnen grijpen, op een ogenblik dat het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden (VIPA) voor belangrijke uitdagingen staat, zeker wat de ziekenhuissector betreft. In die sector wachten allerlei initiatieven op belangrijke beslissingen over de mogelijke aanwending van subsidies.

Voorzitter, we zullen moeten leren uit een aantal goed beheerste en gekozen experimenten, om te zien of die formule succesvol kan zijn, maar nogmaals, ze voegt iets toe en doet geen afbreuk aan de bestaande reglementering.

De voorzitter: Vraagt nog iemand het woord? *(Neen)*

De algemene bespreking is gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp van decreet. *(Zie Parl. St. VI. Parl. 2009, nr. 113/1)*

– *De artikelen 1 tot en met 12 worden zonder opmerkingen aangenomen.*

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen straks de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet houden.

■

ONTWERP VAN DECREET houdende instemming met het verdrag van de Raad van Europa inzake de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik, opgemaakt in Lanzarote op 25 oktober 2007 – 135 (2009-2010) – Nrs. 1 en 2

Algemene bespreking

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de algemene bespreking van het ontwerp van decreet.

De heer Hendrickx, verslaggever, heeft het woord.

De heer Marc Hendrickx: Voorzitter, geachte leden, minister, ik kan kort zijn. In de commissie was er reeds unanimitieit bij meerderheid en oppositie. Dit verdrag poogt een accurate oplossing voor een bescherming tegen en een bestraffing van erg laakbare, totaal onaanvaardbare praktijken te vinden. We kunnen het daar allemaal over eens zijn. Preventie is in dezen nochtans niet altijd gemakkelijk. Deze specifieke problematiek heeft immers diverse oorzaken. Het verdrag is een logisch gevolg van de inspanningen die de Raad van Europa nu al meer dan 15 jaar doet ter zake. Tegelijk is het een bewijs dat het gaat om een topprioriteit voor de Raad van Europa. Het verdrag is voor een deel ook een implementatie van al bestaande verdragen. Tijdens de voorbereiding ervan heeft Vlaanderen en hebben de specifieke vakdepartementen kunnen wegen op het ingenomen Belgisch standpunt. Voor het eerst ook criminaliseert een internationaal verdrag seksueel misbruik.

Kort samengevat zijn er vier grote doelstellingen: begeleiding, voorlichting, sensibilisering en interveniëring. Naast de opsomming van strafbare feiten heeft men ook oog voor enkele nieuwere fenomenen als grooming en sekstoerisme. Uiteraard heeft de materie rechtstreeks te maken met onze bevoegdheden Preventie en Bescherming, Slachtofferhulp, en Jeugd en Bijstand. Dit vormt voor Vlaanderen een extra stimulans om qua beleid verder te gaan op de reeds ingeslagen weg. Een aantal verdragsbepalingen zijn trouwens reeds gerealiseerd, zoals

hulplijnen, jeugdhulp en dergelijke meer. Er zijn dus maar weinig nieuwe initiatieven nodig om aan de verdragsverplichtingen te voldoen.

Bij de bespreking in de commissie werd ook aandacht gevraagd voor een specifiek project van Sensoa. Meer daarover vindt u in het verslag. Voor de goede orde geef ik nog even de stand van zaken met betrekking tot de goedkeuringsprocedure binnen België. Er moet op worden gewezen dat nog geen enkele overheid haar instemmingsprocedure heeft afgewerkt. Er zijn trouwens ook nog maar drie landen die de ratificatieoorkonde hebben ingediend, ofschoon er toch al 38 lidstaten van de Raad van Europa hebben ondertekend. (*Applaus*)

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Voorzitter, het is goed dat we als eerste kunnen overgaan tot de goedkeuring. Dit beantwoordt ook wat de thema's betreft aan grote bezorgdheden die in dit parlement ook al herhaaldelijk, aan bod zijn gekomen.

De voorzitter: Vraagt nog iemand het woord? (*Neen*)

De algemene bespreking is gesloten.

Artikelsgewijze bespreking

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de artikelsgewijze bespreking van het ontwerp van decreet. (*Zie Parl. St. VI. Parl. 2009-10, nr. 135/1*)

– *De artikelen 1 en 2 worden zonder opmerkingen aangenomen.*

De artikelsgewijze bespreking is gesloten.

We zullen straks de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet houden.

■

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter: Dames en heren, zo dadelijk beginnen wij aan de besprekingen van de beleidsnota's.

In de plenaire vergadering van 27 januari 2010 hebben wij reeds beslist om niet alle beleidsnota's samen op de agenda van de plenaire vergadering te plaatsen, maar gegroepeerd volgens de commissies waarnaar ze waren verwezen. Bovendien werd de spreektijd bepaald op 5 minuten per fractie per beleidsnota.

In aanvulling op die beslissingen stelt het Uitgebreid Bureau van 1 februari 2010, afgelopen maandag, voor dat bij de behandeling van de beleidsnota's geen verslaggeving over de bespreking in commissie plaatsvindt en dat het woord niet opnieuw wordt verleend bij de hoofdelijke stemmingen over de moties.

Is het parlement het ook hiermee eens? (*Instemming*)

■

BELEIDSNOTA Buitenlands Beleid, Internationaal Ondernemen en Ontwikkelings-samenwerking 2009-2014, ingediend door de heer Kris Peeters, minister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid

– 195 (2009-2010) – Nrs. 1 tot 6

Bespreking

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de beleidsnota Buitenlands Beleid, Internationaal Ondernemen en Ontwikkelingssamenwerking 2009-2014.

Volgens artikel 73, punt 5, eerste lid van het reglement wordt de bespreking gehouden op basis van de met redenen omklede moties en moties van wantrouwen die tot besluit van de in commissie besproken beleidsnota zijn ingediend.

De bespreking is geopend.

De heer Van Overmeire heeft het woord.

De heer Karim Van Overmeire: Voorzitter, ik zie dat de regering vertegenwoordigd is, maar niet door de minister-president, die het buitenlands beleid normaal gezien toch onder zijn hoede heeft. Laat dat nu net mijn eerste opmerking zijn, collega's.

Het Vlaamse buitenlands beleid heeft een zekere geschiedenis achter de rug, van founding father Luc Van den Brande, over een periode onder paars met vier verschillende buitenland-ministers in evenveel jaren, tot minister Bourgeois. Nu stellen we vast dat de buitenland-bevoegdheden weer in één hand geconcentreerd zijn, namelijk in die van de minister-president.

Die concentratie is in onze ogen ongetwijfeld een voordeel, maar of die bij de minister-president moet zitten, daar zijn natuurlijk argumenten voor en tegen. Een argument voor is dat het buitenlandbeleid zo toch iets meer politiek gewicht heeft. Er is ook een argument tegen, en de situatie vandaag illustreert dat treffend: iedereen kan zich voorstellen dat in de drukke agenda van een minister-president, het buitenlandbeleid niet altijd de hoogste prioriteit krijgt.

Collega's, het Vlaams Belang heeft het Vlaams buitenlandbeleid altijd gesteund, in die mate dat het een instrument was om de Vlaamse politieke en economische belangen in het buitenland te verdedigen en dat het een instrument was om Vlaanderen internationaal op de kaart te zetten en meer zichtbaarheid te geven. Ons uitgangspunt ter zake blijft onveranderd.

Er is in dat Vlaams buitenlandbeleid in de voorbije jaren één grote constante: het spanningsveld met wat ik "de overkant" noem, met het federale niveau. We mogen ter zake niet naïef zijn, want we hebben een relatief jong en klein Vlaams buitenlands beleid, en de diensten die het moeten ondersteunen, staan in concurrentie met een professionele en goed geoliede machine aan de overkant die het buitenlands beleid nog steeds beschouwt als een exclusief federale bevoegdheid. Men is daar trouwens vrij open en duidelijk over. Wie ingaat op de sirenenzang van het zogenaamde samenwerkingsfederalisme, zal spoedig merken dat hij of zij in een dodelijke omhelzing, 'a kiss of death', gekneld zal geraken.

Ik voorspel u, maar ik hoef eigenlijk niets te voorspellen, want de Vlaamse Regering is zelf al tot die vaststelling gekomen, dat we alle zeilen zullen moeten bijzetten om ook maar te behouden wat Vlaanderen op dit moment reeds heeft. Assertief optreden zal noodzakelijk zijn om het bestaande te consolideren. Ik lees in 'De Standaard' van vandaag dat er overleg is geweest met premier Letermé over de invulling van het zogenaamde samenwerkingsfederalisme, we hebben zonet de discussie daarover gehad. 'Recuperatiefederalisme' zou een vlag zijn die de lading beter dekt. In de tekst van de Vlaamse Regering staat: "Vlaanderen wil geen loopjongen zijn van het EU-beleid van België en het overleg tussen federatie en deelstaten daarover, moet meer zijn dan een nota van het federale niveau waarin aan de deelstaten meegedeeld wordt wat ze moeten doen." Dit is een tekst van de Vlaamse Regering, niet van het Vlaams Belang.

De coördinerende maar in de praktijk sturende en leidende rol die de federale overheid zichzelf toe-eigent – zelfs inzake exclusieve gewestmateries zoals exportpromotie – is duidelijk. Het zogenaamde Agentschap voor Buitenlandse Handel – ook wel eens smalend het reisbureau van prins Filip genoemd, en ik wou dat het slechts een reisbureau was – dat formeel gezien geen federale instelling is, heeft zich in de praktijk ontwikkeld tot een instrument in handen van de federale recuperatiestrategie.

In het verleden hebben we altijd onze steun verleend aan dat Vlaamse buitenlandse beleid, maar voor ons mag het dan toch langzamerhand iets ambitieuzer zijn. Ook inzake het Vlaamse buitenlandse beleid, collega's, en dan vooral collega's van de N-VA, dient zich de mogelijkheid aan om die Vlaamse bevoegdheden maximaal in te vullen. Dat het anders kan, bewijst men aan de andere kant van de Noordzee. De Schotten zeggen dat het fijn is dat er een Comité van regio's en lokale besturen bestaat. Ze sturen er burgemeesters en andere lokale vertegenwoordigers naartoe, maar ze zeggen ook dat Schotland geen lokale regio of een lokaal bestuur is, maar een aparte natie op weg om een lidstaat van de EU te worden. En dus, zo stellen ze, is hun plaats niet in dat gremium, maar tussen de andere landen.

Het is dus heel goed dat Vlaanderen aanwezig is in de hoofdsteden van de belangrijkste Europese landen, zoals Berlijn, Parijs, Londen en Madrid. Daar brandt de lamp. Maar laat de regio's en lokale besturen toch eens voor wat ze zijn, en maak van het buitenlandse beleid gebruik om Vlaanderen op te tillen tot op het niveau waar het thuishoort. In Europa zijn er tal van partners op maat van Vlaanderen: Nederland, de Scandinavische landen en de Baltische staten. In de beleidsnota vind ik daar weinig of niets over terug. Zelfs Nederland, toch een bevoorrechte partner, moet het doen met één zinnetje, op bladzijde 26.

Ik vind in de beleidsnota niet of onvoldoende terug op welke manier Vlaanderen in de toekomst wil omgaan met de doelbewuste pogingen van Franstaligen om in de Raad van Europa en andere internationale instellingen Vlaanderen onderuit te halen en onder druk te zetten.

Mijn spreektijd is om, ik kan een aantal andere interessante onderwerpen niet exhaustief behandelen. Toch nog iets over ontwikkelingssamenwerking. We concentreren ons op zuidelijk Afrika. Dat is prima, maar hou het aantal landen zo beperkt mogelijk. En als u er dan toch eentje bijwil, bekijk dan eens de suggestie van de heer Verougstraete of we niets in Namibië kunnen ondernemen.

Een nieuw element dat we opnieuw in het debat proberen te brengen, is het demografische probleem. Ontwikkelingssamenwerking kunnen we niet los zien van de demografische evolutie. Afrika telde in het dekolonisatiejaar 1960 250 miljoen inwoners; vandaag zijn het er meer dan 1 miljard. Op vijftig jaar tijd is de bevolking er verviervoudigd. Als een bevolking zo exponentieel groeit, dan is het toch ondenkbaar dat men snel genoeg huizen, scholen en ziekenhuizen en andere infrastructuur kan bouwen om iedereen een menswaardige toekomst te geven? Ga dus alsjeblief na hoe men de gezinsplanning in de ontwikkelingsproblematiek kan integreren.

Ik besluit. Het Vlaamse buitenlandse beleid blijft onze steun behouden als het erom gaat de federale recuperatie te bestrijden, de Vlaamse belangen te verdedigen en de Vlaamse ondernemingen op de buitenlandse markten te ondersteunen. Maar de retoriek over de maximale invulling van de eigen bevoegdheden blijft inzake het buitenlandse beleid retoriek. Op dat vlak mag de regering heus wel een stuk ambitieuzer zijn.

De voorzitter: Mevrouw Brusseel heeft het woord.

Mevrouw Ann Brusseel: Voorzitter, ministers, collega's, wie niet sterk is, moet slim zijn. Vlaanderen is een zeer kleine donor inzake ontwikkelingssamenwerking. We moeten niet trachten om boven onze gewichtsklasse te boksen.

In zijn beleidsnota is de minister-president zo eerlijk geweest om het voornaamste probleem van de Vlaamse ontwikkelingssamenwerking te benoemen, namelijk dat ze een beperkte implementatiecapaciteit heeft. Ook zegt hij dat de personeelscapaciteit te beperkt is om de gediversifieerde programmaportefeuilles te beheren. Met andere woorden: de Vlaamse ontwikkelingssamenwerking probeert eigenlijk meer te doen dan ze aankan. Dat is een rake analyse. Alleen moet men er wel de juiste, moedige conclusies uit trekken.

Ten eerste moet men de versnippering nog veel meer tegengaan: knippen in het aantal sectoren, samenwerken met een kleiner aantal partners, en een kleiner aantal initiatieven steunen. Niet toevallig is de strijd tegen de versnippering een van de belangrijkste doelstellingen van de internationale gemeenschap op het vlak van ontwikkelingssamenwerking.

Ten tweede vinden wij dat er nog veel meer moet worden samengewerkt met de federale ontwikkelingssamenwerking en dat Vlaanderen zich vooral moet inschrijven in een multilaterale aanpak. De strijd tegen de versnippering en het zoeken naar synergieën is ook voor de partnerlanden zelf heel belangrijk. Er zijn ontwikkelingslanden die duizenden evaluatiemissies per jaar moeten verwelkomen en begeleiden, allemaal omdat elke donor op zijn eiland blijft werken.

Collega's, de Vlaamse ontwikkelingssamenwerking moet zich nog meer richten op het versterken van het economische weefsel, het stimuleren van ondernemerschap en het bevorderen van handel in en met ontwikkelingslanden. In de beleidsnota wordt dat inderdaad als een van de prioriteiten vermeld, maar dan moeten er wel meer middelen naartoe gaan. Dat is nu niet het geval. Nochtans is de economische zelfredzaamheid van het partnerland een van de belangrijkste voorwaarden voor een duurzame bestrijding van armoede. De Vlaamse Regering voegt de daad helaas niet bij het woord.

Ten slotte wil ik het nog even hebben over de noodhulp. Na de catastrofe in Haïti hebben we allemaal kunnen zien hoe indrukwekkend snel de hulp op gang kwam, ook uit Vlaanderen. We weten allemaal weer hoe belangrijk die noodhulp is. Open Vld vindt dat er dus snel een regelgevend kader moet komen in Vlaanderen. Het is spijtig dat dat er nog steeds niet is. De operaties gebeuren ad hoc en worden niet systematisch geëvalueerd om ze nog doeltreffender te maken. Daar moet spoedig iets aan worden gedaan. (*Applaus bij Open Vld*)

De voorzitter: Mevrouw Moerman heeft het woord.

Mevrouw Fientje Moerman: In tijden van crisis en budgettaire schaarste moet worden bespaard, maar tegelijkertijd gaat de globalisering verder en komt de wereld dichterbij. Op het domein Internationaal Vlaanderen is het dus geen optie om het ambitieniveau naar beneden te halen. Integendeel zelfs. Om naar dezelfde doelstellingen te streven met minder middelen moet men de efficiëntie verhogen, zoeken naar synergieën en de versnippering tegengaan.

De beleidsnota van de minister-president geeft een aantal goede aanzetten daartoe, maar is niet moedig genoeg. Als je vaststelt dat je bij multilaterale organisaties in Genève geen kleine donor meer bent, maar ze je wel zo blijven behandelen, dan moet de samenwerking meer worden geconcentreerd. Alleen zo kan Vlaanderen een echte impact hebben op de beleidskeuzes die die organisaties maken.

Een moedige oefening zou het ook zijn om de Vlaamse diplomatieke vertegenwoordiging in het buitenland tegen het licht te houden, zoals trouwens beloofd was toen de malversaties en het gebrekkige personeelsbeleid bij het Flanders House in New York aan het licht kwamen. Welke posten hebben een meerwaarde en welke minder? Wordt er voldoende samengewerkt met de andere entiteiten in dit land? En omgekeerd: willen de andere entiteiten in het land wel voldoende samenwerken met ons? Het is tijd om dat na te gaan, zonder taboes.

In de tweede helft van dit jaar is België voorzitter van de Europese Unie. Vlaanderen zal een aantal belangrijke ministerraden voorzitten, niet het minst die van Milieu – tijd dus om ons zorgen te maken over onze Europese geloofwaardigheid. De achterstand die we hebben op het vlak van de omzetting van Europese richtlijnen, ook op het vlak van milieu, is geen reclame voor het Belgische c.q. Vlaamse voorzitterschap. Ook onze achterstand met betrekking tot de omzetting van de Dienstenrichtlijn – er is weliswaar nog tijd tot 10 februari, maar het zal zo zijn – is geen reclame. Of wat te denken van de besparingen op andere gebieden, zoals onderzoek en ontwikkeling (O&O), die lijnrecht ingaan tegen de doelstellingen van Lissabon?

Een ander slachtoffer van de besparingen van de kaasschaaf is Flanders Investment & Trade. De rol van F.I.T. in het bevorderen van het internationaal zakendoen, zeker door kmo's die de ruggengraat van ons economisch weefsel vormen, en het aantrekken van buitenlandse investeringen is nochtans cruciaal. Het is kortzichtig om uitgerekend bij F.I.T. op personeel en expertise te besparen, precies wanneer het internationaal ondernemerschap in Vlaanderen achterblijft op dat in de buurlanden.

Ten slotte zou de Vlaamse Regering de Task Force Buitenlandse Investerings nieuw leven moeten inblazen. Deze taskforce die is opgericht tijdens een vorige legislatuur, is een uniek instrument om allerlei belemmeringen weg te werken waar buitenlandse investeerders in Vlaanderen mee te maken krijgen. Het moet dan wel een permanent orgaan zijn dat proactief werkt en nauw samenwerkt tussen de Vlaamse departementen en met andere beleidsniveaus. (*Applaus bij Open Vld*)

De voorzitter: Mevrouw Poleyn heeft het woord.

Mevrouw Sabine Poleyn: Minister, collega's, de beleidsnota Buitenlands Beleid is voor CD&V een evenwichtig document. Wij hebben het goed gelezen. Enerzijds worden er heel wat sterke principes naar voren geschoven, gedurfd en ambitieus. Anderzijds is het een heel pragmatische nota. Daarbij is de vraag hoe we wat vandaag al gebeurt, nog beter en efficiënter kunnen doen.

Op het vlak van het algemeen buitenlands beleid is CD&V heel tevreden met de vernieuwde aandacht voor de mensenrechten. Dat hadden we de voorbije jaren niet uitgewerkt. We zijn ook blij dat er ambitieus aan actieve diplomatie zal worden gewerkt met nieuwe vormen van internationale uitstraling. Ik denk dan aan de publieksdiplomatie. We zijn ook heel tevreden dat de opportuniteit van het Belgische EU-voorzitterschap vanaf de tweede helft van dit jaar, aangewend zal worden om te wegen op leefmilieu, onderwijs, jeugd, landbouw, visserij en om de Vlamingen tegelijkertijd te betrekken bij de Europese Unie.

Op het vlak van het algemene buitenlandse beleid juichen we de pragmatische aanpak toe. Laten we een actievere rol spelen in de internationale instellingen waar we al lid van zijn. We kunnen meer wegen. Laten we onze Vlaamse standpunten intern, tussen de verschillende departementen van de verschillende ministers, beter coördineren om tot een gedragen, coherent standpunt te komen. Laten we daarnaast ook tot een beter overleg komen binnen België.

Ten slotte willen we ook inzetten op onze expertise: de havens, het cultuurbeleid, het onderwijs, onze Vlamingen verspreid over het buitenland. We moeten trachten te werken aan eenzelfde buitenlands beleid.

De CD&V-fractie heeft specifieke aandacht voor het internationaal ondernemen. Meer investeringen uit het buitenland aantrekken en onze Vlaamse kmo's volop steunen in hun export, dat is de bijdrage van dit beleidsdomein aan de relance van onze economie. We ondersteunen dat F.I.T. zich meer zal richten tot de kmo's en meer maatwerk zal aanbieden. Daarom vragen we ook dat het beleid inzake internationaal ondernemen en het innovatiebeleid dat in Vlaanderen wordt ontwikkeld, beter op elkaar worden afgestemd. We steunen ook hier de minister-president in zijn uitdagende principes om een evenwicht te vinden tussen enerzijds de Vlaamse economische belangen en anderzijds op wereldschaal eerlijke wereldhandel, met respect voor arbeids- en milieunormen. Tegelijkertijd respecteren we de ambitie om te ijveren voor een verantwoord vergunningenbeleid.

Wat de plannen voor het beleid Ontwikkelingssamenwerking betreft, zien we heel graag dat de minister-president meer wil werken aan efficiëntie en coherentie. Hij zal zijn collega-ministers aansturen om hun budget Ontwikkelingssamenwerking af te stellen op het beleid Ontwikkelingssamenwerking en op het kaderdecreet dat wij hier in 2007 hebben goedgekeurd.

In tegenstelling tot wat mevrouw Brusseel zegt, zijn er voor het eerst stappen gezet om een beleid te ontwikkelen tot noodhulp. We zijn nog maar een paar maanden ver. Ik ben ervan overtuigd dat we heel snel een beleidskader zullen krijgen. Er wordt ook al een visie ontwikkeld.

We zijn blij dat er een evenwicht wordt gezocht tussen enerzijds de klimaatdoelstellingen die we willen bereiken en de bijdrage die we op wereldschaal willen leveren om te verhelpen aan de klimaatproblematiek, en anderzijds de ontwikkelingsdoelstellingen die we ons al langer hadden gesteld en die we niet willen weggooien.

Als we de draagvlakverbreding die is aangekondigd, kunnen herbekijken, dan kan dat best gebeuren in het kader van de interne staatshervorming en het samenwerkingsfederalisme, in discussie met het parlement.

Kortom, Vlaanderen zal de komende jaren op deze banken iets vaker over het buitenland spreken. Ik lees er een heel ambitieus buitenlands beleid in, visionair, efficiënt en pragmatisch.

Ik had de minister-president voor zijn reizen in het buitenland graag een verrekijker toegewenst om ver en op lange termijn te kunnen kijken, een stevig paar schoenen om stappen vooruit te kunnen zetten, pragmatisch en met de voeten op de grond, en natuurlijk ook – en ik ga daarmee in op de kritiek van mevrouw Moerman – een innovatieve portefeuille om met weinig geld veel te kunnen realiseren.

CD&V zal dit steunen en heeft er alle vertrouwen in. Wij zullen dit natuurlijk vanuit het parlement met een gezonde kritische zin verder opvolgen. (*Applaus bij CD&V*)

De voorzitter: De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers: Voorzitter, collega's, wij vinden in algemene zin de beleidsnota van de minister-president correct en goed onderbouwd. Maar wij vonden ook – en wij hebben dat in de commissie gezegd – dat zij weinig daadkracht uitstraalde en dat er weinig concrete doelstellingen in stonden. Wel vonden wij dat de operationele doelstellingen goed gedefinieerd waren en dat de nota het volledige Vlaamse buitenlandse beleid ten aanzien van het internationale ondernemen en de ontwikkelingssamenwerking omvat.

Samengevat: wij vinden de nota een goed kader. Zij is een verdere verfijning van het regeerakkoord en moet nog verder worden verfijnd door middel van de jaarlijkse beleidsbrieven en uiteraard de beleidsdaden van de minister-president. Wij willen daarin ten volle worden betrokken en wij zullen ons dan ook opstellen als een loyale maar kritische partner ten aanzien van het beleid.

Toch willen wij vanuit onze fractie graag inzoomen op drie punten die voor ons belangrijk zijn.

Wij hebben gisteren tijdens een goede discussie in de commissie vastgesteld dat de wapenhandel een markt is die evolutief is en waarin wapenfabrikanten zoeken naar mogelijkheden om zo veel mogelijk de wet te omzeilen. Wij waren het er in de commissie allemaal over eens dat wij zouden vragen om de wapenhandel blijvend nauwgezet op te volgen en alertheid te bewaren waar het nodig is. Wij steunen de ambitie om een decreet op te stellen voor de in-, uit- en doorvoer van wapens, dat oprecht rekening houdt met ethische aspecten, zoals het respect voor de mensenrechten en conflictbeheersing.

Ook de aandacht voor de universele mensenrechten vinden wij in de motie van de meerderheid belangrijk. Wij blijven het belangrijk vinden dat Vlaanderen en de Vlaamse Regering hieraan aandacht blijven besteden. Het initiatief van de minister-president vorige week, waarbij hij niet had gewacht op het debat in de commissie om de ambassadeur van Malawi formeel aan te schrijven naar aanleiding van schendingen van mensenrechten, hebben wij in elk geval naar waarde weten te schatten en wij hopen dat dit de ingeslagen weg is die de minister-president namens Vlaanderen wil bewandelen.

Ten slotte herinneren wij de minister-president er uitdrukkelijk aan dat het Vlaamse regeerakkoord een inspanningsverbintenis bevat om een bijzonder belang te hechten aan de zo breed mogelijke toepassing van de fundamentele arbeids- en milieunormen in de wereld. We vernoemen dit hier nog eens uitdrukkelijk omdat deze beleidsnota de ambitie heeft om bilaterale investeringsakkoorden af te sluiten met – en ze zijn met name genoemd – Turkije, Rusland, Indonesië en Singapore. Wij steunen die ambitie. Laat dit toevallig vier landen zijn die toch wel regelmatig mogen worden herinnerd aan de milieu- en arbeidsvoorwaarden. Wij willen dit hier uitdrukkelijk aanbrengen.

Samengevat, voorzitter, collega's: wij steunen deze beleidsnota en wij steunen uiteraard de motie die door de meerderheid is ingediend.

De voorzitter: De heer Hendrickx heeft het woord.

De heer Marc Hendrickx: Voorzitter, minister, collega's, uit de beleidsnota van de meerderheid spreekt wel degelijk ambitie. Net als tijdens de vorige legislatuur is het de N-VA meer dan ooit menens met Vlaanderen in de wereld. Met onze coalitiepartners delen wij de overtuiging dat een sterk buitenlands beleid mede de sleutel is voor een spoedig economisch herstel. Deze regering zet in op het promoten van Vlaanderen als een dynamische regio met een gezond investeringsklimaat. Dat kan alleen met een buitenlands beleid dat die dynamiek overal uitdraagt.

De ambitieuze doelstellingen die worden geformuleerd, zullen onze buitenlandse partners ervan overtuigen dat ook deze Vlaamse Regering er een is met ambitie en durf. Voorbeelden zijn het verdubbelen van de Vlaamse exporterende kmo's, het systematisch inzetten op snelgroeiende economieën en meer dan speciale aandacht voor de dienstenmarkt.

Ook op het vlak van ontwikkelingssamenwerking wordt er, zoals mevrouw Poleyn heeft gezegd, vooruitgang geboekt. Met microfinanciering wordt het ondernemerschap aangemoedigd. Waar Vlaanderen sterk in staat, zal het de komende jaren ook bij haar partnerlanden sterk op wegen. Toch zal Vlaanderen zich een kritische internationale partner tonen. Uit onze motie blijkt duidelijk dat er voor onderdrukking, discriminatie en vervolging geen plaats mag zijn in een land dat op Vlaamse steun rekent. De heer Roegiers heeft daar ook al op gewezen. Wij respecteren de culturele eigenheid van onze partnerlanden en hoeden ons voor een hautain eurocentrisme, maar dat staat niet gelijk aan absolute permissiviteit en desinteresse voor het lot van alle inwoners van de partnerlanden.

Collega's, er ligt nog een andere motie voor, met een inhoud die niet de onze kan zijn. Ik lees onder meer een sneer naar het 'verkrampd imago' vanwege de omgang met het meertalige onderwijs. We horen hier een echo van de ongelukkige uitspraken van sommigen in juni vorig jaar. Toen werd al georakeld dat het de schuld van de N-VA was dat Vlaanderen als 'ongastvrije regio' werd gemeden door buitenlandse investeerders. De kiezer heeft nochtans duidelijk gemaakt wat hij dacht van zulke hersenkronkels: de N-VA heeft het vertrouwen gekregen van tienduizenden grote en kleine Vlaamse ondernemers, die in tegenstelling tot sommigen wel in staat waren een assertief Vlaanderen te onderscheiden van een verkrampd Vlaanderen.

Collega's, ik vraag u dan ook u samen met ons in te zetten voor een ambitieus en sterk buitenlands beleid. Onze motie, die heel wat van uw bezorgdheden deelt, mag daar hopelijk een aanzet voor zijn. Eens het financieel terug beter en ruimer kan, kunnen nog bijkomende prioriteiten worden gelegd, kan nóg assertiever worden opgetreden en zonder twijfel zullen er dan nog suggesties komen.

Laat het duidelijk zijn, de N-VA spreekt zich uit voor deze nota, maar zal er waakzaam op blijven toezien dat een en ander geen dode letter blijft. (*Applaus bij CD&V en bij de N-VA*)

De voorzitter: De heer Vereeck heeft het woord.

De heer Lode Vereeck: Voorzitter, minister, collega's, in vijf minuten deze beleidsnota bespreken, dat is natuurlijk niet eenvoudig. Voor ons ligt de focus heel duidelijk bij het internationaal economisch beleid, wat toch wel het zwaartepunt is van het Vlaams buitenlands beleid. Voor een kleine, open economie als Vlaanderen is handel en internationa- lisering van groot, cruciaal belang.

Het gaat over twee zaken: over wat er buitengaats enerzijds en over wat er in dit land binnenkomt anderzijds. Wat er buitengaats, dat is de export. We moeten ons afvragen in welke mate we nog succesvol zijn op de buitenlandse exportmarkten en, vooral, in welke mate Vlaanderen kan profiteren van die nieuwe exportmarkten. Wat er binnenkomt, zijn de buitenlandse directe investeringen. De vraag is in welke mate Vlaanderen nog aantrekkelijk is voor de buitenlandse investeerder.

Op beide vlakken staat Vlaanderen voor immense uitdagingen. Ik vind de analyse in de beleidsnota zeer degelijk. De minister-president geeft in zijn beleidsnota heel goed aan wat de problemen zijn. Bij de export verliezen we jaar na jaar marktaandeel. We zijn nauwelijks aanwezig op de BRIC-markten (Brazilië, Rusland, Indië en China). We hebben een export die nauwelijks hoogtechnologisch te noemen valt. Er zijn nog heel wat barrières. De nota toont aan hoe moeilijk Vlaanderen het heeft om door te breken. Uiteindelijk gaat het maar om 1 percent van onze bedrijven.

Ook voor wat de binnenkomende investeringen betreft, vind ik die beleidsnota zeer accuraat. Ook daar zien we hoe we jaar na jaar terrein verliezen. Het aantal buitenlandse investeringen is tussen 2007 en 2008 gedaald met 19 percent. Ook andere studies, die niet in de beleidsnota worden vermeld, zoals die van Ernst&Young, tonen dat aan.

Wat ik bijzonder apprecieer, is dat ook de minister-president bij de bespreking van de beleidsnota toegeeft dat we dat echt niet alleen kunnen wijten aan de economische crisis. Er zit structureel iets fout.

Als ik dat in termen van een RIA of een IA zou doen, zou ik zeggen dat het een goede eerste stap is, de aanleiding of het probleem is goed omschreven. De volgende stappen zijn de doelstellingen en de opties. Wat gaan we er precies aan doen?

Wat de doelstellingen betreft, ben ik het voor het grootste deel eens met de beleidsnota. Het zijn heel ambitieuze doelstellingen. Tegen 2020 moet de uitvoer naar de snelgroeïende markten 10 percent bedragen. Het aantal exporterende kmo's moet verdubbelen. Zo kunnen we nog een tijdje doorgaan. Het zijn allemaal lovenswaardige initiatieven, maar in de concrete uitvoering – en dat is de derde stap van de impactanalyse –, blijven we wat op onze honger zitten. Hoe wordt dit concreet allemaal gerealiseerd? Welke concrete acties worden er ondernomen? Welke strategie zal er gevolgd worden? Daarbij ligt de nadruk natuurlijk op het F.I.T. Ik hoor daar goede dingen over en ik hoor daar minder goede dingen over.

Als Vlaamse ondernemers soms naar het buitenland willen exporteren, werkt het F.I.T. eigenlijk meer als een makelaarskantoor dat hen vaak in contact brengt met consultants en omgekeerd. Er zijn ook goede verhalen te vertellen. In het buitenland hoor ik dat, als men contact opneemt met sommige F.I.T.-agentschappen, die op hun beurt alleen maar contact opnemen met een Vlaming of Belg die ze daar toevallig kennen. Er zitten wel heel grote verschillen op. Ik ken ook goede voorbeelden. Ik zal ze hier niet noemen, want ik wil iedereen op dezelfde manier behandelen. We zijn toe aan een ernstige evaluatie van het F.I.T., de rol ervan, en meer bepaald de strategie en de aanpak ervan. Daar zit heel wat verschil op. Dat zou ik graag willen meegeven.

Ik ben het eens met de woorden van de regering dat dit een cruciale sector is. Maar net als bij de sectoren wetenschap en innovatie wordt er bespaard. Het F.I.T. krijgt 37 miljoen euro, maar gaat er volgend jaar met 1,8 miljoen euro op achteruit. Dan krijg ik een déjà-vuegevoel. Op het wetenschaps- en innovatiebeleid wordt immers ook zeer fors bespaard.

Inzake buitenlands beleid staat Vlaanderen voor enorme uitdagingen. De algemene lijnen van de beleidsnota geven dat goed aan op het vlak van de problematiek en de doelstellingen, maar zijn zeer weinig concreet voor de wijze waarop we dat nu gaan aanpakken. Bovendien wordt de aanpak binnen het F.I.T. niet echt fundamenteel doorgelicht, wat gezien de povere resultaten van ons exportbeleid toch wel dringend moet gebeuren.

De voorzitter: De heer Van Der Taelen heeft het woord.

De heer Luckas Van Der Taelen: Voorzitter, collega's, het is een vreemde ervaring om een tweede keer een bespreking te voeren over dezelfde beleidsnota. We hebben er in de commissie al uitgebreid over gecalaverd, en we hebben ook antwoorden gekregen van de minister-president. Ik zal u toch vergasten op enkele opmerkingen.

Ik weet dat er een belasting zou moeten komen op het gebruik van het woord uitdaging, maar ik zal het woord toch maar gebruiken. De grootste uitdaging van het gewest bestaat erin na te denken over welke diplomatie een gewest kan voeren in een federale staat. In de beleidsverklaring staat deze wondermooie zin, namelijk dat er gezocht wordt naar "een gestroomlijnde samenwerking met andere entiteiten in het land." Bij de woorden 'andere entiteiten' stel ik me iets ectoplasmisch voor. Maar ik veronderstel dat het hier gaat om de federale diplomatieke dienst.

In dat verband vind ik dat Vlaanderen zich moet laten inspireren door een van de grootste Chinese politieke filosofen die ooit eens over zijn kat zei: het kan me niet schelen wat de kleur is van haar pels, als ze maar muizen vangt. Deng Xiaoping heeft op die manier de basis gelegd van een politiek die een van de meest opportunistische ooit is. Het gevolg daarvan is nu elke dag zichtbaar in China. We moeten ons inspireren op een zekere opportunistische politiek en gebruikmaken van de mogelijkheden die de federale diplomatie ons biedt zonder in de valkuil te tuimelen dat Vlaanderen daardoor niet aan bod zou komen. Laat ons op dat vlak van een zekere onbescheidenheid uitgaan. Tenslotte is de eerste minister een Vlaming en de minister van Buitenlandse Zaken bij mijn weten ook. Bovendien behoren zij tot dezelfde partij, die ook de partij is van de minister-president.

Ik pleit voor een zeker opportunisme en niet voor een ideologische opstelling waarbij men te allen prijze een eigen diplomatie wil uitbouwen. Dat kost heel veel geld. Het is niet altijd even efficiënt, zoals u weet. Het debacle van het Vlaams Huis in New York is daar een pijnlijk voorbeeld van.

In dat verband zou ik een kleine oproep willen doen aan de regering om een beetje meer gebruik te maken van de aanbevelingen van de Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen (SARiV). Wij hebben die mensen op bezoek gehad in de commissie. Ze hebben ons daar in diplomatieke taal, zoals dat bij hen hoort, meegedeeld dat ze zich een beetje gefrustreerd voelen omdat van hun uitstekende adviezen nauwelijks gebruik wordt gemaakt. De SARiV komt ook niet voor in het organigram van het beleidsdocument, wat ik een beetje bevreemdend vind.

Ik wil nog een drietal korte punten aansnijden. Een oud zeer is de Europese regelgeving die in ons gewest zeer traag wordt toegepast. De vraag kan worden gesteld hoe het toch komt dat in een van de landen die algemeen bekend staat als Europavriendelijk, het zo lang duurt voor die Europese regelgeving ook wordt toegepast. Dat geldt ook voor Vlaanderen. Ik vind dat we daar eens over moeten nadenken.

Een tweede punt is al aan de orde geweest: wat gaat Vlaanderen doen om in te gaan tegen het misbruik dat bepaalde malafide figuren maken van de Raad van Europa om ons imago te besmeuren? Wij kunnen daar weinig aan doen. Het is al moeilijk genoeg om ons eigen land aan onze eigen burgers uit te leggen. U weet dat in het buitenland van Vlaanderen soms een heel verkeerd beeld wordt opgehangen. Nu moeten wij vooral weten hoe we daar tegenin zullen gaan en hoe we zullen omgaan met ons imago in het buitenland.

Ten slotte wil ik een oproep doen om zeer proactief te zijn op het vlak van internationale handelsakkoorden als het gaat over culturele producten, meer bepaald over film. In dat verband heerst er al jaren een controverse met de Verenigde Staten die ervan uitgaan dat culturele producten, producten zijn zoals alle andere en die echt in vraag stellen dat bijvoorbeeld films worden gesubsidieerd door de overheid, wat in Amerika niet gebeurt. Amerika hanteert al jaren het argument dat op die manier een concurrentievervalsing ontstaat. We moeten daar erg mee oppassen. Dat geldt niet alleen voor film, het kan ook ingebracht worden op het vlak van de steun aan een openbare omroep bijvoorbeeld. Ik dring er bij de minister-president op aan om op dat vlak, zoals op alle andere vlakken, een proactieve houding aan te nemen.

De voorzitter: Vraagt nog iemand het woord? (*Neen*)

De bespreking is gesloten.

Wij zullen straks de hoofdelijke stemmingen over de met redenen omklede moties houden.

■

MOTIE VAN ORDE

Opheldering over de stand van zaken

De voorzitter: Dames en heren, met toepassing van artikel 46 van het Reglement van het Vlaams Parlement heeft de mevrouw Moerman bij motie van orde het woord gevraagd.

Mevrouw Moerman heeft het woord.

Mevrouw Fientje Moerman: Voorzitter, ik accepteer het verloop van het debat. Dat was doorgepraat in het Bureau. We vallen in herhaling en daarom is er een spreektijdbepending enzovoort. Ik vind wel dat als een beleidsnota wordt besproken, de bevoegde minister uit respect voor het parlement aanwezig moet zijn. Ik vraag me af waarom de bevoegde minister er niet is. (*Applaus bij het Vlaams Belang, Open Vld, de N-VA en Groen!*)

De voorzitter: Mevrouw Moerman, uw opmerking is volledig terecht. Ik zal ze overmaken aan de minister-president met het vriendelijke verzoek dat alle functioneel bevoegde ministers aanwezig zijn. Ik wist niet dat de minister-president niet meer aanwezig zou zijn. Minister Crevits heeft me verteld dat zij de minister-president vervangt. Ik zal vragen, of eisen als ik dat mag zeggen, dat de bevoegde ministers aanwezig zijn tijdens de stemverklaringen.

Minister Hilde Crevits: Voorzitter, de minister-president heeft me gevraagd hem te vervangen bij de bespreking van zijn beleidsnota. Hij heeft er meteen bij vermeld dat als er een vraag zou zijn om te komen om op een bepaalde vraag in te gaan, ik hem een seintje moest geven. Ik heb dat seintje niet gekregen, dus heb ik hem ook geen seintje gegeven. De regering is vertegenwoordigd en ik ben hier ter vervanging van de minister-president.

De voorzitter: De heer Van Overmeire heeft het woord.

De heer Karim Van Overmeire: Het is inderdaad geen manier van werken. Nu op het einde zegt u, minister, dat we een seintje hadden moeten geven. Wij mochten toch wel verwachten dat iemand die de regering vertegenwoordigt, een beetje zicht heeft op wat in de commissie verteld is, zodat als er nieuwe elementen aan bod komen, het parlementslid niet moet zeggen dat het een nieuw element is en een antwoord moet vragen. Dat is een heel moeilijke manier van werken. Als Buitenlands Beleid bij de minister-president zit, zit het bij iemand met een heel zware agenda, die dikwijls andere prioriteiten heeft. In gevallen zoals deze werkt dat in het nadeel van het buitenlands beleid.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

BELEIDSNOTA Mobiliteit en Openbare Werken 2009-2014, ingediend door mevrouw Hilde Crevits, Vlaams minister van Mobiliteit en Openbare Werken – 217 (2009-2010) – Nrs. 1 tot 6

Bespreking

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de beleidsnota Mobiliteit en Openbare Werken 2009-2014.

Volgens artikel 73, punt 5, eerste lid van het reglement wordt de bespreking gehouden op basis van de met redenen omklede moties en moties van wantrouwen die tot besluit van de in commissie besproken beleidsnota zijn ingediend.

De bespreking is geopend.

De heer van Rouveroj heeft het woord.

De heer Sas van Rouveroj: Voorzitter, collega's, minister, ik neem de volle vijf minuten van mijn fractie. Ik dank daarvoor Marino Keulen en Annick De Ridder. Onze minister is er. Zo kennen we haar.

Er is goed en er is slecht nieuws over de beleidsnota Mobiliteit en Openbare Werken. In het kader van een constructieve oppositie en passend bij de aard van het beestje, begin ik met het goede nieuws. Dat zal ik kort moeten houden, minister, want we krijgen maar 300 seconden, dus de laudatio laat ik voor de meerderheid. Open Vld houdt aan de bespreking van de beleidsnota een goed gevoel over. Dat ligt aan uw enthousiasme en de deskundige gedrevenheid waarmee u uw nota toelichtte, maar vooral aan de wijze waarop u met het parlement het debat aangaat. Houden zo, minister!

Met deze beleidsnota bent u een bonus pater familias of in uw geval eerder een bona mater familias. Minister, u hebt uw pakje niet aan. Dat is spijtig. Ik heb het u al gezegd: Vlaanderen heeft vandaag geen nood aan een bona mater familias, maar aan een Mega Mindy, die de achterstand zowel in onderhoud als in aanleg van infrastructuur wegwerkt. *(Gelach)*

Minister, een beleidsnota moet ambitie uitstralen. Ze moet grenzen prospecteren en zo nodig verleggen. Een beleidsnota moet een beetje dromen: 'If you can dream it, you can do it.' Maar dat vergt ook lef, want in elke droom, in elke ambitie reist het risico op falen mee. In Vlaanderen zijn we daar wat bang van. Deze beleidsnota heeft lef, maar te weinig, in elk geval niet genoeg lef om het verschil te maken. Kijk naar de Oosterweelverbinding: er zijn vandaag nog steeds geen knopen doorgehakt.

Er zijn heel wat adviezen uitgebracht. Ik citeer er eentje, het meest gezaghebbende, dat van de Mobiliteitsraad van Vlaanderen (MORA). En de MORA is streng: "Onduidelijkheid over de uitgangspunten en de doelstellingen, het ontbreken van een tijdshorizon en een budgettaire onderbouwing van de voorstellen, maakt het evenwel moeilijk om op basis van deze nota de prioriteiten van het beleid voor deze legislatuur af te lijnen."

Minister, u hebt nog heel wat huiswerk. Met de voorliggende motie helpt Open Vld u op weg. Wij geven u twintig uitgangspunten en doelstellingen. Ik beperk mij tot drie clusters. Maak werk van een efficiënt, vraaggericht openbaar vervoer. Het is eens niet Annick De Ridder die dat zegt. Houd rekening met de resultaten van de internationale benchmarkstudie bij het opstellen van de nieuwe beheersovereenkomst.

Zorg voor registratie van de reizigers zodat we eindelijk rekening kunnen houden met de bezettingsgraad, en dat die ook sturend wordt. Zorg voor een verhoging van de al te lage kostendekkingsgraad, en bouw tram-busnetwerk uit, maar enkel in functie van maatschappelijk rendement; laat u niet verleiden tot een Vlaams wafelijzer. In uw beleidsnota wilt u per provincie ontwikkelen, dat neigt volgens mij naar provinciale evenwichten en dus een Vlaams wafelijzer.

Wat de openbare werken betreft, moet u volgens ons de lat veel hoger leggen. Minstens twee derde van alle missing links zouden op het einde van deze legislatuur moeten zijn weggewerkt. Met minder mag u, mag Vlaanderen, niet tevreden zijn. En niet alleen zijn er nog veel te veel missing links maar ook de ‘links are missing’ om het besluitvormingsproces uit het moeras van regels, inspraak en rechtspraak te trekken. Ik knipoog naar de heer Watteeuw, dit is een oude inside joke van onze tijd samen in de Gentse gemeenteraad. We proberen dat in de commissie Speed met elkaar voor elkaar te krijgen.

Nu we het toch over de wegen hebben: ik was zondag in Nederland en Duitsland. Het is mij opgevallen hoe goed die wegen de winterellende aldaar hebben doorstaan en hoe slecht het bij ons is. Het lijkt hier wel een ritje Parijs-Roubaix. Ik zou de oorzaak van dat gigantische verschil met andere landen eens grondig laten onderzoeken.

Ik las vanmorgen in de krant dat u de E313 wilt vernieuwen. Dat is een heel goed idee, maar realiseer dan in één moeite door ook een derde rijvak. Leg die asfaltstrook er toch ook maar bij. Eén monsterfile is al voldoende.

In uw beleidsnota kiest u resoluut voor slimme logistiek. Deze keuze onderschrijven wij voor meer dan 100 percent. Geen domme tonnen maar ‘kwalitonnen’ die zorgen voor werk en voor Vlaamse welvaart. Dat betekent in de allereerste plaats investeren in de drie nieuwe zeesluizen voor de havens van Antwerpen, Gent en Zeebrugge. Omdat het niet over één of over twee maar over drie sluisen gaat, moet u dat financieringsvehikel eindelijk eens op de sporen kunnen krijgen. Ik bedoel de nv Vlaamse Zeehavens. Ik wens u daar alle succes mee. Voor de zomer moet dat toch wel rond zijn.

Kiezen voor slimme logistiek is ook kiezen voor vlotte hinterlandverbindingen met prioritaire aandacht voor het Seine-Scheldeproject tussen Gent en Parijs, evenals de optimalisering van het Albertkanaal, noodzakelijk voor de betere afvoer van containers uit de havens van Antwerpen én Zeebrugge. Het is ook een kritische succesfactor om het Albertkanaal verder uit te bouwen tot een langgerekte binnenhaven, gespecialiseerd in slimme logistiek.

Minister, wij moeten minder babbelen en meer aanpakken in Vlaanderen. Of mevrouw Vogels parafraserend: minder blabla, meer vroem vroem. Ik dank u. (*Applaus bij Open Vld*)

De voorzitter: De heer de Kort heeft het woord.

De heer Dirk de Kort: Voorzitter, minister, onze fractie zou bij de bespreking van de beleidsnota Openbare Werken en Mobiliteit op een zevental punten willen focussen.

Het eerste is het Mobiliteitsplan. Onze fractie is tevreden met de toelichting en de goede bespreking. U hebt meer duidelijkheid gebracht over dat nieuwe plan. Het gaat over het herijken van een langetermijnmobiliteitsvisie. We zijn heel tevreden dat daarop zal worden ingezet, en dat het integrale Mobiliteitsplan zal worden onderbouwd met een degelijke monitoring van goede, recente, betrouwbare cijfers, en daaraan gekoppeld een gedegen analyse. Dat hebben we in de commissie al mogen meemaken met de bespreking van het dossier van de E313.

In onze met redenen omklede motie hebben we gevraagd dat bij het opstellen van het mobiliteitsplan ook zeker en vast de lokale besturen nauw worden betrokken. In de aanpak van een integraal en comodaal mobiliteitsplan is voor ons het STOP-principe het uitgangspunt.

Tijdens de vorige legislatuur hebben we met de vorige minister vaak discussies gevoerd over De Lijn. We zijn blij dat het debat hierover op een serene manier kan worden gevoerd. We zijn ook tevreden dat u de knelpunten niet uit de weg gaat. We kijken dan ook met een positieve ingesteldheid naar de toekomst.

Essentieel zijn beheersgegevens zoals reizigersaantallen, reizigerskilometers, kosten-dekkingsgraad, efficiëntie en efficiëntiemetingen. Die moeten op een meer realistische manier worden aangereikt, en op die manier als parameters worden gebruikt voor het

formuleren van de doelstellingen en voor het opstellen van de nieuwe beheersovereenkomst met De Lijn.

In de afgelopen jaren hebben we het al vaker gehad over een slimme kilometerheffing. In Nederland is de kogel eindelijk door de kerk. Het is nu belangrijk dat er verder werk wordt gemaakt van die maatregel voor vrachtwagens. Wat is ervoor nodig? Hoe kan het systeem werken, zodat het effectief vanaf 2013 haalbaar wordt? We mogen niet blijven palaveren, maar moeten dit concreet omzetten.

Cruciaal zal ook goede en duidelijke informatie zijn voor de ondernemers. De transportsector zal zeer goed moeten weten wat er staat te gebeuren, op welke manier hij als weggebruiker de kost kan verminderen. We pleiten dus voor een transparant systeem, zodat de weggebruiker weet dat hij met dit nieuwe systeem anders zal moeten betalen voor mobiliteit, om zich anders te verplaatsen.

Een min of meer aansluitende uitdaging is mobiliteit en klimaat. Emissies van het verkeer nemen in de totale CO₂-uitstoot een steeds groter wordende plaats in. Verkeer is de probleemsector. Vlaanderen moet daarin doen wat mogelijk is, want ook op het federale beleidsniveau moet dit worden aangepakt. Minister, samen met de minister van Klimaatbeleid Schauvliege en de minister van Financiën Muylers, moet u daar samen op inzetten, en met de Vlaamse Regering dringend werk maken van de hervorming en de vergroening van de verkeersbelastingen.

Voor elke vorm van transport is doorstroming belangrijk. Wij hebben uit de toelichting goed begrepen dat toegankelijkheid van de haveninfrastructuur met de sluisen een belangrijke prioriteit vormt. Ketenbeheer is een sleutelwoord in het logistieke bedrijf. Sluisen mogen geen bottlenecks zijn of worden. Voor ons is het in dat verband ook belangrijk dat op korte termijn de financiële regeling voor de bouw van een tweede zeesluis in het Antwerpse havengebied op de linkerscheldeoever tot stand wordt gebracht, waarbij dan dezelfde regeling kan worden toegepast voor de sluisprojecten voor de maritieme toegang van de havens van Gent en Zeebrugge, rekening houdend met de specificiteit van elke haven.

We zijn ook tevreden dat er wordt ingezet op veilige en verkeersleefbare infrastructuur, afgestemd op de huidige mobiliteitseisen, en dat er ook effectief werk wordt gemaakt van het onderhoud van het bestaande wegennet en wordt ingezet op de uitbouw van de missing links in het vervoersnet.

Wij hebben ook als parlement huiswerk. Wij moeten werk maken van de implementatie van de besluiten van de commissie-Berx en de commissie Speed. We merken tijdens de besprekingen dat er over de partijgrenzen heen een overduidelijke consensus groeit dat we moeten komen tot vereenvoudigde procedures en een wijzigende procescultuur bij de Vlaamse administraties.

Op die wijze, als we werk kunnen maken van een versnelling voor de belangrijke maatschappelijke infrastructuurprojecten, zijn we geen notarissen van wat in de samenleving gebeurt, maar leveren we bouwstenen voor Vlaanderen in Actie. Uiteraard zullen we deze beleidsnota mee steunen en zullen we straks de meerderheidsmotie goedkeuren. (*Applaus bij CD&V*)

De voorzitter: De heer Roegiers heeft het woord.

De heer Jan Roegiers: Voorzitter, minister, geachte leden, ik zal dezelfde structuur hanteren als bij mijn betoog van daarnet over de motie en de beleidsnota van de minister-president over Buitenlandse Aangelegenheden. Ik zal dus eerst iets zeggen over de beleidsnota in het algemeen en het vervolgens hebben over enkele punten die onze fractie belangrijk vindt in de motie van de meerderheid, wat niet betekent dat de andere punten onbelangrijk zouden zijn.

Minister, in het algemeen was uw beleidsnota er een met veel verbintenissen en voorstellen. Getuige daarvan is het feit dat u ons zeventig bladzijden hebt gegeven, terwijl eigenlijk

binnen het Vlaams Parlement was afgesproken dat het er maar veertig mochten zijn. Dat illustreert dat er erg veel in staat. Dat is meteen de zwakte en de sterkte van uw nota. We hebben het ook gezegd in de commissie: het is moeilijk om er de visie en de beleidsprioriteiten en -keuzes helder uit te halen. In die zin was het uitvoerige debat in de commissie, samen met de behandeling van het advies van de Mobiliteitsraad van Vlaanderen (MORA), verhelderend. Minister, ik wil u op de eerste plaats bedanken, maar ook de leden en de voorzitter van de commissie. We hebben ruim de tijd genomen. Ik denk dat echt alle aspecten aan bod zijn gekomen.

Dat het mobiliteitsbeleid in Vlaanderen voor grote uitdagingen staat, behoeft geen betoog. We reiken u graag de hand om samen die mobiliteitsuitdaging op een duurzame manier aan te gaan. Die duurzaamheid zien we onder meer geconcretiseerd in drie punten uit de motie, die we in het bijzonder willen belichten.

Het eerste punt is ook al aangehaald door de heer de Kort. Het gaat over het principe van stappers, trappers, openbaar vervoer en privévervoer (STOP). In uw beleidsnota was dat weliswaar een uitgangspunt, maar naarmate de nota vordert, raakt dat wat ondergesneeuwd. De thema's werden ook niet in de volgorde van dat STOP-principe behandeld. Het verheugt ons dus zeer dat de motie van de meerderheid met dat principe begint. Dat komt er natuurlijk ook door het goede debat in de commissie. We zullen er dus over waken dat dit principe consequent zal worden gehanteerd bij de keuzes die moeten worden gemaakt.

Ten tweede blijven verkeersveiligheid en verkeersleefbaarheid voor ons een topprioriteit. Vorige maand hebben we helaas kennis kunnen nemen van de nieuwe stijging van het aantal verkeersslachtoffers. We willen dat de inspanningen voor een verkeersveilig en verkeersleefbaar Vlaanderen niet afnemen. Het verzamelen van Vlaams statistisch materiaal is daarbij niet onbelangrijk. Met de leden van de meerderheid zullen we trouwens een voorstel van decreet indienen over een degelijke ongevalanalyse.

Ten derde – maar niet het minst – is er het aanbod qua openbaar vervoer. We weten dat er een moeilijke periode van besparingen op ons afkomt. Bovendien stelt ook het regeerakkoord dat de kostendekkingsgraad omhoog moet, zonder dat echter wordt ingeboet op comfort en dienstverlening. De motie is daar ook heel duidelijk in. We hopen dan ook dat Mobiliteitsvisie 2020 van De Lijn nog steeds het basisdocument mag zijn als het gaat over de verdere uitbouw van ons openbaarvervoerssysteem. Willen we de verkeersveiligheid en de verkeersleefbaarheid echt ernstig nemen, dan zal investeren in het openbaar vervoer en in de doorstroming en toegankelijkheid ervan cruciaal zijn en blijven.

Die aandachtspunten, die integraal zijn opgenomen in de motie, willen we absoluut naar voren schuiven. Uiteraard zullen we om die reden ook de motie van de meerderheid goedkeuren. *(Applaus bij de meerderheid)*

De voorzitter: Mevrouw Jans heeft het woord.

Mevrouw Lies Jans: Voorzitter, waarde collega's, eerst en vooral wil ik de minister bedanken voor de grondige uiteenzetting en bespreking van de beleidsnota Mobiliteit en Openbare Werken in de commissie. Ook de toelichting door de Mobiliteitsraad Vlaanderen was zeker een verrijking voor het debat, waarvoor dank.

Deze beleidsnota is een beleidsdocument dat ten volle de steun van de N-VA-fractie verdient. Graag ga ik er wat dieper op in en licht ik toe waarom onze fractie de meerderheidsmotie mee steunt.

Op dit ogenblik hebben we in Vlaanderen nog steeds te kampen met structurele congestie op essentiële assen van ons wegennet, met mobiliteitsproblemen in ons vervoersnet en met missing links. We moeten er dan ook alles aan doen om dit infarct op te lossen in functie van economische groei, maar ook in functie van mobiliteit voor allen, met het in acht nemen van de leefbaarheid voor de burger.

Gelukkig heeft deze beleidsnota de ambitie om ten volle, en evenwichtig, te blijven investeren in comodaliteit, waarbij dus geen enkele vervoersmodus over het hoofd wordt gezien. Uitgangspunt daarbij blijft een duurzaam mobiliteitsbeleid. Dit was al het uitgangspunt van het Mobiliteitsplan Vlaanderen, van het decreet van 2009 betreffende het mobiliteitsbeleid, van deze beleidsnota en van het nieuwe Mobiliteitsplan Vlaanderen dat de minister in de commissie aankondigde. Deze continuïteit is heel erg belangrijk.

Een ander uitgangspunt is de efficiëntie. Het is natuurlijk ten dele een gevolg van de budgettaire situatie van deze regering, maar het zoeken naar meer efficiëntie door de overheid en door alle andere betrokken actoren mag zeker niet alleen in dit budgettaire kader worden bekeken. Dit geldt bijvoorbeeld bij De Lijn, waar de kostendeckingsgraad omhoog zal moeten, maar dit geldt ook bij het zoeken naar en het gebruik van nieuwe technologieën, zoals het dynamisch verkeersmanagement en slimme verkeerslichten.

Ook essentieel voor ons bij het zoeken naar efficiëntiewinsten is monitoring. Uit de beleidsnota blijkt weer duidelijk het belang van cijfermateriaal op het vlak van mobiliteit en openbare werken, om het beleid te analyseren, te evalueren en bij te sturen waar nodig.

In het kader van de verkeersleefbaarheid en de verkeersveiligheid willen we – en dit is steeds een heel belangrijke vraag en eis van de N-VA geweest – dan ook zeker komen tot een Vlaamse verkeersongevallenanalyse en tot Vlaamse verkeersongevallenstatistieken. Zoals de heer Roegiers aankondigde, zal daar vanuit de meerderheid zeker binnen een aantal dagen een voorstel van decreet voor ingediend worden.

Tijdens de commissiebespreking was de oppositie soms kritisch over de veelheid van proefprojecten, studies en evaluaties. Mijn bedenking daarbij is dat men om nieuw beleid en nieuwe initiatieven op poten te zetten en oud beleid af te bouwen, niet over één nacht ijs gaat. De revolutie is niet aan ons en zeker niet aan mij besteed, ook niet op het vlak van het mobiliteitsbeleid. Nieuwe projecten worden terecht op kleine schaal bestudeerd, geïmplementeerd en getest. We zijn er zeker van dat over 5 jaar nieuwe initiatieven een volwaardig onderdeel van het Vlaams mobiliteitsbeleid zullen zijn. Daar zullen wij, als N-VA-fractie, overigens nauwgezet op toezien.

Collega's, het is natuurlijk moeilijk om uit een beleidsnota van meer dan 70 pagina's concrete initiatieven te pikken, maar toch wil ik nog enkele waardevolle elementen uit de meerderheidsmotie onder de aandacht brengen.

Als we spreken over comodaliteit, spreken we ook over het spoor, zowel voor personen als voor goederen. Het is daarom positief dat minister Crevits een Vlaamse spoorstrategie wil ontwikkelen. Op die manier zou Vlaanderen zelf klemtonen moeten kunnen leggen, zodat de projecten die voor Vlaanderen prioritair zijn, duidelijk benoemd worden in het nieuwe langetermijnsinvesteringsprogramma van de NMBS-groep. Dit geldt zowel voor goederenvervoer als voor personenvervoer. De verplaatsingsbehoefte studie van De Lijn kan ons ook iets leren over treinverkeer. Ik denk daarbij onder meer aan de ontsluiting van Limburg en van de Kempen.

We hebben het hier vorige week ook nog gehad over de problematiek van fijn stof. Wil een mobiliteitsbeleid sturend werken, dan heeft men het instrument van de fiscaliteit nodig. De verkeersbelastingen zullen vanaf 2011 eindelijk door Vlaanderen zelf geïnd worden. We juichen het toe dat de verkeersbelasting hervormd en vergoend zal worden. Ik meen ook dat daar in Vlaanderen een draagvlak voor bestaat.

Op langere termijn zullen we uiteraard opteren voor de slimste vorm van verkeersbelasting: de slimme kilometerheffing. Het mobiliteitsbeleid staat uiteraard niet op zich. Dat moet worden gecoördineerd met de minister van Leefmilieu maar ook met de minister van Financiën, Begroting en Ruimtelijke Ordening. Wij hebben er uiteraard alle vertrouwen in.

Gezien de beperkte spreektijd beperk ik me tot die punten. We zullen in de commissie hierop terugkomen. Ik kijk uit naar de boeiende debatten daar. *(Applaus bij de meerderheid)*

De voorzitter: De heer Watteeuw heeft het woord.

Ik verontschuldig me nogmaals voor het feit dat ik u die lange tocht heb laten ondernemen. U krijgt een extra minuut spreektijd.

De heer Filip Watteeuw: Voorzitter, ik kan een verzameling aanleggen van alle excuses die ik van u heb gekregen!

Minister, de heer van Rouveroy blijft u steeds maar Mega Mindy noemen. Ik heb de indruk dat het u op de zenuwen begint te werken. Ik hoop dat die ‘mega’ binnen een aantal jaren niet hoort bij de samenstellingen zoals ‘megaveel wegen’, ‘megaveel auto’s’ en ‘megafilés’.

Deze beleidsnota bevat wel veel interessante ideeën, maar wat ontbreekt, is een strategie om de overgang naar duurzame mobiliteitsvormen te maken. Ik sta met die kritiek niet alleen. Ook de Mobiliteitsraad van Vlaanderen (MORA) zegt dat er geen overkoepelende visie is en geen concrete engagementen inzake duurzaamheid. De MORA zegt ook dat onvoldoende wordt ingezet op mobiliteitsbeheersing en op mobiliteitsmanagement. Een aantal innovatieve projecten worden zelfs afgebouwd.

Er is zelfs meer: men kiest voor logistiek en extra weginfrastructuur. Dat betekent dat men niet voor duurzaamheid kiest. Men moet dus een tandje bijsteken, en daartoe dienen we een motie in. Daarin zitten drie elementen. Een: het is essentieel dat er een locatiebeleid wordt gevoerd om de afstemming van mobiliteit op ruimtelijke ordening te verzekeren en zo de congestie en bereikbaarheidsproblemen aan te pakken. Woon- en werkplaatsen moeten op elkaar worden afgestemd. Er is nood aan een mix van activiteiten. Projectontwikkelingen moeten aansluiten bij een multimodale vervoersnetwerk. Dat is de basis, en dat vinden we in de beleidsnota niet terug. De MORA vindt dat ook: “Aan de afstemming van de mobiliteitsinvesteringen op de ruimtelijke ontwikkelingen en de milieu-uitdagingen wordt onvoldoende aandacht besteed.” Dat is duidelijke taal.

Het tweede punt gaat over het openbaar vervoer, en meerbepaald over De Lijn. Ik kan enkel vaststellen dat De Lijn moet besparen, en zo zullen we die duurzame mobiliteit niet realiseren. Collega’s van sp.a, nu al wordt de dienstverlening van De Lijn ingeperkt. Vanaf 15 februari zal De Lijn in Oost-Vlaanderen tegen een verminderde frequentie rijden. Inzake De Lijn moet men ambitieuzer zijn. Er zijn meer inspanningen nodig. De Lijn zou eigenlijk een soort van regisseur van de duurzame mobiliteit moeten worden, en dus meer zijn dan een maatschappij die vervoer aanbiedt. De Mobiliteitsvisie De Lijn 2020 moet niet, zoals u het zegt, een vage leidraad zijn, maar integraal worden uitgevoerd.

Ten slotte is er het derde punt: duurzame mobiliteit betekent ook dat men op een offensieve manier leefbaarheid en bereikbaarheid aan elkaar zal koppelen. Daarom is het onbegrijpelijk dat de regering blijft investeren in de zogenaamde ‘supertrucks’, in de kleine luchthavens, in de grote weginfrastructuur en in de logistiek. Onze motie probeert er dus voor te zorgen dat mobiliteit en ruimtelijke ordening op elkaar worden afgestemd, het openbaar vervoer de rol krijgt die het moet krijgen en het mobiliteitsbeleid ook met leefbaarheid rekening houdt. *(Applaus bij Groen!)*

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Minister, we hebben hier in december begrotings-besprekingen gehouden, en toen was het al duidelijk dat u een heel andere koers wilt varen met het openbaar vervoer. U hebt begrepen dat het niet van belang is om veel openbaarvervoersaanbod te creëren, maar wel om een efficiënt openbaarvervoersaanbod te creëren.

Uw eerste acties ter zake zijn dan ook niet onopgemerkt gebleven. Zo zullen we binnen enige tijd voor het eerst in de geschiedenis van de organisatie van het openbaar vervoer zicht

krijgen op het concrete aantal reizigers dat zich op elke lijn verplaatst. Dat is niet onbelangrijk, want een verhoging van het aantal reizigers was steeds een argument om een verhoogde dotatie te vragen. Of die dotatie altijd doeltreffend was, is wel een ander paar mouwen. Ook het debat over de benchmarking en het verplaatsingsgedrag van de reiziger heeft duidelijk gemaakt dat vooral de huidige kostendekkingsgraad van De Lijn omhoog moet.

Dat veranderingen voor heel wat onrust zorgen bij het personeel van De Lijn, is logisch. Zaak is om vooral heel goed te communiceren en het personeel van De Lijn bij alle beslissingen te betrekken.

We hebben vorige week in de commissie een discussie gevoerd over de bijkomende besparingsplannen van De Lijn. Besparen betekent niet alleen de bussen minder laten rijden en de chauffeur wat meer aan de kant zetten, want dan krijgen we natuurlijk het legebussen-syndroom. Het is niet te verantwoorden dat chauffeurs meer dan 50 kilometer met een lege bus rondrijden en meer dan 3 uur geen klanten vervoeren op een totale dienstuitvoering van 8 uur en 15 minuten. Dan zijn we niet goed bezig. U liet evenwel verstaan dat de invoering van twee nieuwe softwareprogramma's zulke mistoestanden moet tegengaan. Ik hoop daar heel snel de resultaten van te kunnen zien.

Ik moet wel zeggen dat u in deze beleidsnota bijzonder karig bent gebleven op het vlak van de veiligheid op het openbaar vervoer. Veel gevallen van agressie hebben ertoe geleid dat de vorige Vlaamse Regering het veiligheidsplan van De Lijn moest actualiseren en versterken. Zet u het beleid van de vorige minister voor Mobiliteit voort, of geeft u er nog eigen accenten aan? Zult u bijvoorbeeld de geplaatste camera's beter laten monitoren? Als je camera's hebt, moet je immers ook toekijken of er geen ongeregelheden gebeuren. Zullen er nog bijkomende camera's worden geplaatst?

Niet alleen veiligheid op het openbaar vervoer, ook verkeersveiligheid zal tijdens uw beleidsperiode een prioriteit moeten zijn. Terecht, want België haalde de slechtste cijfers inzake verkeersveiligheid van heel West-Europa, en tot nader order maakt Vlaanderen jammer genoeg nog deel uit van België. Nederland telt zelfs 50 procent minder verkeersdoden dan België. Het moet dan ook duidelijk zijn dat Vlaanderen inzake verkeersveiligheid een tandje zal moeten bijsteken. Daarom verbaast het me zo, minister, dat het Vlaamse Verkeersveiligheidsplan niet als basis voor uw verkeersveiligheidsbeleid wordt aangeduid. Maar we zullen daar binnenkort nog grondig over debatteren in de commissie.

Om een goede mobiliteit te creëren, is er ook een kentering nodig inzake Openbare Werken. U zult nog een grote inhaalbeweging moeten doen om de achterstand aan investeringen in infrastructuur ongedaan te maken. Uw eerste aanpak om de N-wegen in Vlaanderen een grondig onderhoud te geven, is zeer lovenswaardig. Ik ben ervan overtuigd dat ook de lokale besturen die een N-weg door hun gemeente hebben lopen, daar zeer tevreden mee zullen zijn. Deze N-wegen hebben het immers jarenlang met heel wat oplapwerk moeten doen. Dat zien we nu ook aan de massale schade die we overal in Vlaanderen kunnen vaststellen na de aanhoudende vrieskou. Maar ook hier is de toestand op sommige wegen momenteel zeer ernstig – denk maar aan de E313 – zodat onmiddellijke herstelwerken noodzakelijk zijn.

In uw strategische doelstelling wilt u tot een vlot en veilig verkeer komen door het wegennet optimaal te benutten. Voor ons is het duidelijk dat er naast het legebussensyndroom ook zoiets bestaat als het legebusbanensyndroom. Zowat elke partij heeft al voorstellen ingediend om het gebruik van de vrije busbanen efficiënter te maken, door bepaalde reizigersgroepen ook gebruik te laten maken van de vrije busbaan. Dat blijkt echter de bevoegdheid te zijn van de federale regering. Ook hier zou het beter zijn dat Vlaanderen zijn eigen vervoersbeleid en mobiliteitsbeleid kan regelen. Je kunt de wegen in Vlaanderen toch moeilijk vergelijken met die in Wallonië? Zodoende blijft het weerom afwachten welke beslissingen de federale regering neemt.

We willen u met aandrang vragen om intussen een grondig onderzoek te voeren naar het gebruik van de vrije busbanen. Welke busbanen worden voldoende gebruikt om ze te handhaven, en waar halen de vrije busbanen onvoldoende capaciteit en kan deze rijweg worden teruggegeven aan het verkeer? Dat is het wegennet optimaal benutten.

Ik durf te hopen dat de rustige vastheid niet uw beleidslijn wordt voor deze legislatuur, maar dat uw beleid een creatieve oefening zal zijn om het mobiliteitsbeleid in Vlaanderen vooral beter en efficiënter te sturen (*Applaus bij het Vlaams Belang*)

De voorzitter: De heer Reekmans heeft het woord. (*Opmerkingen bij de heer Carl Decaluwe*)

De heer Peter Reekmans: Voorzitter, ondervoorzitter, minister, collega's, uw beleidsnota is een mooi en interessant werkstuk dat een uitstekend overzicht geeft van alle plannen die u de komende periode voor mobiliteit en openbare werken hebt. Maar, het zijn vooral plannen: plannen op de tekenplank, plannen in de pijplijn, plannen die al jaren zijn aangekondigd maar slechts gedeeltelijk zijn uitgewerkt. Ik denk dan aan de zwarte punten die verder afgewerkt moeten worden en aan de missing links. Verder staan er ook plannen op de helling zoals de Oosterweelverbinding. Tot slot zijn er de trage plannen in wording voor onder andere de optimalisering van de Brusselse ring.

Vandaag is er een nieuw plan dat dus nog niet in uw beleidsnota staat: een interregionaal overleg met de Brusselse regio om het vervoer op elkaar af te stemmen. Tijdens een vorige legislatuur is er ook eens zo'n interregionaal overleg geweest over tewerkstelling. Daar was toen heel veel tamtam rond, maar er is maar weinig gebeurd.

Investeren in mobiliteit en openbare werken zou moeten leiden tot een vlottere, veiligere en duurzamere mobiliteit in Vlaanderen. Maar ondanks de zware fiscale en parafiscale aderlatingen staan Vlamingen vandaag stil. Deze regering pakt graag uit met ViA en wenst ons land uit te bouwen tot de logistieke draaischijf van Europa. Hoe u dit rijmt met de huidige vierkant draaiende mobiliteit, is voor LDD een echt mysterie. Ik wil een aantal concrete punten bespreken die wij missen in het huidige plan. We hebben geen motie ingediend. In de commissie is de voorbije maanden het debat gevoerd.

Het wegverkeer dat het grootste deel van onze mobiliteit voor zijn rekening neemt, staat stil en zoekt daardoor sluipwegen om aan de files te ontkomen. Het is het voorwerp van een steeds groeiend aantal verliesuren die vertaald worden in kosten voor de economie en ecologie.

De zwakke gebruiker wacht al jaren op de realisatie van fietspaden die er vaak gevaarlijk bij liggen, hoewel daarvoor in aanzienlijke budgetten werd voorzien. De voorbije jaren was er zelfs 350 miljoen euro gereserveerd waarvan 265 miljoen euro niet werd gebruikt. Slechts 23 procent van de 11.000 kilometers fietsnetwerk is momenteel volledig in orde.

De wegen liggen er vandaag belabberd, zeg maar schandalig bij. De gaten in de wegen zijn op veel plaatsen niet meer te tellen. Sinds we meer inzicht kregen in de handel en wandel van sommige ambtenaren van het Agentschap Wegen en Verkeer, is dat niet verwonderlijk. Het is hoog tijd dat de kwaliteit van de werken wordt gecontroleerd door een onafhankelijk instituut en niet langer door een instantie zoals COPRO waarvan de helft van de raad van bestuur bestaat uit aannemers die de werken uitvoeren, en de andere helft uit de ambtenaren die de werken controleren.

Het departement Mobiliteit was lange tijd in handen van sp.a. en heeft zichzelf steeds voorgelogen dat openbaar vervoer de oplossing betekende voor de mobiliteitsproblemen. De budgetten werden de voorbije jaren verdrievoudigd, maar ondanks 1 miljard euro per jaar werd het fileprobleem niet opgelost.

Hoeveel automobilisten schakelden sinds die verdriedubbeling over op het openbaar vervoer? De fameuze basismobiliteit werd aanbeden als een gouden kalf, maar men maakte er geen

kosten-batenanalyse van. De plannen voor 2020 van De Lijn vormen nu een diamanten kalf, maar het antwoord op de vraag of ze een efficiënt antwoord bieden voor de reële mobiliteitsbehoefte van burgers en bedrijven, is twijfelachtig. LDD is voorstander van een efficiënt openbaar vervoer, maar is tegen plannen waarbij bus, tram en trein trachten om elkaar vliegen af te vangen.

In een recente wetenschappelijke studie bogen wetenschappers van de K.U.Leuven en B-Mobile zich over het fileprobleem in ons land. Een van de aangesneden items is de vrije busbanen. De Vlaamse overheid engageert zich om jaarlijks 25 kilometer vrije busbaan extra te creëren. De wetenschappers stellen zich terecht de vraag waarom een maatregel als een busbaan als een beleidsdoel wordt ingeschreven.

U wilt de files oplossen door middel van een kilometerheffing. De automobilisten, die nu al 13 miljard euro per jaar ophoesten, moeten weerom het gelag betalen. In plaats van de wegcapaciteit uit te breiden of te optimaliseren, hoopt u dat een aantal automobilisten de weg zullen verlaten omdat ze voor elke kilometer extra mogen betalen. U tracht hun wijs te maken dat ze gemiddeld niet meer zullen betalen dan vandaag. Maar we weten beter: de staat hervormt nooit een belasting om minder te ontvangen.

LDD waakt over de correcte en zinvolle besteding van de belastingcenten van de burger. Een vlotte, veilige en betaalbare mobiliteit is voor ons een speerpunt. Wij verwachten dat u meer realiteitszin aan de dag zult leggen en tegemoetkomt aan de echte mobiliteitsnoden van burgers en bedrijven, en dat u dat doet met meer dan plannen. (*Applaus bij LDD*)

De voorzitter: Vraagt nog iemand het woord? (*Neen*)

De bespreking is gesloten.

Wij zullen straks de hoofdelijke stemmingen over de met redenen omklede moties houden.

■

VLAAMSE TOEZICHTCOMMISSIE VOOR HET ELEKTRONISCHE BESTUURLIJKE GEGEVENSVERKEER

Aanstelling van de voorzitter

De voorzitter: Dames en heren, in de plenaire vergadering van 17 december 2009 heeft het Vlaams Parlement de volgende leden en plaatsvervangende leden van de Vlaamse toezichtcommissie voor het elektronische bestuurlijke gegevensverkeer aangesteld:

leden:

de heren Willem Debeuckelaere, Frank Robben en Frank Schuermans uit de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, de heer Hans Graux als jurist, de heer Marc Nyssen als informaticus en de heer Geert Mareels als persoon die beroepservaring kan voorleggen in het beheer van persoonsgegevens;

plaatsvervangende leden:

mevrouw Anne Vander Donckt en de heren Peter Poma en Rudy Trogh uit de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer, de heer Frankie Schram als jurist, de heer Serge Vermeir als informaticus en de heer Marc Vael als persoon die beroepservaring kan voorleggen in het beheer van persoonsgegevens.

Bij brief van 28 januari 2010 deelt de heer Willem Debeuckelaere mee dat hij onder de leden uit de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer de kandidaat-voorzitter is.

Vraagt iemand daaromtrent het woord? (*Neen*)

Dan verklaar ik de heer Willem Debeuckelaere aangesteld tot voorzitter van de Vlaamse toezichtcommissie voor het elektronische bestuurlijke gegevensverkeer.

■

ONTWERP VAN DECREET tot wijziging van het decreet van 23 februari 1994 inzake de infrastructuur voor persoonsgebonden aangelegenheden – 113 (2009) – Nrs. 1 tot 3

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet.

Stemming nr. 1

Ziehier het resultaat:

109 leden hebben aan de stemming deelgenomen;

79 leden hebben ja geantwoord;

7 leden hebben neen geantwoord;

23 leden hebben zich onthouden.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet aan. Het zal aan de Vlaamse Regering ter bekrachtiging worden overgezonden.

Mevrouw Werbrouck heeft het woord.

Mevrouw Ulla Werbrouck: Ik heb voor nu en alle volgende stemmingen een stemafpraak met mevrouw Martine Fournier.

De voorzitter: De heer Tommelein heeft het woord.

De heer Bart Tommelein: Ik heb voor nu en alle volgende stemmingen een stemafpraak met mevrouw Tinne Rombouts.

De voorzitter: De heer Keulen heeft het woord.

De heer Marino Keulen: Ik heb voor deze en waarschijnlijk ook de volgende vergadering een stemafpraak met mevrouw Sonja Claes.

De voorzitter: Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw Mieke Vogels: Ik heb voor één keer een stemafpraak met de heer Sauwens.

■

ONTWERP VAN DECREET houdende instemming met het verdrag van de Raad van Europa inzake de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik, opgemaakt in Lanzarote op 25 oktober 2007 – 135 (2009-2010) – Nrs. 1 en 2

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over het ontwerp van decreet.

Stemming nr. 2

Ziehier het resultaat:

109 leden hebben aan de stemming deelgenomen;

109 leden hebben ja geantwoord.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet aan. Het zal aan de Vlaamse Regering ter bekrachtiging worden overgezonden.

■

MET REDENEN OMKLEDE MOTIE van de heren Frank Creyelman, Karim Van Overmeire en Christian Verougstraete tot besluit van de in commissie besproken beleidsnota Buitenlands Beleid, Internationaal Ondernemen en Ontwikkelings-samenwerking 2009-2014 – 195 (2009-2010) – Nr. 2

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over de met redenen omklede motie.

Stemming nr. 3

Ziehier het resultaat:

109 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
23 leden hebben ja geantwoord;
84 leden hebben neen geantwoord;
2 leden hebben zich onthouden.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement de met redenen omklede motie niet aan.

■

MET REDENEN OMKLEDE MOTIE van de heren Christian Verougstraete, Karim Van Overmeire en Frank Creyelman tot besluit van de in commissie besproken beleidsnota Buitenlands Beleid, Internationaal Ondernemen en Ontwikkelings-samenwerking 2009-2014 – 195 (2009-2010) – Nr. 3

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over de met redenen omklede motie.

Stemming nr. 4

Ziehier het resultaat:

109 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
18 leden hebben ja geantwoord;
85 leden hebben neen geantwoord;
6 leden hebben zich onthouden.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement de met redenen omklede motie niet aan.

■

MET REDENEN OMKLEDE MOTIE van de dames Fientje Moerman en Ann Brusseel en de heren Bart Tommelein, Marnic De Meulemeester en Sven Gatz tot besluit van de in commissie besproken beleidsnota Buitenlands Beleid, Internationaal Ondernemen en Ontwikkelingssamenwerking 2009-2014 – 195 (2009-2010) – Nr. 4

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over de met redenen omklede motie.

Stemming nr. 5

Ziehier het resultaat:

110 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
21 leden hebben ja geantwoord;
79 leden hebben neen geantwoord;
10 leden hebben zich onthouden.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement de met redenen omklede motie niet aan.

■

MET REDENEN OMKLEDE MOTIE van mevrouw Sabine Poleyn en de heren Paul Delva, Johan Verstreken, Marc Hendrickx, Matthias Diependaele en Jan Roegiers tot besluit van de in commissie besproken beleidsnota Buitenlands Beleid, Internationaal Ondernemen en Ontwikkelingssamenwerking 2009-2014 – 195 (2009-2010) – Nr. 5

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over de met redenen omklede motie.

Stemming nr. 6

Ziehier het resultaat:

110 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
61 leden hebben ja geantwoord;
7 leden hebben neen geantwoord;
42 leden hebben zich onthouden.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement de met redenen omklede motie aan. Ze zal aan de Vlaamse Regering worden overgezonden.

■

MET REDENEN OMKLEDE MOTIE van de heren Sas van Rouveroij en Marino Keulen, mevrouw Annick De Ridder en de heren Jean-Jacques De Gucht en Sven Gatz tot besluit van de in commissie besproken beleidsnota Mobiliteit en Openbare Werken 2009-2014 – 217 (2009-2010) – Nr. 2

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over de met redenen omklede motie.

Stemming nr. 7

Ziehier het resultaat:

110 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
16 leden hebben ja geantwoord;
68 leden hebben neen geantwoord;
26 leden hebben zich onthouden.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement de met redenen omklede motie niet aan.

■

MET REDENEN OMKLEDE MOTIE van mevrouw Karin Brouwers, de heer Dirk de Kort, mevrouw Griet Smaers, de heren Bart Martens en Jan Roegiers en de dames Lies Jans en Sophie De Wit tot besluit van de in commissie besproken beleidsnota Mobiliteit en Openbare Werken 2009-2014 – 217 (2009-2010) – Nr. 3

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over de met redenen omklede motie.

Stemming nr. 8

Ziehier het resultaat:

110 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
61 leden hebben ja geantwoord;
12 leden hebben neen geantwoord;
37 leden hebben zich onthouden.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement de met redenen omklede motie aan. Ze zal aan de Vlaamse Regering worden overgezonden.

■

MET REDENEN OMKLEDE MOTIE van de heren Filip Watteeuw en Dirk Peeters tot besluit van de in commissie besproken beleidsnota Mobiliteit en Openbare Werken 2009-2014 – 217 (2009-2010) – Nr. 4

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over de met redenen omklede motie.

Stemming nr. 9

Ziehier het resultaat:

110 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
6 leden hebben ja geantwoord;
103 leden hebben neen geantwoord;
1 lid heeft zich onthouden.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement de met redenen omklede motie niet aan.

■

ACTUALITEITSMOTIE van de heer Luckas Van Der Taelen en mevrouw Ann Brusseel tot besluit van het op 3 februari 2010 in plenaire vergadering gehouden actualiteitsdebat over de mogelijke bijdrage vanuit de Vlaamse bevoegdheden aan de aanpak van de leefbaarheids- en veiligheidsproblematiek in Brussel – 354 (2009-2010) – Nr. 1

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over de actualiteitsmotie.

De heer Van Der Taelen heeft het woord.

De heer Luckas Van Der Taelen: Er staat een kleine fout in de motie. Bij het vierde streepje staat er ‘de stad Brussel’, maar dat moet gewoon Brussel zijn. Het gaat dus niet over ‘1000 Brussel’ maar over het gewest.

De voorzitter: Begin van de stemming.

Stemming nr. 10

Ziehier het resultaat:

108 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
44 leden hebben ja geantwoord;
59 leden hebben neen geantwoord;
5 leden hebben zich onthouden.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement de actualiteitsmotie niet aan.

De heer Watteeuw heeft het woord.

De heer Filip Watteeuw: Voorzitter, ik wil mijn onthouding verklaren. Groen! en Open Vld hebben een constructieve motie ingediend. We dachten dat het een mooi signaal zou zijn aan Brussel als ze over meerderheid en oppositie heen zou kunnen worden gesteund. Ik vind het erg jammer dat de kleinste meerderheidspartij zich daar voor heeft gelegd en dit onmogelijk heeft gemaakt. (*Applaus bij Open Vld en Groen!*)

■

ACTUALITEITSMOTIE van de heren Erik Arckens en Joris Van Hauthem en de dames An Michiels en Gerda Van Steenberge tot besluit van het op 3 februari 2010 in plenaire vergadering gehouden actualiteitsdebat over de mogelijke bijdrage vanuit de Vlaamse bevoegdheden aan de aanpak van de leefbaarheids- en veiligheidsproblematiek in Brussel – 355 (2009-2010) – Nr. 1

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over de actualiteitsmotie.

Stemming nr. 11

Ziehier het resultaat:

108 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
23 leden hebben ja geantwoord;
66 leden hebben neen geantwoord;
19 leden hebben zich onthouden.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement de actualiteitsmotie niet aan.

■

ACTUALITEITSMOTIE van de heer Boudewijn Bouckaert tot besluit van het op 3 februari 2010 in plenaire vergadering gehouden actualiteitsdebat over de mogelijke bijdrage vanuit de Vlaamse bevoegdheden aan de aanpak van de leefbaarheids- en veiligheidsproblematiek in Brussel – 356 (2009-2010) – Nr. 1

Hoofdelijke stemming

De voorzitter: Dames en heren, aan de orde is de hoofdelijke stemming over de actualiteitsmotie.

Stemming nr. 12

Ziehier het resultaat:

109 leden hebben aan de stemming deelgenomen;
23 leden hebben ja geantwoord;
68 leden hebben neen geantwoord;
18 leden hebben zich onthouden.

Dientengevolge neemt het Vlaams Parlement de actualiteitsmotie niet aan.

■

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter: Dames en heren, hiermee zijn we aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor vandaag.

We komen opnieuw bijeen op woensdag 10 februari om 14 uur.

Geen bezwaar? (*Instemming*)

De vergadering is gesloten.

– *De vergadering wordt gesloten om 19.07 uur.*

■

BIJLAGEN

Aanwezigheden

Aanwezig

Filip Anthuenis, Erik Arckens, Robrecht Bothuyne, Boudewijn Bouckaert, Karin Brouwers, Ann Brusseel, Agnes Bruyninckx-Vandenhoudt, Karlos Callens, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Vera Celis, Patricia Ceysens, Lode Ceysens, Griet Coppé, Frank Creyelman, John Crombez, Philippe De Coene, Jean-Jacques De Gucht, Irina De Knop, Dirk de Kort, Kurt De Loor, Marnic De Meulemeester, Jos De Meyer, Annick De Ridder, Mia De Vits, Gwenny De Vroe, Patricia De Waele, Bart De Wever, Sophie De Wit, Carl Decaluwe, Johan Deckmyn, Kathleen Deckx, Tom Dehaene, Lieven Dehandschutter, Paul Delva, Mark Demesmaeker, Matthias Diependaele, Marijke Dillen, Jan Durnez, Tine Eerlingen, Cindy Franssen, Sven Gatz, Caroline Gennez, Danielle Godderis-T'Jonck, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Marc Hendrickx, Liesbeth Homans, Michèle Hostekint, Pieter Huybrechts, Yamila Idrissi, Lies Jans, Vera Jans, Patrick Janssens, Ward Kennes, Marino Keulen, Jan Laurys, Marcel Logist, Chokri Mahassine, Bart Martens, Katleen Martens, Elisabeth Meuleman, An Michiels, Fientje Moerman, Dirk Peeters, Lydia Peeters, Fatma Pehlivan, Jan Penris, Jan Peumans, Sabine Poleyn, Peter Reekmans, Els Robeyns, Jan Roegiers, Hermes Sanctorum, Johan Sauwens, Katrien Schryvers, Herman Schueremans, Willy Segers, Stefaan Sintobin, Griet Smaers, Helga Stevens, Felix Strackx, Erik Tack, Valerie Taeldeman, Bart Tommelein, Güler Turan, Marc Van de Vijver, Marleen Van den Eynde, Koen Van den Heuvel, Vera Van der Borgh, Luckas Van Der Taelen, Kris Van Dijck, Christian Van Eyken, Joris Van Hauthem, Bart Van Malderen, Dirk Van Mechelen, Karim Van Overmeire, Eric Van Rompuy, Sas van Rouveroij, Gerda Van Steenberge, Mercedes Van Volcem, Wilfried Vandaele, Marc Vanden Bussche, Frank Vandenbroucke, Marleen Vanderpoorten, Peter Vanvelthoven, Lode Vereeck, Jan Verfaillie, Christian Verougstraete, Johan Verstreken, Jurgen Verstrepen, Mieke Vogels, Filip Watteuw, Ulla Werbrouck, Wim Wienen, Veli Yüksel

Afwezig met kennisgeving

Peter Gysbrechts, Ivan Sabbe: Ambtsverplichtingen;

Martine Fournier: Familieverplichtingen;

Sonja Claes, Chris Janssens, Tinne Rombouts: Gezondheidsredenen.

Afwezig zonder kennisgeving

Filip Dewinter, Linda Vissers

■

Individuele stemmingen Vlaamse Volksvertegenwoordigers

Stemming nr.1:

JA-stemmen:

Erik Arckens, Robrecht Bothuyne, Karin Brouwers, Agnes Bruyninckx-Vandenhoudt, Ludwig Caluwé, Vera Celis, Lode Ceysens, Griet Coppé, Frank Creyelman, John Crombez, Philippe De Coene, Dirk de Kort, Kurt De Loor, Jos De Meyer, Mia De Vits, Bart De Wever, Sophie De Wit, Carl Decaluwe, Johan Deckmyn, Kathleen Deckx, Tom Dehaene, Lieven Dehandschutter, Paul Delva, Mark Demesmaeker, Matthias Diependaele, Marijke Dillen, Jan Durnez, Tine Eerlingen, Cindy Franssen, Caroline Gennez, Danielle Godderis-T'Jonck, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Marc Hendrickx, Liesbeth Homans, Michèle Hostekint, Pieter Huybrechts, Yamila Idrissi, Lies Jans, Vera Jans, Patrick Janssens, Ward Kennes, Jan Laurys, Marcel Logist, Chokri Mahassine, Bart Martens, Katleen Martens, An Michiels, Fatma Pehlivan, Jan Penris, Jan Peumans, Sabine Poleyn, Els Robeyns, Jan Roegiers, Katrien Schryvers, Willy Segers, Stefaan Sintobin, Griet Smaers, Helga Stevens, Felix Strackx, Erik Tack, Valerie Taeldeman, Güler Turan, Marc Van de Vijver, Marleen Van den Eynde, Koen

Van den Heuvel, Kris Van Dijck, Joris Van Hauthem, Bart Van Malderen, Karim Van Overmeire, Gerda Van Steenberge, Wilfried Vandaele, Frank Vandenbroucke, Peter Vanvelthoven, Jan Verfaillie, Christian Verougstraete, Johan Verstreken, Wim Wienen, Veli Yüksel

NEEN-stemmen:

Bart Caron, Elisabeth Meuleman, Dirk Peeters, Hermes Sanctorum, Luckas Van Der Taelen, Christian Van Eyken, Filip Watteeuw

ONTHOUDINGEN:

Filip Anthuenis, Boudewijn Bouckaert, Ann Brusseel, Jean-Jacques De Gucht, Irina De Knop, Gwenny De Vroe, Patricia De Waele, Sven Gatz, Marino Keulen, Fientje Moerman, Lydia Peeters, Peter Reekmans, Herman Schueremans, Bart Tommelein, Vera Van der Borgh, Dirk Van Mechelen, Sas van Rouveroij, Mercedes Van Volcem, Marc Vanden Bussche, Marleen Vanderpoorten, Lode Vereeck, Mieke Vogels, Ulla Werbrouck

■

Stemming nr.2:

JA-stemmen:

Filip Anthuenis, Erik Arckens, Robrecht Bothuyne, Boudewijn Bouckaert, Karin Brouwers, Ann Brusseel, Agnes Bruyninckx-Vandenhoudt, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Vera Celis, Lode Ceyskens, Griet Coppé, Frank Creyelman, John Crombez, Philippe De Coene, Jean-Jacques De Gucht, Irina De Knop, Dirk de Kort, Kurt De Loor, Jos De Meyer, Mia De Vits, Gwenny De Vroe, Patricia De Waele, Bart De Wever, Sophie De Wit, Carl Decaluwe, Johan Deckmyn, Kathleen Deckx, Tom Dehaene, Lieven Dehandschutter, Paul Delva, Mark Demesmaeker, Matthias Diependaele, Marijke Dillen, Jan Durnez, Tine Eerlingen, Cindy Franssen, Sven Gatz, Caroline Gennez, Danielle Godderis-T'Jonck, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Marc Hendrickx, Liesbeth Homans, Michèle Hostekint, Pieter Huybrechts, Yamila Idrissi, Lies Jans, Vera Jans, Patrick Janssens, Ward Kennes, Marino Keulen, Jan Laurys, Marcel Logist, Chokri Mahassine, Bart Martens, Katleen Martens, Elisabeth Meuleman, An Michiels, Fientje Moerman, Dirk Peeters, Lydia Peeters, Fatma Pehlivan, Jan Penris, Jan Peumans, Sabine Poleyn, Peter Reekmans, Els Robeyns, Jan Roegiers, Hermes Sanctorum, Katrien Schryvers, Herman Schueremans, Willy Segers, Stefaan Sintobin, Griet Smaers, Helga Stevens, Felix Strackx, Erik Tack, Valerie Taldeman, Bart Tommelein, Güler Turan, Marc Van de Vijver, Marleen Van den Eynde, Koen Van den Heuvel, Vera Van der Borgh, Luckas Van Der Taelen, Kris Van Dijck, Christian Van Eyken, Joris Van Hauthem, Bart Van Malderen, Dirk Van Mechelen, Karim Van Overmeire, Sas van Rouveroij, Gerda Van Steenberge, Mercedes Van Volcem, Wilfried Vandaele, Marc Vanden Bussche, Frank Vandenbroucke, Marleen Vanderpoorten, Peter Vanvelthoven, Lode Vereeck, Jan Verfaillie, Christian Verougstraete, Johan Verstreken, Mieke Vogels, Filip Watteeuw, Ulla Werbrouck, Wim Wienen, Veli Yüksel

■

Stemming nr.3:

JA-stemmen:

Erik Arckens, Boudewijn Bouckaert, Agnes Bruyninckx-Vandenhoudt, Frank Creyelman, Patricia De Waele, Johan Deckmyn, Marijke Dillen, Pieter Huybrechts, Katleen Martens, An Michiels, Jan Penris, Peter Reekmans, Stefaan Sintobin, Felix Strackx, Erik Tack, Marleen Van den Eynde, Joris Van Hauthem, Karim Van Overmeire, Gerda Van Steenberge, Marc Vanden Bussche, Lode Vereeck, Christian Verougstraete, Wim Wienen

NEEN-stemmen:

Filip Anthuenis, Robrecht Bothuyne, Karin Brouwers, Ann Brusseele, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Vera Celis, Lode Ceyskens, Griet Coppé, John Crombez, Philippe De Coene, Jean-Jacques De Gucht, Irina De Knop, Dirk de Kort, Kurt De Loor, Jos De Meyer, Mia De Vits, Gwenny De Vroe, Bart De Wever, Sophie De Wit, Carl Decaluwe, Kathleen Deckx, Tom Dehaene, Lieven Dehandschutter, Paul Delva, Mark Demesmaeker, Matthias Diependaele, Jan Durnez, Tine Eerlingen, Cindy Franssen, Sven Gatz, Caroline Gennez, Danielle Godderis-T'Jonck, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Marc Hendrickx, Liesbeth Homans, Michèle Hostekint, Yamila Idrissi, Lies Jans, Vera Jans, Patrick Janssens, Ward Kennes, Jan Laurys, Marcel Logist, Chokri Mahassine, Bart Martens, Elisabeth Meuleman, Fientje Moerman, Dirk Peeters, Lydia Peeters, Fatma Pehlivan, Jan Peumans, Sabine Poleyn, Els Robeyns, Jan Roegiers, Hermes Sanctorum, Katrien Schryvers, Herman Schueremans, Willy Segers, Griet Smaers, Helga Stevens, Valerie Taeldeman, Bart Tommelein, Güler Turan, Marc Van de Vijver, Koen Van den Heuvel, Vera Van der Borcht, Luckas Van Der Taelen, Kris Van Dijck, Christian Van Eyken, Bart Van Malderen, Dirk Van Mechelen, Sas van Rouveroij, Mercedes Van Volcem, Wilfried Vandaele, Frank Vandenbroucke, Marleen Vanderpoorten, Peter Vanvelthoven, Jan Verfaillie, Johan Verstreken, Mieke Vogels, Filip Watteeuw, Veli Yüksel

ONTHOUDINGEN:

Marino Keulen, Ulla Werbrouck

■

Stemming nr.4:

JA-stemmen:

Erik Arckens, Agnes Bruyninckx-Vandenhoudt, Frank Creyelman, Johan Deckmyn, Marijke Dillen, Pieter Huybrechts, Katleen Martens, An Michiels, Jan Penris, Stefaan Sintobin, Felix Strackx, Erik Tack, Marleen Van den Eynde, Joris Van Hauthem, Karim Van Overmeire, Gerda Van Steenberge, Christian Verougstraete, Wim Wienen

NEEN-stemmen:

Filip Anthuenis, Robrecht Bothuyne, Karin Brouwers, Ann Brusseele, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Vera Celis, Lode Ceyskens, Griet Coppé, John Crombez, Philippe De Coene, Jean-Jacques De Gucht, Irina De Knop, Dirk de Kort, Kurt De Loor, Jos De Meyer, Mia De Vits, Gwenny De Vroe, Bart De Wever, Sophie De Wit, Carl Decaluwe, Kathleen Deckx, Tom Dehaene, Lieven Dehandschutter, Paul Delva, Mark Demesmaeker, Matthias Diependaele, Jan Durnez, Tine Eerlingen, Cindy Franssen, Sven Gatz, Caroline Gennez, Danielle Godderis-T'Jonck, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Marc Hendrickx, Liesbeth Homans, Michèle Hostekint, Yamila Idrissi, Lies Jans, Vera Jans, Patrick Janssens, Ward Kennes, Marino Keulen, Jan Laurys, Marcel Logist, Chokri Mahassine, Bart Martens, Elisabeth Meuleman, Fientje Moerman, Dirk Peeters, Lydia Peeters, Fatma Pehlivan, Jan Peumans, Sabine Poleyn, Els Robeyns, Jan Roegiers, Hermes Sanctorum, Katrien Schryvers, Herman Schueremans, Willy Segers, Griet Smaers, Helga Stevens, Valerie Taeldeman, Bart Tommelein, Güler Turan, Marc Van de Vijver, Koen Van den Heuvel, Vera Van der Borcht, Luckas Van Der Taelen, Kris Van Dijck, Christian Van Eyken, Bart Van Malderen, Dirk Van Mechelen, Sas van Rouveroij, Mercedes Van Volcem, Wilfried Vandaele, Frank Vandenbroucke, Marleen Vanderpoorten, Peter Vanvelthoven, Jan Verfaillie, Johan Verstreken, Mieke Vogels, Filip Watteeuw, Veli Yüksel

ONTHOUDINGEN:

Boudewijn Bouckaert, Patricia De Waele, Peter Reekmans, Marc Vanden Bussche, Lode Vereeck, Ulla Werbrouck

■

Stemming nr.5:

JA-stemmen:

Filip Anthuenis, Boudewijn Bouckaert, Ann Brusseel, Karlos Callens, Jean-Jacques De Gucht, Irina De Knop, Gwenny De Vroe, Patricia De Waele, Sven Gatz, Fientje Moerman, Lydia Peeters, Peter Reekmans, Herman Schueremans, Vera Van der Borght, Christian Van Eyken, Dirk Van Mechelen, Sas van Rouveroij, Mercedes Van Volcem, Marc Vanden Bussche, Marleen Vanderpoorten, Lode Vereeck

NEEN-stemmen:

Erik Arckens, Robrecht Bothuyne, Karin Brouwers, Agnes Bruyninckx-Vandenhoudt, Ludwig Caluwé, Vera Celis, Lode Ceysens, Griet Coppé, Frank Creyelman, John Crombez, Philippe De Coene, Dirk de Kort, Kurt De Loor, Jos De Meyer, Mia De Vits, Bart De Wever, Sophie De Wit, Carl Decaluwe, Johan Deckmyn, Kathleen Deckx, Tom Dehaene, Lieven Dehandschutter, Paul Delva, Mark Demesmaeker, Matthias Diependaele, Marijke Dillen, Jan Durnez, Tine Eerlingen, Cindy Franssen, Caroline Gennez, Danielle Godderis-T'Jonck, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Marc Hendrickx, Liesbeth Homans, Michèle Hostekint, Pieter Huybrechts, Yamila Idrissi, Lies Jans, Vera Jans, Patrick Janssens, Ward Kennes, Jan Laurys, Marcel Logist, Chokri Mahassine, Bart Martens, Katleen Martens, An Michiels, Fatma Pehlivan, Jan Penris, Jan Peumans, Sabine Poleyn, Els Robeyns, Jan Roegiers, Katrien Schryvers, Willy Segers, Stefaan Sintobin, Griet Smaers, Helga Stevens, Felix Strackx, Erik Tack, Valerie Taeldeman, Güler Turan, Marc Van de Vijver, Marleen Van den Eynde, Koen Van den Heuvel, Kris Van Dijck, Joris Van Hauthem, Bart Van Malderen, Karim Van Overmeire, Gerda Van Steenberge, Wilfried Vandaele, Frank Vandenbroucke, Peter Vanvelthoven, Jan Verfaillie, Christian Verougstraete, Johan Verstreken, Wim Wienen, Veli Yüksel

ONTHOUDINGEN:

Bart Caron, Marino Keulen, Elisabeth Meuleman, Dirk Peeters, Hermes Sanctorum, Bart Tommelein, Luckas Van Der Taelen, Mieke Vogels, Filip Watteeuw, Ulla Werbrouck

■

Stemming nr.6:

JA-stemmen:

Robrecht Bothuyne, Karin Brouwers, Ludwig Caluwé, Vera Celis, Lode Ceysens, Griet Coppé, John Crombez, Philippe De Coene, Dirk de Kort, Kurt De Loor, Jos De Meyer, Mia De Vits, Bart De Wever, Sophie De Wit, Carl Decaluwe, Kathleen Deckx, Tom Dehaene, Lieven Dehandschutter, Paul Delva, Mark Demesmaeker, Matthias Diependaele, Jan Durnez, Tine Eerlingen, Cindy Franssen, Caroline Gennez, Danielle Godderis-T'Jonck, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Marc Hendrickx, Liesbeth Homans, Michèle Hostekint, Yamila Idrissi, Lies Jans, Vera Jans, Patrick Janssens, Ward Kennes, Jan Laurys, Marcel Logist, Chokri Mahassine, Bart Martens, Fatma Pehlivan, Jan Peumans, Sabine Poleyn, Els Robeyns, Jan Roegiers, Katrien Schryvers, Willy Segers, Griet Smaers, Helga Stevens, Valerie Taeldeman, Güler Turan, Marc Van de Vijver, Koen Van den Heuvel, Kris Van Dijck, Bart Van Malderen, Wilfried Vandaele, Frank Vandenbroucke, Peter Vanvelthoven, Jan Verfaillie, Johan Verstreken, Veli Yüksel

NEEN-stemmen:

Bart Caron, Elisabeth Meuleman, Dirk Peeters, Hermes Sanctorum, Luckas Van Der Taelen, Christian Van Eyken, Filip Watteeuw

ONTHOUDINGEN:

Filip Anthuenis, Erik Arckens, Boudewijn Bouckaert, Ann Brusseeel, Agnes Bruyninckx-Vandenhoudt, Karlos Callens, Frank Creyelman, Jean-Jacques De Gucht, Irina De Knop, Gwenny De Vroe, Patricia De Waele, Johan Deckmyn, Marijke Dillen, Sven Gatz, Pieter Huybrechts, Marino Keulen, Katleen Martens, An Michiels, Fientje Moerman, Lydia Peeters, Jan Penris, Peter Reekmans, Herman Schueremans, Stefaan Sintobin, Felix Strackx, Erik Tack, Bart Tommelein, Marleen Van den Eynde, Vera Van der Borght, Joris Van Hauthem, Dirk Van Mechelen, Karim Van Overmeire, Sas van Rouveroj, Gerda Van Steenberge, Mercedes Van Volcem, Marc Vanden Bussche, Marleen Vanderpoorten, Lode Vereeck, Christian Verougstraete, Mieke Vogels, Ulla Werbrouck, Wim Wienen

■

Stemming nr.7:

JA-stemmen:

Filip Anthuenis, Ann Brusseeel, Karlos Callens, Jean-Jacques De Gucht, Irina De Knop, Gwenny De Vroe, Sven Gatz, Fientje Moerman, Lydia Peeters, Herman Schueremans, Vera Van der Borght, Christian Van Eyken, Dirk Van Mechelen, Sas van Rouveroj, Mercedes Van Volcem, Marleen Vanderpoorten

NEEN-stemmen:

Robrecht Bothuyne, Karin Brouwers, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Vera Celis, Lode Ceysens, Griet Coppé, John Crombez, Philippe De Coene, Dirk de Kort, Kurt De Loor, Jos De Meyer, Mia De Vits, Bart De Wever, Sophie De Wit, Carl Decaluwe, Kathleen Deckx, Tom Dehaene, Lieven Dehandschutter, Paul Delva, Mark Demesmaeker, Matthias Diependaele, Jan Durnez, Tine Eerlingen, Cindy Franssen, Caroline Gennez, Danielle Godderis-T'Jonck, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Marc Hendrickx, Liesbeth Homans, Michèle Hostekint, Yamila Idrissi, Lies Jans, Vera Jans, Patrick Janssens, Ward Kennes, Jan Laurys, Marcel Logist, Chokri Mahassine, Bart Martens, Elisabeth Meuleman, Dirk Peeters, Fatma Pehlivan, Jan Peumans, Sabine Poleyn, Els Robeyns, Jan Roegiers, Hermes Sanctorum, Katrien Schryvers, Willy Segers, Griet Smaers, Helga Stevens, Valerie Taeldeman, Güler Turan, Marc Van de Vijver, Koen Van den Heuvel, Luckas Van Der Taelen, Kris Van Dijck, Bart Van Malderen, Wilfried Vandaele, Frank Vandenbroucke, Peter Vanvelthoven, Jan Verfaillie, Johan Verstreken, Mieke Vogels, Filip Watteeuw, Veli Yüksel

ONTHOUDINGEN:

Erik Arckens, Boudewijn Bouckaert, Agnes Bruyninckx-Vandenhoudt, Frank Creyelman, Patricia De Waele, Johan Deckmyn, Marijke Dillen, Pieter Huybrechts, Marino Keulen, Katleen Martens, An Michiels, Jan Penris, Peter Reekmans, Stefaan Sintobin, Felix Strackx, Erik Tack, Bart Tommelein, Marleen Van den Eynde, Joris Van Hauthem, Karim Van Overmeire, Gerda Van Steenberge, Marc Vanden Bussche, Lode Vereeck, Christian Verougstraete, Ulla Werbrouck, Wim Wienen

■

Stemming nr.8:

JA-stemmen:

Robrecht Bothuyne, Karin Brouwers, Ludwig Caluwé, Vera Celis, Lode Ceyskens, Griet Coppé, John Crombez, Philippe De Coene, Dirk de Kort, Kurt De Loor, Jos De Meyer, Mia De Vits, Bart De Wever, Sophie De Wit, Carl Decaluwe, Kathleen Deckx, Tom Dehaene, Lieven Dehandschutter, Paul Delva, Mark Demesmaeker, Matthias Diependaele, Jan Durnez, Tine Eerlingen, Cindy Franssen, Caroline Gennez, Danielle Godderis-T'Jonck, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Marc Hendrickx, Liesbeth Homans, Michèle Hostekint, Yamila Idrissi, Lies Jans, Vera Jans, Patrick Janssens, Ward Kennes, Jan Laurys, Marcel Logist, Chokri Mahassine, Bart Martens, Fatma Pehlivan, Jan Peumans, Sabine Poleyn, Els Robeyns, Jan Roegiers, Katrien Schryvers, Willy Segers, Griet Smaers, Helga Stevens, Valerie Taeldeman, Güler Turan, Marc Van de Vijver, Koen Van den Heuvel, Kris Van Dijck, Bart Van Malderen, Wilfried Vandaele, Frank Vandenbroucke, Peter Vanvelthoven, Jan Verfaillie, Johan Verstreken, Veli Yüksel

NEEN-stemmen:

Boudewijn Bouckaert, Bart Caron, Patricia De Waele, Elisabeth Meuleman, Dirk Peeters, Peter Reekmans, Hermes Sanctorum, Luckas Van Der Taelen, Christian Van Eyken, Marc Vanden Bussche, Lode Vereeck, Filip Watteeuw

ONTHOUDINGEN:

Filip Anthuenis, Erik Arckens, Ann Brusseele, Agnes Bruyninckx-Vandenhoudt, Karlos Callens, Frank Creyelman, Jean-Jacques De Gucht, Irina De Knop, Gwenny De Vroe, Johan Deckmyn, Marijke Dillen, Sven Gatz, Pieter Huybrechts, Marino Keulen, Kathleen Martens, An Michiels, Fientje Moerman, Lydia Peeters, Jan Penris, Herman Schueremans, Stefaan Sintobin, Felix Strackx, Erik Tack, Bart Tommelein, Marleen Van den Eynde, Vera Van der Borgh, Joris Van Hauthem, Dirk Van Mechelen, Karim Van Overmeire, Sas van Rouveroij, Gerda Van Steenberge, Mercedes Van Volcem, Marleen Vanderpoorten, Christian Verougstraete, Mieke Vogels, Ulla Werbrouck, Wim Wienen

■

Stemming nr.9:

JA-stemmen:

Bart Caron, Elisabeth Meuleman, Dirk Peeters, Hermes Sanctorum, Luckas Van Der Taelen, Filip Watteeuw

NEEN-stemmen:

Filip Anthuenis, Erik Arckens, Robrecht Bothuyne, Boudewijn Bouckaert, Karin Brouwers, Ann Brusseele, Agnes Bruyninckx-Vandenhoudt, Karlos Callens, Ludwig Caluwé, Vera Celis, Lode Ceyskens, Griet Coppé, Frank Creyelman, John Crombez, Philippe De Coene, Jean-Jacques De Gucht, Irina De Knop, Dirk de Kort, Kurt De Loor, Jos De Meyer, Mia De Vits, Gwenny De Vroe, Patricia De Waele, Bart De Wever, Sophie De Wit, Carl Decaluwe, Johan Deckmyn, Kathleen Deckx, Tom Dehaene, Lieven Dehandschutter, Paul Delva, Mark Demesmaeker, Matthias Diependaele, Marijke Dillen, Jan Durnez, Tine Eerlingen, Cindy Franssen, Sven Gatz, Caroline Gennez, Danielle Godderis-T'Jonck, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Marc Hendrickx, Liesbeth Homans, Michèle Hostekint, Pieter Huybrechts, Yamila Idrissi, Lies Jans, Vera Jans, Patrick Janssens, Ward Kennes, Marino Keulen, Jan Laurys, Marcel Logist, Chokri Mahassine, Bart Martens, Kathleen Martens, An Michiels, Fientje Moerman, Lydia Peeters, Fatma Pehlivan, Jan Penris, Jan Peumans, Sabine Poleyn, Peter Reekmans, Els Robeyns, Jan Roegiers, Katrien Schryvers, Herman Schueremans, Willy Segers, Stefaan Sintobin, Griet Smaers, Helga Stevens, Felix Strackx, Erik Tack, Valerie

Taeldeman, Bart Tommelein, Güler Turan, Marc Van de Vijver, Marleen Van den Eynde, Koen Van den Heuvel, Vera Van der Borgh, Kris Van Dijck, Christian Van Eyken, Joris Van Hauthem, Bart Van Malderen, Dirk Van Mechelen, Karim Van Overmeire, Sas van Rouveroij, Gerda Van Steenberge, Mercedes Van Volcem, Wilfried Vandaele, Marc Vanden Bussche, Frank Vandenbroucke, Marleen Vanderpoorten, Peter Vanvelthoven, Lode Vereeck, Jan Verfaillie, Christian Verougstraete, Johan Verstreken, Ulla Werbrouck, Wim Wienen, Veli Yüksel

ONTHOUDING:

Mieke Vogels

■

Stemming nr.10:

JA-stemmen:

Filip Anthuenis, Erik Arckens, Boudewijn Bouckaert, Ann Brussee, Agnes Bruyninckx-Vandenhoudt, Karlos Callens, Bart Caron, Frank Creyelman, Jean-Jacques De Gucht, Irina De Knop, Gwenny De Vroe, Patricia De Waele, Johan Deckmyn, Marijke Dillen, Sven Gatz, Pieter Huybrechts, Katleen Martens, Elisabeth Meuleman, An Michiels, Fientje Moerman, Dirk Peeters, Lydia Peeters, Jan Penris, Peter Reekmans, Hermes Sanctorum, Herman Schueremans, Stefaan Sintobin, Felix Strackx, Erik Tack, Marleen Van den Eynde, Vera Van der Borgh, Luckas Van Der Taelen, Christian Van Eyken, Joris Van Hauthem, Dirk Van Mechelen, Karim Van Overmeire, Sas van Rouveroij, Gerda Van Steenberge, Mercedes Van Volcem, Marc Vanden Bussche, Marleen Vanderpoorten, Lode Vereeck, Christian Verougstraete, Wim Wienen

NEEN-stemmen:

Robrecht Bothuyne, Karin Brouwers, Ludwig Caluwé, Vera Celis, Lode Ceyskens, Griet Coppé, John Crombez, Philippe De Coene, Dirk de Kort, Kurt De Loor, Jos De Meyer, Mia De Vits, Bart De Wever, Sophie De Wit, Carl Decaluwe, Kathleen Deckx, Tom Dehaene, Lieven Dehandschutter, Paul Delva, Mark Demesmaeker, Matthias Diependaele, Jan Durnez, Tine Eerlingen, Cindy Franssen, Caroline Gennez, Danielle Godderis-T'Jonck, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Marc Hendrickx, Liesbeth Homans, Michèle Hostekint, Yamila Idrissi, Lies Jans, Vera Jans, Patrick Janssens, Ward Kennes, Jan Laurys, Marcel Logist, Chokri Mahassine, Bart Martens, Fatma Pehlivan, Jan Peumans, Sabine Poleyn, Els Robeyns, Jan Roegiers, Katrien Schryvers, Willy Segers, Griet Smaers, Helga Stevens, Valerie Taeldeman, Güler Turan, Marc Van de Vijver, Koen Van den Heuvel, Kris Van Dijck, Bart Van Malderen, Wilfried Vandaele, Frank Vandenbroucke, Peter Vanvelthoven, Jan Verfaillie

ONTHOUDINGEN:

Marino Keulen, Bart Tommelein, Mieke Vogels, Filip Watteeuw, Ulla Werbrouck

■

Stemming nr.11:

JA-stemmen:

Erik Arckens, Boudewijn Bouckaert, Agnes Bruyninckx-Vandenhoudt, Frank Creyelman, Patricia De Waele, Johan Deckmyn, Marijke Dillen, Pieter Huybrechts, Katleen Martens, An Michiels, Jan Penris, Peter Reekmans, Stefaan Sintobin, Felix Strackx, Erik Tack, Marleen Van den Eynde, Joris Van Hauthem, Karim Van Overmeire, Gerda Van Steenberge, Marc Vanden Bussche, Lode Vereeck, Christian Verougstraete, Wim Wienen

NEEN-stemmen:

Robrecht Bothuyne, Karin Brouwers, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Vera Celis, Lode Ceyskens, Griet Coppé, John Crombez, Philippe De Coene, Dirk de Kort, Kurt De Loor, Jos De Meyer, Mia De Vits, Bart De Wever, Sophie De Wit, Carl Decaluwe, Kathleen Deckx, Tom Dehaene, Lieven Dehandschutter, Paul Delva, Mark Demesmaeker, Matthias Diependaele, Tine Eerlingen, Cindy Franssen, Caroline Gennez, Danielle Godderis-T'Jonck, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Marc Hendrickx, Liesbeth Homans, Michèle Hostekint, Yamila Idrissi, Vera Jans, Patrick Janssens, Ward Kennes, Jan Laurys, Marcel Logist, Chokri Mahassine, Bart Martens, Elisabeth Meuleman, Dirk Peeters, Fatma Pehlivan, Jan Peumans, Sabine Poleyn, Els Robeyns, Jan Roegiers, Hermes Sanctorum, Katrien Schryvers, Willy Segers, Griet Smaers, Helga Stevens, Valerie Taeldeman, Güler Turan, Marc Van de Vijver, Koen Van den Heuvel, Luckas Van Der Taelen, Kris Van Dijck, Christian Van Eyken, Bart Van Malderen, Wilfried Vandaele, Frank Vandenbroucke, Peter Vanvelthoven, Jan Verfaillie, Johan Verstreken, Filip Watteeuw, Veli Yüksel

ONTHOUDINGEN:

Filip Anthuenis, Ann Brusseel, Karlos Callens, Jean-Jacques De Gucht, Irina De Knop, Gwenny De Vroe, Sven Gatz, Marino Keulen, Fientje Moerman, Lydia Peeters, Herman Schueremans, Bart Tommelein, Vera Van der Borgh, Dirk Van Mechelen, Sas van Rouveroij, Mercedes Van Volcem, Marleen Vanderpoorten, Mieke Vogels, Ulla Werbrouck

■

Stemming nr.12:

JA-stemmen:

Erik Arckens, Boudewijn Bouckaert, Agnes Bruyninckx-Vandenhoudt, Frank Creyelman, Patricia De Waele, Johan Deckmyn, Marijke Dillen, Pieter Huybrechts, Katleen Martens, An Michiels, Jan Penris, Peter Reekmans, Stefaan Sintobin, Felix Strackx, Erik Tack, Marleen Van den Eynde, Joris Van Hauthem, Karim Van Overmeire, Gerda Van Steenberge, Marc Vanden Bussche, Lode Vereeck, Christian Verougstraete, Wim Wienen

NEEN-stemmen:

Robrecht Bothuyne, Karin Brouwers, Ludwig Caluwé, Bart Caron, Vera Celis, Lode Ceyskens, Griet Coppé, John Crombez, Philippe De Coene, Dirk de Kort, Kurt De Loor, Jos De Meyer, Mia De Vits, Bart De Wever, Sophie De Wit, Carl Decaluwe, Kathleen Deckx, Tom Dehaene, Lieven Dehandschutter, Paul Delva, Mark Demesmaeker, Matthias Diependaele, Tine Eerlingen, Cindy Franssen, Caroline Gennez, Danielle Godderis-T'Jonck, Veerle Heeren, Kathleen Helsen, Marc Hendrickx, Liesbeth Homans, Michèle Hostekint, Yamila Idrissi, Vera Jans, Patrick Janssens, Ward Kennes, Jan Laurys, Marcel Logist, Chokri Mahassine, Bart Martens, Elisabeth Meuleman, Dirk Peeters, Fatma Pehlivan, Jan Peumans, Sabine Poleyn, Els Robeyns, Jan Roegiers, Hermes Sanctorum, Katrien Schryvers, Willy Segers, Griet Smaers, Helga Stevens, Valerie Taeldeman, Güler Turan, Marc Van de Vijver, Koen Van den Heuvel, Luckas Van Der Taelen, Kris Van Dijck, Christian Van Eyken, Bart Van Malderen, Wilfried Vandaele, Frank Vandenbroucke, Peter Vanvelthoven, Jan Verfaillie, Johan Verstreken, Mieke Vogels, Filip Watteeuw, Veli Yüksel

ONTHOUDINGEN:

Filip Anthuenis, Ann Brusseel, Karlos Callens, Jean-Jacques De Gucht, Irina De Knop, Gwenny De Vroe, Sven Gatz, Marino Keulen, Fientje Moerman, Lydia Peeters, Herman Schueremans, Bart Tommelein, Vera Van der Borgh, Dirk Van Mechelen, Sas van Rouveroij, Mercedes Van Volcem, Marleen Vanderpoorten, Ulla Werbrouck

■

